

BROJ 145

CENA 5 DINARA

NINJA

3,50 DM 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

ŽAOKA U SRCU

DEREK FINEGAN

ŽAOKA U SRCU

Derek Finegan
ŽAOKA U SRCU

Izdavač:
NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1996. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

ŽAOKA U SRCU

Ispred njega je bio okean, širok kao nebo. Površina vode bila je mirna, a iznad duge, divlje plaže bleštalo je septembra-rsko sunce. Čovek, nag do pojasa, u crnim, svilenim pantalonama, stajao je tačno na onom mestu gde je more doticalo kopno — jedan deo njegovih stopala bio je u vodi, drugi na suvom. Stajao je uspravno, savršeno nepokretan i pogleda zabodenog u nepreglednu daljinu, ili je to samo tako izgledalo...

Čak i da je na plaži bilo nekoga ko bi ga mogao videti, ta osoba sigurno ne bi bila u stanju da primeti ni najmanji pokret tela — ni trepavica, ni grudi, ni vlas kose se nije pome-

rao. Čovek je stajao kao okamenjen i ličio je pomalo na vitki i snažni kip — vajarsko delo kakvog hiperrealističnog skulptora. U stvari, on je bio u stanju duboke meditacije, što je samo bila još jedna u nizu vežbi koje je poznavao i upražnjavao Lesli Eldridž kako bi svoje telo, a još više svoj duh, održavao u optimalnom stanju.

Negde iza njegovih leđa, na litici, nalazila se vila, skrivena gustim rastinjem koje se činilo kao da raste sasvim divlje i neuredno, a u stvari je bilo proizvod velike pažnje i negde jedne mlade žene koja je u sebi imala i japanske krvi. To je bio zajednički dom Sumiko i Leslija Eldridža, negde južno

od San Franciska, minut van ruba samog grada, na obali Pacifika. I, budući da su i more i čovek koji je stajao delom nogu u njemu bili savršeno mirni, činilo se na tren kao da pejzaž i nije sasvim stvaran, već da je samo razglednica, u stilu pop-arta ili tako nekako...

A onda se nešto pokrenulo. Iz pravca kuće je ka čoveku na rubu mora krenula gracilna figura mlade žene. Bila je obučena u jednostavnu majicu sa natpisom: SAČUVAJTE KITO-VE, i šorc od džinsa, koji je otkrivao savršenstvo njenih nogu. Išla je prilično brzo, ali kad je stigla do Leslija nije ga prekinula odmah... Naprotiv. Stajala je skoro dva minuta, takođe prilično mirno, iza njegovih leđa i ćutala. No, iako reči nisu silazile sa njenih usana, njene misli su pronalazile put do njegovog uma — bio je to poseban način na koji su mogle da komuniciraju samo ličnosti izuzetnih sposobnosti i to posle dugogodišnje vežbe.

Lesli se pokrenuo nenadano, ali je to izgledalo kao da nastavlja pokret koji je prekinuo pre nekoliko časova:

— Nešto se dešava? — upitao je smirenim glasom.

— Pošiljka za tebe — osmehnula se Sumiko. — Iz Njujorka.

— Pošiljka? Kakva pošiljka?

— Paket — reče ona. — Upravo su ga doneli ljudi iz kompanije za isporuku direktno u ruke... Znaš već... Oni koji ne bi smeli meni da daju ništa na čemu stoji tvoje ime.

— Malo si ih obradila da, ipak, tebi daju to — osmehnulo se sada Lesli.

— Malo... Nisu suviše insistirali — nasmejala se Sumiko.

— Pošiljka mora da je zanimljiva kada si došla da me prekišeš u vežbi...

— Prilično zanimljiva — rekla je Sumiko. — Bolje bi bilo da dođeš i sam se uveriš u to.

Krenuli su preko plaže, zagrljeni, ka kući. Oboje su silno želeli da ta šetnja potraje što je duže moguće, ali se ona ipak morala završiti...

Pošiljka o kojoj je govorila Sumiko stajala je na stolu. Bio je to mali paket, veličine kutije krekeri. Papir kojim je paket bio omotan bio je jednostavan i jeftin. Adresa je bila ispisana pažljivim, iskošenim rukopisom koji je govorio da je to ispisivao neko sa velikom pažnjom i, možda, uz izvesnu bojazan da ne pogreši. Glavni deo paketa sastojao se iz nevelike kartonske kutije ispunjene zgužvanim, tankim, belim papirom u kome se nalazila lepeza — i pismo!

— Lepeza iz Jokohame — reče Lesli posle brzog pogleda. Izrađena u stilu Mikizoke-do. Ništa posebno. Možda samo po tome što je iz starije serije. Oko početka veka, zar ne?!

On nije bio tako veliki ekspert za japanske lepeze kao Sumiko, međutim, sada je bio siguran da je prepoznao predmet iz paketa.

— Napravio si samo jednu malu grešku — osmehnula se ona. — Ovakve su se izrađivale oko hiljadu devetsto tridesete...

— Dobro, dobro... Trideset godina gore-dole... — nasmejao se Lesli, a onda uzeo lepezu u ruke i raširio je.

Prizor naslikan na tankoj svilenoj podlozi za svakoga običnog posmatrača ličio bi jednostavno na deo svakodnevnog rituala u nekoj japanskoj porodici. Slika je prikazivala trojicu sinova koji prinosе čaj, za vreme ceremonije, svom ocu. Osim nekoliko ždralova po rubovima lepeze ništa drugo nije bilo naslikano. Po običaju majstora iz radionice Mikizoke-do autor se nije čak ni potpisao...

— Vidiš... — reče Sumiko. — O tome sam ti govorila.

— Ko bi ovo mogao da mi pošalje? — upita Lesli.

Lepeza je, već sama po sebi, bila poruka. Prizor naslikan na njoj je bilo tumačenje ili razjašnjavanje poruke:

— Poznaješ li mnogo Kineza iz Njujorka? — upita Sumiko.

— Ne sećam se da poznajem ijednog Kineza iz Njujorka — odgovori Lesli, ali kada je u ruke uzeo koverat, koji je bio u paketu pored lepeze, stvari mu postadoše jasnije. Na poleđini je pisala adresa i ime: Đian Čang Li!

— Ti, možda, ne poznaješ nijednog, ali jedan, očigledno poznaje tebe — reče Sumiko. — I to toliko dobro da ti šalje ovo... pozivajući se na senseja!

— Neobično, uistinu — rekao je Lesli, prevrćući koverat po rukama, kao da želi da produži iščekivanje do trenutka kada će zaista morati da otvori koverat i pročita pismo.

— Imam li osećaj da goriš od nestrpljenja da pročitaš šta tu piše? — upita Sumiko uz osmeh.

Da je neko mogao da ih gleda ne bi mogao uopšte da primeti da je Lesli nestrpljiv, ali ga je Sumiko poznavala bolje.

— U stvari... — reče on — nisam toliko nestrpljiv, koliko se dvoumim da li uopšte da ga čitam.

— Zašto to? — upita Sumiko.

— Želeo bih da bar do kraja meseca ostanem ovde — reče Lesli ozbiljno. — Vreme je lepo. More je mirno. Idealno da

se čovek opusti i da obnovi svoje mentalne i fizičke snage. Ali, ako otvorim pismo...

Neko vreme su se čitke gledali u oči. Činilo se da oboje odlično znaju šta piše u pismu. U svakom slučaju, znali su da je unutra poziv u pomoć — lepeza je već bila poruka, a slika razjašnjenje, što je značilo da pismo sadrži samo detalje...

— Otvori pismo — šapnula je nežno Sumiko. — Možda je nekome tamo zaista potrebna pomoć. Kad nekome treba pomoć, onda taj neko nema mnogo vremena, A, mi... za nas će biti još mnogo septembara uz Pacifik!

— Hoće li? — osmehnuo se Lesli.

— Znaš da hoće — zagrlila ga je.

Obavio je ruke oko njenog vitkog, maznog tela i iza njenih leđa otvorio pismo...

Taksi je ušao u jednu od sporednih ulica u Kineskoj četvrti, na Menhetnu, i zaustavio se ispred broja 126. Lesli je izašao iz taksija sa osmehom na licu, jer mu je crni taksista upravo ispričao najnoviji vic koji je harao Njujorkom. Kada je pla-

ćao, Lesli nije žalio napojnicu kojom je nagradio vedrinu crnog mladića. Mahnuo mu je dok je taksi zamicao za ugao...

Lesli je malo zastao ispred naherene, neodržavane zgrade koja je, bez ikakve sumnje, kri-la sirotinjske stanove bez mnogo komfora. Ušao je zatim u zgradu i namrštio se malo na miris memle i vlage. Lift, naravno, nije radio, pa je morao peške da se popne na četvrti sprat. U dnu hodnika je pronašao vrata sa malom pločicom na kojoj je jednostavno pisalo: LI!

Pritisnuo je dugme električnog zvona, ali ni ono nije radilo. Zato je morao da pokuca.

Morao je da pokuca više puta, sve dok istančanim sluhom nije začuo korake iza vrata. Neko se približavao vukući noge po podu, što je Lesliju jasno govorilo da je Đian Čang Li prilično star i onemoćao.

I, zaista, kada su se otvorila vrata u njima se ukazao nekako spečen lik starog Kineza kome nije bilo moguće odrediti godine — mogao je imati šezdeset, ali je lako mogao imati i sto dvadeset ili čak i više godina. Njegov mutni pogled je odmerio Leslija od glave do pete. Progovorio je, začudo, jasnim, skoro snažnim glasom, bez uobičajenog kineskog akcenta:

— Pretpostavljam da ste vi Lesli Eldridž?

— Pretpostavljam da ste vi Dian Čang Li?! — uzvratilo je ljubazno Lesli, lako se naklonivši.

— Oprostite što nisam odmah čuo kucanje — rekao je starac uklanjajući se u stranu da bi Leslija propustio u unutrašnjost stana. — Zvono oдавно ne radi, a moje uši više nisu kao kada sam imao pedeset. Ovo je moj dom, a vi ga možete od ovog trenutka smatrati i svojim, ako želite da mi ukažete čast i da ne uvredite moje časne pretke.

— Prihvatam vaš dom za svoj — rekao je Lesli. — Nadam se da ću biti dostojan takve časti!

— Odlično se snalazite u tradicionalnim kineskim ljubaznostima — osmehnu se starac, pri čemu mu se lice rastegnu kao lako komična maska. — Gotov sam da poverujem da je sensei Tanaka imao pravo kada je rekao za vas da ste najbolji.

Lesli je prećutao ono što mu je palo na pamet da pita, odnosno: »Otkud sensei Tanaka u ovom stanu?« Osmehnuo se samo, gledajući kako stari Kinez odlazi u udubljenje u zidu, gde bi u običnim stanovima Kineza stajala, možda, figura Bude, slično kao i u Japa-

nu — međutim, tu je Dian Čang Li držao bocu viskija, i to prilično kvalitetnog...

— Svašta sam u životu prošao, gospodine Eldridž, i mnogo, mnogo godina poštovao pretke i bogove — reče starac. — Međutim, sada, kada mi je preostalo samo da čekam smrt, pronašao sam prijatelja u ovoj tekućini... Šta? Čudite se?

— Ne — reče jednostavno Lesli. — Čovek smirenje nalazi na različite načine i u različitim stvarima.

— Zen?! — uzviknu starac gotovo obradovan. — Čisti zen! Jesam li u pravu?

— Jeste — odgovori Lesli. — Ali, nisam budista, ako želite to da znate. Ili sam, možda baš zato što ne držim do rituala, veći budista od onih što se strogo drže ceremonije?!

— Djainizam?!? Jesam li opet u pravu?

— Da. To je deo učenja djainizma — potvrdi Lesli.

— Mudri ste, iako ste prilično mladi — reče starac sipajući viski. — Nisam vas ni pitao hoćete li...

— Praviću vam društvo — rekao je Lesli.

— Kao što ni vi mene niste pitali odakle sensei Tanaka pod ovim krovom?! — starac prođorno pogleda u Leslija. — Zaista ste mudri. Da ste me pitali, možda vam ne bih rekao i

provera vaših sposobnosti bi potrajala mnogo duže. Strpljivi ste, razložni, mudri, obrazovani, imate sjajnu memoriju, odmereno držanje i gajite visoko poštovanje prema senseiju i njegovim prijateljima. Imam čast da se mogu smatrati takvim jednim...

— Verovao sam u to od časa kada sam ugledao lepezu — rekao je Lesli. — Sensei to ne bi otkrio nikome ko mu nije prijatelj.

— Znao sam da ne postoji drugi način da dođem do vas, ni da zatražim pomoć od vas — reče stari Kinez. — A bojim se da mi je baš vaša pomoć neophodna.

— Tu sam — reče skromno Lesli.

— To mi je dovoljno da zaključim da u mene imate poverenja — reče Ćian Čang Li.

— Čovek koji mi se obraća za pomoć šaljući mi lepezu mora da uživa moje poverenje — reče jednostavno Lesli.

Bio je svestan da sedi preko puta čoveka koji je nesumnjivo bio prijatelj njegovog učitelja — čoveka koji je Leslija naučio svemu što zna. Na neki način je osećao kao da sedi pred jednim delom poštovanog senseija Tanake.

— Da sam mlađi bar deset godina, možda ne bih tražio pomoć — reče starac. — Ova-

ko... moje oči više nisu ono što su nekada bile, moje uši više nisu ono što su nekada bile, moje telo više odavno nije ono što je nekada bilo... Meni je osamdeset i četiri godine, a život me nije stedeo.

Lesli je mudro ćutao. Imao je osećaj da starac želi da mu izgovori sve ono što mu je ležalo na srcu i bio je spreman da to sasluša...

— Čovek u mojim godinama se obično hvali svojim potomcima — nastavio je stari Kinez. — Verujem da bih i ja imao mnogo šta dobrog da kažem o njima. Brojni su, hvala bogovima, i zdravi, ali ih je američka civilizacija rasula ne samo po celom ovom kontinentu već po celom svetu. Oni su iz onih generacija koje ne puštaju korenje. Možda je to i nasledno? Moj otac nije mogao da pusti korenje na Formози, pa sam tako i ja rođen ovde... Bukvalno ovde! Jedva dva bloka zgrada dalje od ovog stana.

Starac je lagano ispijao svoj viski. Po načinu na koji je pio Lesli je mogao da kaže da Kinez ne pije da se opije, već zato što ga viski greje, nekako iznutra...

— Jedna od mojih ćerki ima ćerku — reče starac. — Rubi Li...

Starac je zastao i pogledao u Leslija kao da u njegovim

očima traži razumevanje. I, sve što je mogao da zaključi bilo je — da ga je našao.

— Pomenuli ste je u pismu — rekao je učtivo Leslie.

— Ona je uzrok mnogih nevolja u porodici — uzdahnuo je Đian Čang Li. — Ona je ono što Amerikanci zovu »crna ovca«! U suštini, ona je samo je-dno nesrećno biće. Njen otac, Amerikanac... mislim da kažem: beli Amerikanac! Sa pre-cima među Ircima i Škotima, daleko od Pekinga... Taj čovek je napustio moju ćerku i moju unuku i mislim da Rubi Li sve to nikada nije mogla da pre-boli.

Lesli klimnu glavom sa razumevanjem...

— Ja i ne znam gde je njen otac — nastavio je starac. — Moja ćerka, Dženet... Vidite, ni ime nije kinesko, iako je ona od oba roditelja poreklom iz starog zavičaja... Dženet. Ona radi za vojsku, u Nemačkoj, u vojnoj bazi Ešborn, kod Frankfurta na Majni. Od časa kada je otišla tamo Rubi Li je bila poverena meni na brigu, iako nije živela ovde sa mnom. I, kako sam mogao kontrolisati poludivlju devojkicu od dvadeset godina?! A Njujork je veliki grad! Suviše veliki da se u njemu ne bi stekla sva zla ovog sveta. Suviše zla, bojim se!

— Šta se dogodilo sa Rubi Li? — oprezno upita Leslie.

— To bih i ja voleo da znam — reče stari Kinez prostodušno. — Zato sam i zvao u pomoć... U stvari, znam samo toliko da se uplela u nekakvu, valjda ljubavnu, vezu sa nekim mladićem za koga se ispostavilo da je u tesnoj vezi sa neakvom terorističkom organizacijom međunarodnog ranga. Ne bih to ni doznao da mi policija nije, jedne noći, objavila da traži Rubi Li, a kasnije su dolazili i iz FBI, a posle i još neki koji se nisu čak ni predstavili...

— FBI?!? Ko iz FBI: — upita Leslie.

— Agent Frederiks — reče starac. — Mislim da sam dobro zapamtio. Bio je vrlo ljubazan i, čini mi se, iskren. Rekao je da veruje da je Rubi Li u nevolji. Čini se da je ona bila pomalo svedok nekih stvari koje bi htela da dozna i policija i državna bezbednost, a najpre teroristi. U svakom slučaju, taj Frederiks mi je stavio do znanja da bi za Rubi Li bilo najbolje da se preda i stavi pod zaštitu FBI. Ali, ta cura je već tada bila nestala, pa ja nisam to mogao da joj kažem, čak i pod pretpostavkom da bih mogao da je ubedim. I pre toga je, u dva navrata, dolazila

policija da je traži, dok je još bila mlađa. Droga, naravno... Ali, to je kod Rubi Li prošlo nekako samo od sebe. No, ovo su već ozbiljnije stvari...

— Šta se dogodilo sa njenim društvom? — upita Leslie.

— Znao sam da ćete to pitati — zaklima starac glavom. — Pa... FBI je rasturio organizaciju kojoj je pripadao i taj mladić zbog koga je Rubi Li i upala u sve te nevolje. On je pobjegao, koliko sam obavješten... Za njim još uvek traga ju, ali znam ime jednoga koji je dobro poznao Rubi Li, a koji je uhapšen i po skraćenom postupku sproveden u specijalni, istražni zatvor... Bart Lukas! Tako mu je ime. Pokušavao sam nekako da dođem do njega, da ga pitam za Rubi Li... ali čak ni taj ljubazni Frederiks iz FBI mi nije mogao pomoći.

— Znači, pokušavali ste... — reče zamišljeno Leslie. — A kada se, u stvari, sve to događalo?

— To sve traje već dva meseca — reče Dian Čang Li. — U međuvremenu sam uspeo da pronađem jednu prijateljicu Rubi Li... Ona se zove Džulija Limits. Ona mi je potvrđivala da je Rubi Li još u Njujorku... Bila je u Njujorku. Ta Džulija Limits mi je pre dve nedelje rekla da Rubi Li namerava da

se skloni u Evropu od gužve. Nije izričito pomenula Dženet, ali verujem da je Rubi Li imala na umu majku. Uostalom, u dubini duše Rubi Li je samo uplašena, mala devojčica i uveren sam da je imala nameru da pobjegne u majčin zagrljaj.

— Da li je to samo slutnja ili nešto konkretno? — upitao je Leslie.

— Dovoljno je konkretno to što je Rubi Li imala avionsku kartu za let Njujork — Frankfurt — reče stari Kincz. — Međutim, izgleda da nije bila u avionu. Karta je bila na ime Džulije Limits i kompanija je uredno vratila kartu kada nije iskorišćena, uz uobičajenu naknadu od deset posto. Pretpostavljam da se iz toga može izvući izvestan zaključak...

— Rubi Li se nešto moglo dogoditi na aerodromu... To mislite?

— Šta bi drugo moglo da mi padne na pamet? — reče starac.

Neko vreme je ćutao i gledao prilično smireno u Leslieja, ali se iza tog smirenog pogleda mogla naslutiti prava drama koja je vladala u starčevoj duši. Njegova želja da spase unuku nečega za njega isuviše opasnog bila je gotovo opipljiva. U svakom slučaju, imala je miris... Miris čaja koji se širio iz male kuhinje.

— Popićete sa mnom čaj, molim vas — reče Dian Čang Li.

— Naravno — osmehnuo se Leslie. — I ne samo to...

— Šta drugo? — upita starac sa otvorenim nadom.

— Pokušaću da vam pomognem — reče jednostavno Leslie. — Zar jedna stara istočnjačka poslovice ne kaže: »Priatelj je teži od samog prijatelja!«?

Starcu je brada zaigrala od uzbuđenja. Okrenuo se naglo i zamakao prema kuhinji. Verovatno da Leslie ne bi video njegove suze...

Posle sedam telefonskih poziva, istog broja ostavljenih poruka i dvadesetak poruka na pejdžeru, agent FBI po imenu Frederiks konačno je morao da popusti. No, ni to čak nije bio njegov izbor niti njegova odluka. Posle prve poruke pomislio je: »Ja i novinari?! Gluposti...« Posle treće poruke otišao je svom pretpostavljenom i rekao kako ga proganja nekakav novinar sa zapadne obale. Dobio je lukav odgovor da sa novinarima treba biti ljubazan,

oprezan, taktičan, odlučan, ali ni u kom slučaju novinare ne treba odbijati...

— Šta da mu kažem? — upitao je Frederiks.

— Sve što se ne odnosi na naš posao — glasio je odgovor, ne sasvim precizan i svakako ne zadovoljavajući, ali je Frederiks prema tom odgovoru, sada, morao da popusti i pristane da se sretne sa Lesliejem Eldridžem.

Prema pravilima službe, Frederiks je sastanak sa Eldridžem zakazao na javnom mestu — u »MekDonaldsu« preko puta Svetskog centra, tamo gde je uvek bila nezamisliva gužva. Nije ga mnogo brinulo hoće li ga taj novinar pronaći u tolikoj gužvi — to je bio njegov problem. Sam Frederiks je sa svoje strane već učinio dovoljno time što je proverio preko centrale iz San Franciska, odakle je dobio kratak, skoro nedovoljan dosije o novinaru-slobodnjaku, Leslieju Eldridžu, uz njegovu fotografiju. Verovao je da će u toj gužvi lako moći da uočiti novinara, a da sam ostane nezapažen...

Zauzeo je mesto sa kojeg je mogao da vidi sva četiri ulaza u restoran. Srkao je ekstra-veliku koka-kolu na slamku, s vremena na vreme bacao pogled ka ulazu, kad god bi se vrata otvorila, a u međuvremenu je

klizio pogledom uz butine jedne visoke devojke koja je sedela za susednim stolom. Na očima je imao tamne naočari sa specijalnim staklom — devojka nije mogla da vidi šta se dešava sa njegovim očima, a one su se žarile, kao i neku drugi delovi tela agenta Frederiksa.

U jednom trenutku devojka, koja je, inače, čitala nekakvu knjigu sa velikom pažnjom, promeni položaj, prekrstivši noge na takav način da se jasno mogao videti rub njenih gacića. Agent Frederiks proguta pljuvačku i preglasno srкну svoju koka-kolu. Trže se na taj zvuk i okrenu glavu na drugu stranu, jer je video da devojka diže glavu i okreće se prema njemu...

Kada se okrenuo gotovo ustuknu pred ljubaznim, nasmešenim pogledom visokog mladog čoveka koji je stajao pored njegovog stola već nekoliko trenutaka. Frederiksu je trebalo nekoliko sekundi da u tom čoveku prepozna Leslija Eldridža. No, i pre toga su već stupili u prijateljski razgovor, jer Eldridž reče tiho:

— Divljenja dostojan pogled imate, gospodine Frederiks. — Verujem da vam nije bilo dosadno dok ste me čekali.

— Eldridž... pretpostavljam... — zamučao je na tren agent, a onda pokretom ruke pozvao Leslija da zauzme mesto do njega.

— Mislim da ne morate da pretpostavljate — rekao je Lesli. — Ono što znam o FBI podrazumeva i opreznost. Ne mojte mi reći da niste proverili u San Francisku ko sam!?

— Neću vam to reći — osmehnuo se Frederiks nadajući se da to čini na način koji oda je samouverenost.

— Onda ne moramo gubiti vreme na upoznavanje — osmehnuo se Lesli.

— Zvučite kao da ste i vi mene proveravali — reče veselo Frederiks.

— Zaboga! Za tako nešto nema potrebe — rekao je Lesli. — Ja sam novinar. Ja ne proveravam stvari, ja postavljam pitanja, pa šta ispadne...

— Stićem utisak da razgovaram sa iskrenim čovekom — kratko se nasmeja agent. — Ni jedan novinar mi do sada nije rekao tako nešto.

— Nikada i neće — uzvрати Lesli. — Ali, ja volim istinu...

— Novinar koji voli istinu? Još mi samo to treba... — nasmejao se Frederiks.

— Mislim, čak, i da smo u pogledu istine slični — nastavio je Lesli. — Trebalo bi da i ljudi iz FBI vole istinu.

— Pretpostavljam da ste u pravu — reče neodređeno agent-

— Onda... kako bi bilo da govorimo istinu?

— Možda bi prvo trebalo da znam šta vi to očekujete od mene — reče Frederiks. — Uopšte, bili ste vrlo uporni da sretnete baš mene. Ne znam čime sam zaslužio tu pažnju...

— Svašta se priča, a malo se zna o jednoj grupi mladih ljudi o kojima bi mnoge novine volele da pišu — reče Lesli. — Neoprezni ljudi bi ih nazvali teroristima, ali nekako imam osećaj da se radi o gomili zabudelih klinaca koji se igraju vatrom, valjda zato što im je dosadno ili tako nešto. Nije tajna da ste vi učestvovali u akciji kojom je veća šteta sprečena...

— Ah! — uzdahnu agent, pa počuta malo. Onda reče: — NE smem da kažem da ne znam o čemu govorite, iako bih to najradije rekao. Ipak, ne očekujte suviše od mene. Istraga u tom slučaju još uvek traje i u interesu istrage nije da se otkrivaju detalji koji bi mogli štetiti bilo kome. Razumete li vi to?

— Gospodine Frederiks... — reče Lesli kao iznenađen takvim stavom. — Ja ne želim da narušavam vašu istragu. Osim toga, nisam više mladac koji se

zaleće grlom u jagode... Ja samo želim da pokušate da mi pomognete. Polazim od teze da to nije teroristička grupa, već gruba i opasna igra gomile naduvanih mladića i devojaka. To hoću da dokažem. Ima li osnova da to pokušam?

— Što se mene tiče možete pokušati i da dokažete da ih je poslao lično Mao Ce Tung... Pokojni Mao Ce Tung... — nasmejao se agent.

— Zašto pominjete baš Kineza? Da li je u toj grupi bilo mnogo Kineza? — Lesli je to pitanje postavio prilično nehajno, na trenutak i samom sebi ličeći na ortodoksnog novinara.

— Nisam ništa rekao — osmehnuo se Frederiks. — Zvanično, ne bi se smelo prejudicirati. Ta grupa je raspolagala izvesnim sredstvima koja se moraju uvrstiti u arsenal terorističkih organizacija. Sa druge strane, najveći broj članova grupe zaista jesu klinici... Suviše mladi da bi i znali da mrze na teroristički način. I, ako baš hoćete da znate, i to mogu da vam otkrijem... Većina njih se, na ovaj ili onaj način, drogiral! To stoji!

— Vidite kako nije teško biti iskren — osmehnuo se Lesli.

— Verujem da lako mogu da pogodim za čim, u stvari, vi tragate...

— I ja bih to voleo da znam — Lesli načini šalu i nasmeja se.

— Ovaj razgovor neće prijati ni vama, ni meni — nastavio je agent. — Vi, kladim se, želite da sakupite dovoljno poludokaza da su momci i devojke samo žrtve nebrige društva ili tako nešto, što se nekako ne slaže sa mojim mišljenjem o celoj stvari. Ja, sa svoje strane, želim da detalje istrage sačuvam od preterano radoznalih novinara, i bojim se da ćemo se vrteti kao u nekom blesavom valceru sve dok vama ili meni ne dosadi, a meni je već počelo da dosađuje...

— Vidite kako nije teško biti iskren — ponovio je Lesli, ovog puta mnogo ozbiljnije. — Ipak, gospodine Frederiks... ja sam ubeđen da mi možete pomoći... I... vi ćete to uraditi...

Izgovarajući to Leslijev glas je postajao sve dublji, prodirući kroz Fredrikov sluh na neobičan način — ravno u njegov mozak. Agent je još tokom osnovne obuke bio upozoren na tehnike hipnoze, ali ovo sa čim se susretao nije bilo to i on nije mogao da prepozna nameru tog novinara iz San Franciska. Jedino je osetio da mu se vilice razvlače u zev. Požurio je da stavi šaku ispred usta...

— Zamarate me, gospodine Eldridž — rekao je agent ponešto usporeno. — Ako imate spremna pitanja, postavite ih, a ja ću već odlučiti na koja mogu, a na koja ne mogu odgovoriti...

— Pitanja ćemo ostaviti za kasnije — govorio je lagano Lesli. — Sada se opustite, gospodine Frederiks... Sasvim... Sasvim se opustite...

Usred gužve u »MekDonaldsu«, u buci koja nije pogodovala nikakvom pokušaju hipnoze, Lesli je ipak uspeo da »uspava« agenta za manje od pet minuta Tiho mu je dao instrukcije da se ponaša »normalno« i da se povрати iz hipnoze, sam, tek kada i devojka dugih nogu krene ka izlazu...

U međuvremenu je obavio brz i plodonosan razgovor...

*
* *
*

— Dobar dan, agente Frederiks! — rekao je uniformisani čuvar na ulazu u zgradu.

Odgovoreno mu je klimanjem glave. Čuvar je, nakon toga, pritisnuo dugme koje je pokrenulo mehanizam — velika, teška metalna vrata su se otvorila lagano, uz škripu.

Agent Frederiks je ušao u unutrašnje dvorište zgrade koja je spolja izgledala kao hibrid skladišta i stambenog bloka. U stvari je bila zatvor, ali o kome je malo ko mnogo znao. U gradskim knjigama se to mesto vodilo pod nazivom: Prostorije za posebne namene državne i savezne FBI!

Našavši se u dvorištu, Frederiks je na tren zastao, tek da bi zapalio cigaretu. To je dalo dovoljno vremena jednom od čuvara iz kućice koja se naslanjala na jednu od zgrada u unutrašnjosti, da mu krene u susret.

— Gospodine Frederiks... — reče čuvar. — Niste se najavili danas.

— U stvari... — reče Frederiks preko dima cigarete — bio sam u prolazu i upravo sam ponovo iščitavao dokumenta... Reci — da li bih mogao da dobijem, onako neformalno, Barta Lukasa na nekoliko desetina minuta? Recimo... pola časa?

— Bart samo čeka da se vidi sa vama — iscerio se čuvar. — Prošli put je urlao i psovao do večere posle susreta sa vama! Jedva sam sprečio jednog kolegu da ode i da ga smiri.

— Bilo bi to suviše — rekao je Frederiks naglo se zakašljavši od dima. — Prokleti duvan... Danas svašta stavlja u ovakve stvari, a ja opet

ne mogu da se odviknem. A što se tiče Barta... danas ću se truditi da ga ne iznerviram.

— Učinili biste nam uslugu — reče čuvar i krete prema jednim vratima na južnom zidu.

Frederiks se bez žurbe uputio za njim, psujući tiho duvansku industriju i svoj porok. Gasio je cigaretu, a zatim je ponovo pripalio, baš kada su ušli u zgradu...

— Uđite u šesticu! — reče čuvar pokazavši rukom prema sobi sa neostakljenim otvorima osiguranim rešetkama. — Javiću Biliju da dovede Barta.

Frederiks uđe u prostoriju dugu deset i široku nešto manje stopa. Veliki sto je bio zakovan za pod, kao i klupe sa suprotnih strana stola. Osim tog nameštaja u sobi nije bilo ničega drugog. Frederiks je neko vreme nervozno pušio, izvlačeći iz džepova nekakve papire, a zatim ih ponovo vraćajući u džep.

Nije dugo čekao. Ubrzo se pojavio čuvar koji ga je dopratio:

— Sad će Bili, gospodine Frederiks. Samo se vi opustite!

— Nema problema! — odmahnuo je rukom Frederiks i ponovo izgovorio nešto ružno na račun duvana.

— Pokušajte sa lulom — dobio je čuvar. — Ako već ne

možete da se odviknete, onda bar...

— Dobro, dobro... — prekinuo ga je, ne bez grubosti Frederiks. — Pokušaću!

U sledećih nekoliko minuta bio je sasvim sam u toj ružnoj sobi koja je odisala hladnoćom. U jednom trenutku je izvukao malo ogledalo iz džepa i krišom proverio svoje lice u njemu. Zatim je ugasio cigaretu i oslušnuo... Koraci su se već približavali...

Bart Lukas je bio mršav mlađić visok jedva nešto više od pet stopa, sa licem prerano ostarelog čoveka i užarenim očima osobe koja je prošla kroz pakao odvikavanja od droge. Nervozni pokreti, ukočeni hod i tik koji je povremeno zatvarao njegovo levo oko upotpunjavali su sliku mladog neurastenika. Za mnoge je bio pre za mentalnu instituciju nego za zatvor, a ipak je bio u zatvoru. Najgore je bilo to što je Bart Lukas želeo da bude u zatvoru, i — silno se trudio da svojim advokatima oteža posao ili ih natera da mu obezbede doživotnu robiju. Imao je osećaj da će ga samo zatvor moći spasiti od užasa koji je on zvao: ŽIVOT!

Ušao je u prijemnu sobu broj šest i odmerio neprijateljski agenta Frederiksa. Čuvar koji ga je doveo rekao je:

— Vaš je sledećih pola časa, gospodine Frederiks.

Agent je samo odmahnuo rukom, dajući čuvaru do znanja da može da zatvori vrata iza Barta. Onda su se dva čoveka gledala nekoliko trenutaka. Pri tome Bartu nešto nije bilo jasno, ali nije rekao ništa...

— Sedi! — progovorio je Frederiks.

Bart ga nije poslušao odmah. Ostao je da stoji i da žmirka. Onda je ugledao kutiju sa cigaretama na stolu. Prišao je stolu, seo i bez ikakvog pitanja uzeo cigaretu...

— Imate li vatre? — upitao je hladnokrvno.

— Okej! — rekao je Frederiks vadeći upaljač. — Nemam mnogo vremena... Hoću da znam šta ti znaš o Rubi Li?

Bart Lukas uvuče nekoliko dubokih dimova, a onda začklji u Frederiksa:

— Zar nisam rekao sve što znam?

— Nisam siguran — reče agent na tipično policijski, sumnjičav način. — Ponovi!

— Oh! Zaboga! Koliko puta ću ponavljati?

— Koliko god bude potrebno da okončamo istragu — odgovori hladno agent. — Ovog

puta me zanima samo Rubi Li i niko drugi i ništa drugo.

— Ona je glupa — reče Bart Lukas. — Suviše glupa da bi bila vredna pomena. Šteta što je tako glupa. . .

— Nisam te pitao za tvoje mišljenje o njenoj pameti — odbrusi Frederiks. — Šta je ona bila u organizaciji?

— Drolja! Kao i druge. . . — reče Lukas. — Jedino što se ona zakačila za tog idiota, i nikome drugom nije dozvoljavala da joj se približi. Izigravala je, uz to, i brižnu mamu. Skupljala je sve te papire i kao vodila računa da sve to bude na jednom mestu. Činila je to kad god bi se malo odmorila od »fiksanja«.

— O kakvim papirima govoriš? — upita agent.

— O svim papirima — odgovori Lukas. — Mislila je da će je ta briga o glupim papirima učiniti važnom osobom. Bila je spremna na bilo šta, samo da svi počnu da je smatraju veoma važnom osobom.

— Gde su ti papiri sada? — upita agent.

— Otkud ja znam?! Rubi Li ih je čuvala. Ona zna. . .

— Nije nikome govorila gde čuva ta dokumenta? — upita agent.

— Ako to može da se nazove nekakvom dokumentacijom. . . — reče Lukas. — Bilo je tu i

pesama koje je sama Rubi Li pisala kada se tresne drogom, i svačega drugog. Možda je bilo i nešto ozbiljnih stvari?! Ne znam. . . Ne znam gde je to sklanjala, zaista ne znam. Možda je to i bacala. U nastupu kriza. . . Kada nije bilo »fiksa« svašta čovek može da uradi i sa samim sobom, a kamoli sa nekakvim papirima. . .

— Izgleda da je bilo mnogo droge u vašem malom društvu — reče agent Frederiks.

— Hajde, hajde. . . Nemojte se praviti kao da vam nisam o tome govorio — reče Lukas.

— Okej! A Rubi Li?!

— Šta je s njom? — uzvрати Lukas. — Mislim, nije ona toliko važna, zar ne?

— Pokušavaš li ti to da je zaštititiš? — naroguši se agent.

— Meni se nekako čini da nisam u položaju da štitim nikoga — odgovori zatvorenik i to je zvučalo krajnje iskreno. — Rubi Li je samo cura kakve su se muvale oko grupe od početka. Neke su bile čak i plaćene da se muvaju. . . Ali, Rubi Li je sama pristupila. Taj njen dripac. . . Mislim da je on dovikao Rubi Li i onda se ona nekako zalepila za celu stvar. On se izvukao. . . Zauvek se izvukao. . .

Bart Lukas se nervozno nasmejao i iskrivio lice u nekakvu grimasu. Frederiks nije ne-

ko vreme govorio ništa, a onda prasnu:

— Slušaj, pasji sine! Trenutno me zanima samo Rubi Li i voleo bih da me ne zamajavaš. Voleo bih da doznam gde bih mogao da je nađem?

— Bilo gde — odgovori hladnokrvno Lukas. — Širok je svet.

— Ponovo me zavatlavaš — odbrusi ljutito agent. — Ali, neka ti bude... Hajde da zamislimo da si ti na mom mestu... Da si ti na mom mestu, gde bi potražio Rubi Li?

— U paklu! Jer tamo spada, zajedno sa svima nama — iscerio se zatvorenik, a onda se uozbiljio. — Koji će vam đavo ta cura? Ona nije važna.

— Važna je — reče agent. — U ovom trenutku je, meni bar, najvažnija. Gde bih mogao da je potražim?

Lukas se najednom trže i zagleda se u agenta na neodređen način. Izgledalo je kao da je iznenađen nečim što vidi na licu agenta. Međutim, nije rekao ništa nekoliko minuta. Neko vreme je gledao u stranu, a onda je zapalio još jednu cigaretu i tiho rekao:

— Nekada smo imali nešto u Oušn Sitiju, u hotelu »Park«...

— Šta ste imali?

— Nešto kao sigurnu kuću — osmehnu se sa prilično sete Lukas. — Tri apartmana su bila iznajmljena na lažna imena. Uvek kada bi neko bio na ivici mogao bi otići tamo i napuniti baterije. Sklanjali smo se tamo... Čudite se što ranije nisam govorio o tome?!

— Ničemu se ne čudim — reče agent. — Nastavi...

— Nema mnogo šta da se nastavlja — reče Lukas. — Bojim se da je i to provaljeno, kad smo mi »pali«... Ali, možda i nije. To je jedino mesto za koje znam da bi se neko od naših mogao skloniti na teritoriji Sjedinjenih Država. Druga varijanta je inostranstvo, a onda je svet zaista veliki...

— Pretpostavljam da moram da ti poverujem... — reče agent.

— Pretpostavljam da mi ne verujete ni reči, agente Frederiks — osmehnu se Lukas.

Agent nije rekao ni reči. Ustao je i zalupao pesnicom na vrata. Nekoliko sekundi kasnije došao je čuvar. Agent pogleda u Barta Lukasa.

— Nadam se da nećeš skoro izaći — reče agent čvrsto.

— I ja se nadam — reče Lukas. — Napolju je užas! Haos! Mrak u kome čovek ne može da izbegne da se ne saplete o nečiji leš...

Zakikotao se nervozno i još jednom pogledao u agenta, preko ramena, dok ga je čuvar odvodio. Još je dobio:

— Nešto ne izgledate dobro danas, agente Frederiks. Promenite šminku!

Čuvar ga je munuo pendrekom u rebra i Lukas je začuao, još se samo tiho smejući...

Desetak minuta kasnije agent Frederiks je zaustavio svoj automobil na jednom sporednom putu na kome nije bilo saobraćaja. Proverio je na sve strane da li je sam, a onda...

Onda je zaista skinuo šminku. Čak celo lice... Pretvorio se u nekoga sasvim drugog. Sada, sa licem Leslija Eldridža, pomislio je: »Bart Lukas nije glup dečko. Gotovo da je siguran da sam bio maskiran.«

Hotel »Park« u Oušn Sitiju nije bio ni najgori ni najbolji. Od ostalih se izdvajao samo po svom položaju — dovoljno daleko od grada da skoro nije ni pripadao njemu, a opet dovoljno blizu da su, povremeno, u hotelu gradske vlasti organizovale svečane večere za goste, biznismene, investitore ili, jed-

nostavno rečeno, političke partnere. Sastojao se od dva velika krila, od kojih je ono starije pomalo ličilo na dobri, stari viktorijanski engleski hotel, sa drvenim kolonadama duž cele fasade.

Sada se tim kolonadama lju-ljao u hodu čudan čovečuljak u trenčkotu i sa cigaretom koja mu je, ugašena, visila iz ugla usana. Bilo je oko sedam izjutra i čovek je izgledao kao neko ko jednostavno šeta, pokušavajući da se probudi. No, istina je bila da Denis Pips te noći nije ni oka sklopio. Ispijao je viski u društvu jedne sumnjive dame koju je namera-vao da napije, obradi i provede ludu i strašnu noć sa njom... Međutim, dama je bila otpornija na viski nego što je on mogao da pretpostavi, pa je došao sebi tek kada više nije mogao da proguta ni gutljaj viskija. Tada je napustio damu, koja je naručivala još jednu turu, i pokušavao šetnjom da se osposobi za još jedan radni dan. Denis Pips je bio novinar...

Bio je prilično loš novinar, pri čemu toga jednostavno nije bio svestan. Ono što je smetalo Denisu Pipsu da bude dobar novinar bilo je odsustvo smisla za granicu i — piće, naravno! Počeo je ono što je voleo da zove svojom karijerom u jed-

nom lokalnom listu na srednjem zapadu i brzo se probio u jedan ugledni časopis u Denveru, zahvaljujući tome što je zaista imao nos... Nos koji je gurao svuda, i gde treba i gde ne treba, izlažući se, ne malo puta, pravim opasnostima, ali i uspevajući da skupi podatke koje su drugi novinari mogli samo da sanjaju. No, ta osobina ga je brzo učinila nezajažljivim — dao je ostavku na mesto u Denveru i stigao u Njujork siguran da će se za njega otimati najveći... Nisu se otimali...

Hodao je, ljulajući se, gore i dole, ispod kolonada starog krila hotela i razmišljao o svesmu što je postigao otkako je, pre dve nedelje, stigao u Oušn Siti, povodeći se samo za jednom jedinom izjavom nekog pozornika koji je stražario dok su agenti hapsili grupu terorista. Policajac je slučajno čuo nekoliko rečenica koje je jedan od uhapšenih terorista rekao svom advokatu. Denis je uspeo da kupi tih nekoliko rečenica sa svojih ličnih hiljadu dolara, ali je verovao da će mu se ta investicija ustrošiti...

Bio je svestan toga da o teroristima niko još nije napisao ništa što bi bilo vredno. U stvari, osim labavih indicija da se radi o ozbiljnoj političkoj grupaciji koja je imala nameru

da diverzijama i atentatima započne teror širom zemlje, kao i vesti o hapšenju većine učesnika u toj »maloj zaveri zavedenih mladića«, niko nije ni mogao da napiše ništa više, a Denis Pips je verovao i da državna bezbednost onemogućava novinskim kućama rad na tako nečemu, iz uobičajenih razloga. No, on je bio slobodan strelac i sebi je uvek mogao da dozvoli taku avanturu i zato je bio u Oušn Sitiju.

Posle dobrog časa šetnje zaključio je da je vreme da započne dan. I, započeo ga je — u baru...

— Slime! — namignuo je barmenu. — Smučkaj mi nešto sa živim jajetom, dosta kukuruznog burbona i još više soka od limuna. Hoću da se probudim.

— Izgledaš kao da i nisi spavao — bezvoljno izgovori barmen zvaćući čačkalicu.

— Samo ti meni smučkaj to i ne brini mnogo.

Piće je stiglo nekoliko minuta kasnije, dok je Pips polusklopljenih očiju pokušavao da se sabere i napravi nekakav plan rada za taj dan. Imao je na umu razgovor sa nekoliko najizgled nevažnih ljudi, ali ljudi koji su, kroz dugačak period, imali priliku da više puta sretnu ponekoga iz grupe terorista. Na taj način je došao do

mnogih podataka koje je već počeo uobličavati u mozaik... Slika je bila impresivnija nego što se nadao!

Piće koje je ispijao činilo mu je dobro i Denis Pips je neko vreme žmirkajući uživao u tome što krv počinje normalno da mu teče kroz vene. Na trenutke bi se sasvim isključivao iz stvarnosti i zapadao u nešto slično snu. A onda bi se prenuo i počeo sam sebe da ohrabruje i budi.

Ponovo je zatvorio oči, tonući u polusan. Kada je naglo otvorio oči, ugledao je ispred sebe nepoznatog mladog čoveka koji mu se osmehivao.

— Šta? — upitao je bez nekog vidljivog smisla Denis Pips.

Mladi čovek je sedeo za njegovim stolom iako je bilo još mnogo slobodnih stolova u baru. I — pridošlica se osmehivala krajnje prijateljski.

— Divan dan — reče taj nepoznati.

— Da li se poznajemo? — uzvratio je, pomalo otežući, Denis Pips.

— Ne bih rekao — reče čovek. — Moje ime je Leslie El-dridž. A vaše?

— Ima li razloga da se upoznamo? — upitao je novinar.

— Možda ima — rekao je Leslie.

Kada je prispeo u Oušn Siti i kada je pronašao hotel »Pa-

rk«, morao je da se pouzda u svoju intuiciju, ne bi li ga ona odvela na pravi trag. Imao je nameru da razgovara sa nekim ko dovoljno dobro poznaje hotel i njegove goste. Razgovarao je, dakako, prvo sa osobljem na recepciji, a zatim sa kono-barima. Konačno, Slim, bar-men, mu je za dve novčanice od dvadeset dolara otkrio da postoji čovek koji o mestu zna više od ostalih... Za sav taj posao Lesliju nije trebalo više od dva časa. Sada je sedeo preko puta čoveka za koga je sa teškom mukom, doduše, morao da poveruje da zna ponešto od onoga što bi njemu, Lesliju, moglo koristiti u potrazi za Rubi Li.

— Okej! — reče Denis Pips dokrajčivši svoje piće. — Znam vaše ime. Šta bih još trebalo da znam?

— Bojim se da smo kolege — osmehnulo se Lesli uočavajući na licu Densa Pipsa senku nepoverenja.

Bio je potpuno u pravu. Pips je lako mogao podneti bilo koga — ubice, varalice, manijake — ali prema svojim kolegama je bio krajnje nepoverljiv. Suviše često su mu baš novinari krali ne samo ideje već kompletne podatke o mnogo čemu, proslavljajući se i kiteći se pe-rjem koje je on, Denis, skup-

ljao predano i ponekad uz smrtonosne opasnosti.

— Odličan razlog da se ne družimo — rekao je iskreno i prilično odbojno Pips.

— Mrzite kolege, gospodine Pips... — reče Lesli bezizražajno.

— Zašto ih ne bih mrzeo? — uzvрати Pips. — Ne poznajem nijednog novinara koji ne bi mrzeo mene. Zašto bih ja nekoga od njih voleo.

— Ne radi se o ljubavi — osmehnulo se Lesli. — Radi se o interesu.

— Oh! To isuviše dobro znam — cinično je rekao Pips. — Recimo, sada vrlo dobro znam da imate nameru da mi, iz čistog interesa, platite piće, a odmah zatim izvučete od mene sve ono što vam se čini da ja znam, a što biste vi voleli da znate.

— Nije loše rečeno — ponovo se osmehnulo Lesli. — Osim što je to samo polovina istine.

— A koja je druga polovina?

— Druga polovina se sastoji u tome što i ja, možda, znam ponešto što biste vi voleli da znate, poštovani kolega. Piće možemo da popijemo kad god nam se to prohte. Međutim, ono što obojica znamo... to je nešto više od nekoliko čaša viskija, zar ne?

— A šta vi to znate, kolega? — upita sa mnogo ironije Denis Pips.

— Ponešto... — odgovori višesmisleno Lesli. — Ali, zar ne bismo, pre toga, mogli da se dogovorimo?

— Ne verujem da bismo imali o čemu da se dogovorimo — reče Pips.

— Hajde da se ne foliramo! — predloži Lesli. — Meni je sasvim jasno da vi znate mnogo o ljudima koji su, svojevremeno, dolazili u ovaj hotel... Govorim o osobama povezanim sa terorističkom organizacijom koja je, pre izvesnog vremena, razbijena u Njujorku. Oni me zanimaju koliko i vas, dragi kolega. I sam istražujem tu aferu i, mogu vam reći, doznao sam ponešto za šta sam siguran da ni policija ne zna. Verujem, takođe, da ni vi niste ovde dve nedelje sedeli skrštenih ruku...

— Mnogo ste dobro obavesteni za nekoga koga prvi put vidim u hotelu »Park« — isceri se Pips. — Već su mi dolazili neki ljudi sa sličnim predlozima o dogovoru. Bili su iz FBI. Ismejao sam ih i odustali su, nadajući se, valjda, da će me lako skleptati kada dovršim posao. Kako da znam da vi niste u njihovo ime...

— Pa... čovek danas više ni u šta ne može biti sasvim si-

guran — reče Lesli. — Međutim, ja sam ovde samo u svoje ime, a vi to možete verovati, ali i ne morate. Meni je svejedno, sve dok postoji mogućnost da razmenimo informacije. Sa moje strane, mogu da dam reči da ništa od onoga što doznam od vas neću koristiti u svojim tekstovima.

— Nemoj me zasmekjavati, Eldridže! — nasmejao se promuklo Pips.

Lesli je nameravao da ga još neko vreme ubeđuje, ne insistirajući previše. Nije mu trebalo mnogo vremena da shvati da pred sobom ima notornog alkoholičara kome samo alkohol pomaže da funkcioniše, ali i čoveka koji raspolaže jedinstvenom logikom, koju nije bilo moguće uvek uspešno pratiti. Zato je bio spreman da Denisu Pipsu posveti više vremena nego što bi to učinio da je pred sobom imao nekog prosečnog pripadnika poštovane novinarske profesije. No, još dok se smejaao, Denis Pips je već počeo da ustaje od stola, pokazujući jasnu nameru da se udalji.

— Koji će ti davati ono što ja znam a ti ne znaš, ako ne nameravaš da to iskoristiš za pisanje?! — upitao je uz izvestan prezir Denis Pips. — Bolje bi bilo da me se kloniš, ako

uopšte imaš nameru da ostaneš ovde!

— Nisam siguran da će to biti moguće — rekao je Lesli što je mogao mirnije, pokušavajući da umiri Pipsa.

— Čuo si me šta sam rekao! — uzviknuo je pomalo preteći novinar, a onda odmarširao ukrućenim korakom ka izlazu iz bara.

Ipak, Lesli nije bio zabrinut. Bio je siguran da Pips ima šta da mu kaže i znao je da je samo pitanje vremena kada će mu on to i reći. Poznavao je suviše mnogo načina da natera bilo koga da progovori — i to bez primene sile. Nije ga mnogo brinulo ni to što ima posla sa čovekom kome venama struji više alkohola nego što je to normalno, iako je znao da takvi ljudi slede tok mišljenja koji je nepredvidiv. Verovao je da može, a kada je Lesli verovao da može onda je redovno — zaista mogao!

Iznajmio je sobu u samom potkrovlju hotela. Potplativši osoblje lako je doznao koji apartmani su bili iznajmljeni na duže vreme — međutim, bilo je nemoguće utvrditi ko ih je iznajmio, jer su bili plaćeni gotovinom. Tako taj trag nije mogao pratiti. Lesliju je, takođe, bilo jasno da bi potrošio, verovatno, suviše mnogo vremena tražeći ljude koji su, bi-

lo kada, stupali u kontakt sa stanarima tih apartmana, ne bi li nabasao na bilo kakav trag — a, verovao je da Denis Pips o tome već zna dovoljno...

Veći deo prepodneva je proveo u okrepljujućem, sasvim običnom snu. Oko podne je u hotelskom restoranu pojeo prilično loš ručak, a onda je krenuo u šetnju koja je imala za cilj samo jednu stvar — susret sa Pipsom...

Nije bilo lako pronaći Pipsa u Oušn Sitiju, naročito zato što Leslie nije znao gde da ga traži, pa je posle višecasovnog tumačenja gradom jednostavno odlučio da se vrati u hotel...

Prišao je recepciji i sačekao da čovek sa recepcije bude sam, a onda je izvukao svoju novinarsku legitimaciju i pokazao je...

— Šta ću sa tim? — upitao je recepcionar.

— Ja sam kolega gospodina Pipsa — rekao je Leslie. — Zaboravio sam kameru i filmove u njegovoj sobi prošle noći.

— Ne razumem?! — reče recepcionar. — Idite tamo i od njega to potražite.

— Voleo bih da mogu — osmehnuo se pomalo stidljivo Leslie. — Naime, nisam siguran da sam zapamtio broj sobe...

— Dvesta osam — reče bez zazora recepcionar, čudeći se iskreno. — Samo što gospodin

Pips sada nije u sobi. A... jeste li i vi gost hotela?

— Jesam — reče Leslie mahnuvši svojim ključem.

— Onda je sve u redu — osmehnuo se ukočeno recepcionar i, smatrajući da je obavio svoj deo posla, nestao u prolazu prema telefonskoj centrali. Leslie se takođe osmehnuo...

Temeljno je očistio sobu Denisa Pipsa od svega što je iole moglo da podseća na novac ili bilo šta čime bi se moglo platiti piće. Normalno, u sobi nije bilo suviše toga, jer čak i notorni alkoholičari ne nose sa sobom suviše gotovine, a kreditne kartice je Pips, prirodno, nosio u svojim džepovima. I, to je bio sledeći korak...

Morao je strpljivo da čeka prvi sumrak, a onda se Denis Pips pojavio odnekle, sažvakao, oznojen, na ivici bilo kakvih fizičkih moći. Takav kakav je bio svakako nije bio u stanju da ugleda na vreme Leslieja, pa su se sudarili, prilično grubo, ispred lifta...

— Zaboga... — zamumlao je mamurno Denis Pips. — Postoji li mesto gde neću naleteti na tebe?

— Žao mi je! Zaista mi je žao, dragi kolega! — osmehnuo se prijateljski Leslie.

Nije imao nameru da se suviše zadržava u tom mamurnom, smrdljivom društvu. Još

jednom je od Pipsa zatražio oprostaj za svoju nespretnost, a potom se udaljio — u džepu mu je bio kompletan sadržaj Pipsovih džepova! Veštinu džeparenja Lesli nije čak ni morao da primenjuje, jer je Denis Pips bio neosetljiv na bilo šta... Takvom čoveku je bilo ko mogao ukrasti i brkove!

Sledeći korak je bio jednostavan — valjalo je obavestiti upravu hotela da je Denis Pips pred ličnim bankrotom. Vreme je bilo pogodno, jer je Pips spavao čvrstim snom i nije mogao da se umeša u tu operaciju, a takođe je bilo važno da se sve obavi pre sledećeg jutra, odnosno pre časa kada Pips bude pozeleo da za doručak smaže dve ili tri čaše viskija!

Navukavši na lice izraz poštenog profesionalca, Lesli je hrabro zagazio u službene prostorije osoblja hotela...

Prvo ga je presreo hotelski detektiv, ostareli penzionisani policajac kome je, očigledno, svega u životu bilo dosta i sve bi dao da ne mora suviše da se napreže. Pojava nepoznatog visokog, mladog čoveka u službenim prostorijama bila je nešto što je starog policajca teralo na naprezanje...

— Kog đavola vi tražite ovde? — upitao je bezvoljno.

— Dozvolite da se predstavim... — rekao je Lesli i po-

kazao mu svoju novinarsku legitimaciju.

Detektiv je sumnjičavo pogledao u dokument, a onda upitao koga Lesli traži.

— Voleo bih da razgovaram sa nekim nadležnim za poslove recepcije — rekao je Lesli vrlo učtivo.

— Pa... — otegao je hotelski detektiv. — Keli je tu, u sobi broj osam. Pogledajte tamo.

— Hvala — rekao je Lesli i uputio se u sobu broj osam, očekujući namrgođenog recepcionera na kraju poslepodnevne smene...

Iščekivanja su ga izneverila — u sobi broj osam je bila mlada žena, raskošnih oblina i prejake šminke! Kada je Lesli ušao unutra, posle kratkog kucanja na koje niko nije odgovorio, ona ga je odmerila pogledom koji kao da je govorio: »Pa, daso, da li hoćeš da me kupiš ili si samo u prolazu?!«

— Tražite nekog? — rekla je gospođica Keli podižući obrve pomalo sa izvesnim prezirom, upućenim, generalno, svim muškarcima na svetu, a činjenica da je od celokupnog muškog roda na svetu tu bio prisutan baš Lesli mogla se razumeti kao deo njegove trenutne nesreće.

— Rekli su mi da potražim Keli — rekao je Leslie.

— Ja sam — rekla je ona ne spuštajući obrve.

Ponovo je Leslie morao da prođe kroz legitimisanje i sve ostale profesionalne ljubaznosti, posle čega je ostalo samo čuđenje u obrvama gospođice Keli. No, Lesliejeva rečitost ju je obezoružala vrlo brzo, a njegov šarm je sasvim raskravio ledeno srce raskošne dame i uskoro su časkali kao stari prijatelji...

U takvoj atmosferi nije bilo teško nabacati, kao uzgred, finansijsko stanje Denisa Pipsa, koga »inače veoma cenim, jer smo kolege, ali...«.

Kada su se, posle jednog časa iscrpnih razgovora rastali, Leslie je bio zadovoljan svojim učinkom, a gospođica Keli je bila istinski i izvesno i sasvim smrtno — zaljubljena!

Kada se Denis Pips, sledećeg dana, oko podne, probudio bio je suv kao pustinja Kalahari. Mljackao je nekoliko minuta suvim ustima dok mu do svesti nije doprla želja da ta ista usta pokvasi. Kao i svakog da-

na, posle buđenja, bio je prilično ukočen i sam čin oblačenja teško mu je pao. Međutim, vukla ga je želja da što pre stigne do bara.

Kada ga je barmen ugledao, onako obučenog u izlizani trenčkot i sa prvom cigaretom u zubima, prvo što je učinio bio je da se maši za telefon. Pips je morao da sačeka da barmen obavi kratak telefonski razgovor da bi mu rekao:

— Nalij mi odmah dva dupla, druže! Žedan sam!

— Bojim se da mi je to nemoguće u ovom trenutku — odgovorio je barmen.

— A zašto? — upitao je Pips uopšte ne shvatajući o čemu se radi.

— Moraću da vas zamolim da sačekate nekoga od menadžera — reče barmen. — Biće vam razjašnjeno.

— Koji đavo treba da mi bude razjašnjeno?! — uzvrpoljio se Pips, mašajući se za džep. — Za svoj novac hoću da pijem i ti si dužan...

Prekinuo je samog sebe u pola rečenice, jer — u džepovima nije imao ništa čime bi platio piće! Izbuljio se u barmena i u njegovom osmehu prepoznao uzroke svojih nevolja.

— Čekaj! Čekaj malo... — zaustio je Denis Pips i počeo da pretražuje džepove još jednom, pa kada ponovo nije našao ni-

šta, obrisao je nagli znoj sa čela i rekao, više sebi nego barmenu: — Moraću da se vratim do sobe.

No, ni povratak u sobu nije mu ništa pomogao. Ono malo gotovine koju je vukao sa sobom beše nestalo. Takođe nigde nije bilo ni kreditnih kartica. Čekovna knjižica je takođe bila nestala. U početku je Pips bio ubeđen da je, onako pijan, kao i obično, zaturio ta važna dokumenta, a onda je počeo da misli, i to sasvim ozbiljno, da je pokraden. U takvim mislima ga je zateklo kucanje na vratima...

Otvorio je vrata naglijim pokretom nego što je nameravao, a tamo je stajala gospođica Keli u pratnji hotelskog detektiva.

— Baš dobro što se došli — reče Pips. — Čini mi se da sam pokraden!

— Sa žaljenjem moram da primetim da se ta činjenica poklapa sa činjenicom da niste izmirili dugovanja našoj kući — reče uštogljeno gospođica Keli pružajući Denisu Pipsu račun. — Bojim se da nam dugujete dve hiljade i četiri stotine dolara!

— Naravno, naravno... — složio se Pips. — Čim budem rešio stvar sa svojim pokradenim novcem dug će biti izmiren.

— Šta nameravate da učinite povodom te, navodne, krađe? — upitala je pomalo ironično gospođica Keli.

— Pitanje je šta biste vi mogli da učinite povodom toga?! — uzvratio je novinar. — Po meni, u ovom hotelu gosti nisu baš sasvim sigurni za svoju imovinu...

— Pod uslovom da naši gosti uopšte imaju neku imovinu — odbrusila je recepcionerka. — Naime, proverili smo vaš račun i nigde nismo naišli na stavku koja podrazumeva da ste vaše vrednosti pohranili u hotelski depozit, što bi vas svakako sačuvalo od bilo kakvog gubitka, gospodine Pips. Nameće se sumnja da ste uopšte imali nekakav novac.

— Šta hoćete time da kažete?! — zapanjio se novinar, a onda počeo lagano na shvata.

I pored toga što je bio prilično mamuran, i pored toga šta je njegov um načela prekomerna i duga upotreba viskija, bio je pronicljiv dovoljno da shvati šta ga je snašlo. Zurio je u Keli i detektiva, ali više ništa nije rekao nekoliko dugih, napetih minuta. Onda je pomirljivo klimnuo glavom i upitao:

— Koliko imam vremena da namirim dug i uverim vas da sam likvidan?

— Do večeras u sedam — odgovorila je nemilosrdno gospo-

đica Keli. — Posle toga ćemo mi morati da pozovemo policiju.

— U redu — reče Pips. — Imaćete novac do tog časa. A sad mi dopustite da se istuširam i pripremim za rad. Predstoji mi naporan dan.

— Razume se, gospodine Pips — osmehnula se podsmešljivo Keli.

— I ne pokušavajte da napustite hotel — dodao je sasvim ozbiljno hotelski detektiv. — Ne bih voleo da ja moram...

— U redu je — reče sumorno Pips. — Nećete morati...

Zatvorio im je vrata bez pozdrava. I, zaista je otišao pod tuš. Osećao je da mu treba mnogo, mnogo hladne vode da bi ugasio gnev koji ga je spopao.

Kada je dovršio to što je mogao da nazove i jutarnjom toaletom, dok je još bio obučen samo u peškir oko kukova, mašio se za telefon. Pozvao je recepciju i zatražio broj sobe u kojoj je odseo Lesli Eldridž. Kada je dobio taj broj, okrenuo je...

— Molim! — javio se Lesli glasom nekoga ko je već dugo i nestrpljivo čekao poziv.

— Proklet bio! — zarežao je Pips. — Ne znam kako si to izveo, ali znam da si ti to izveo.

— Da budem iskren, ja ne znam ni sa kim govorim, a kamoli o čemu se govori — reče Lesli glasom čoveka koji isuviše dobro zna i ko zove i o čemu govori.

— Prozreo sam tvoju igru, Eldridž! — zazuja Pips. — Ali, neće se na tome završiti!

— Čekaj, čekaj... Jesi li ti to, Pipse, dragi kolega? — upita Lesli ne bez zvučne ironije. — Baš sam mislio o tebi. Jer, vidiš, ovde, u sobi, imam jednu divnu bocu vrlo starog i vrlo dobrog burbona, a nekako mi je dosadno da je popijem sam, pa sam mislio...

— Prokletinjo! — zamumla Pips, dok mu je voda išla na usta.

— Hajde, ne budi na kraj srca — reče Lesli. — Mi smo ipak kolege. Stradalnici! Piskarala! Da si pametniji shvatio bi da je prosto nužnost da se družimo. Zašto se ne bi popeo gore, u moju sobu, pa da uz malo dobrog, starog viskija razrešimo sve nesporazume?

— Voleo bih da sam u stanju da biram — reče tiho Pips.

— O! — uzviknu Lesli. — Pa, ti i možeš da biraš, zar ne?

— Ne! — reče Pips sa jedva приметnim prizvukom tuge. — Ne mogu...

— Shvatam — izgovori vese-
lo Lesli. — Hajde, očekujem
te!

Pet minuta kasnije Denis
Pips je sedeo u Lesliejevoj so-
bi naginjući čašu sa viskijem i
bespoštedno gutajući žućkastu
tekućinu dok ga je Lesli gledao
sa neskrivenim zadovoljstvom.
Njegovo malo lukavstvo je po-
tpuno uspeło.

— Pretpostavljam da si ti
od onih beskrupuloznih ljudi
koji su spremni bukvalno na
sve, samo da dođu do onoga što
žele — rekao je Denis Pips ka-
da je utažio prvu žed.

— Izgled može da vara —
osmehnu se Lesli.

— Postupci ne varaju — is-
ceri se Pips i ponovo napuni
čašu. — Ali, mora da ti se pri-
zna da se razumeš u viski.

— Kakvi postupci? — izbe-
ći se Lesli, pretvarajući se da
ne razume o čemu Pips govori.

— Vidi, meni se čini da vi-
še ne vredi da se foliramo —
reče Denis Pips preko ruba ča-
še. Lepo si me udesio i neka
ti to služi na čast, ako baš ho-
ćeš, a sada... Kako bi bilo da
ti ja ispričam sve ono što že-
liš da znaš, a ti da mi onda vra-
tiš moju lovu i kreditne karti-
ce i sve, pa ćemo popiti još ma-
lo i onda... Da budem iskren,
voleo bih da te više nikada ne
vidim u životu!

— Vrlo si druželjubiv — na-
smejao se Lesli. — Neverovat-
no je koliko si ti meni simpa-
tičan i koliko ja tebi nisam!
Ali, nismo govorili o tome, zar
ne?

— Govorili smo o pogodbi —
reče Pips.

— Možeš smatrati da smo se
pogodili — osmehnu se Lesli.
— Ti pričaš, ja ti verujem, a
onda, najednom odnekle se po-
jave tvoje kartice i čekovi i sve
ostalo... Prosto!

Pips je klimao glavom pune-
ći ponovo čašu. Kada je i nju
iskapio uzdahnuo je duboko,
namestio se udobnije u fotelji
i počeo kao da recituje:

— Nemoj me pitati kako
znam i šta sam sve morao da
učinim da bih to doznao. To je
dužna priča od onoga što mi-
slim da tebe interesuje... Jes-
te! Ovde su se sastajali terori-
sti, i po svemu sudeći istraga
koju FBI provodi pokazaće da
se radi o međunarodnoj grupi.
Ko stoji iza njih, to ne bih
smeo da tvrdim, ali znam da
među prijateljima svih onih za
koje FBI zna ima dosta Itali-
jana, Francuza, Španaca i Ira-
ca. Koji je njihov cilj, takođe
ne znam, mada bi se i to dalo
naslutiti. Ali, to nije ono što
tebe zanima...

— Mene sve zanima — reče
Lesli kao uzgred, želeći, u st-
vari, samo da pruži Pipsu do-

voljno vremena da ponovo napuni čašu.

— Ovde su se sastajali — nastavio je novinar ne hajući na Lesliejeve upadice. — Imali su zakupljene apartmane i dolazili su i odlazili kad god im se prohtelo. Neprovereno, ali mi se čini da neko sa recepcije ima nekakav tajni dosije o tim apartmanima i nekako mislim da taj dosije nisu videli ljudi iz FBI. Meni za sada nije uspeo da to razbucam, ali hoću, hoću sigurno... Ali, ni to te ne zanima, zar ne?!

— Rekao sam ti da me sve zanima — ponovio je Leslie.

— Ono što se ključno odigralo ovde, u hotelu »Park« u Oušn Sitiju, bio je taj sastanak... — Pips ispi malo viskija, a onda pogleda Leslija u oči očekujući malo divljenja. — sastanak glavešina terorističke organizacije. Održao se pre dva meseca. Bio je to buran sastanak. Meni se čini da je na tom sastanku bilo svađe. Velike svađe! Izgleda da se ta njihova organizacija pocepala na dve frakcije, što je, ne sumnjam u to, izazvalo jednu od njih da potkaže drugu. Odatle i sva ta hapšenja... Razumeš?

— Sjajan zaključak — Leslie se udostojio da zaista pokaže malo divljenja za već prilično pijanog novinara.

Pips iskapi i sledeću čašu pre nego što je nastavio da govori:

— Po onome što sam ja doznao, ona frakcija koja je potkazala sada uhapšene nestala je preko granice pre nego što je klupko počelo da se odmota, mada ima još nekoliko momaka iz ove druge grupe koji su još u bekstvu. Ali, biće da su i oni trenutno u inostranstvu. Ali, od svega toga je važnije da se ovde dogodilo nešto što je bacilo u paniku i jednu i drugu frakciju... Sada se ti pitaš kako ja sve to mogu da znam, zar ne?

— Pitam se — reče pomirljivo Leslie gledajući kako Pips ispija polovinu sledeće čaše u jednom jedinom gutljaju.

— Ne pitaj me to, već sam ti rekao! Suviše duga priča, a tebi to i ne treba — ponovio je Pips već dobro zaplićući jezikom. Uopšte se nije čudio što njegov domaćin ne pije. Nastavio je: — Ono što tebe interesuje je, u stvari ovo... To... Postojala je nekakva dokumentacija, snop dosijea, fascikli sa svim dokumentima... Ne znam kako bih to nazvao? Recimo, arhiva... Da! Arhiva organizacije! To! To je bilo ovde, u hotelu, za vreme sastanka. A, onda... Jednostavno, sve je to

nestalo! Gde je i kod koga ne zna se, ili bar većina članova organizacije ne znaju. Ja takođe ne znam, ali činim sve da doznam...

— Arhiva terorističke organizacije? — ponovi Lesli u obliku pitanja.

— Aha! To je ono glavno što se ovde dogodilo — ponovio je Pips. — Ma ko to da ima ima za vratom gomilu opasnih tipova i ne bih za njegovu kožu dao ni pola centa... To je to! Sada i ti možeš da njuškaš u tom pravcu koliko god hoćeš...

— A imena? — upita Lesli.

— Kakva imena?! — zapanji se Pips. Oči su mu blistale pijanim sjajem. Bio je vrlo, vrlo srećan jer je njegovim venama ponovo tekao alkohol.

— Imena — reče Lesli prosto. — Sva moguća imena kojih možeš da se setiš. Još mi samo to treba.

— Dobro... Neka ti bude — reče Pips i izvuče iz džepa beležnicu. Ispisivao je redove imena i neke podatke o njima brzim, isprekidanim rukopisom. — U stvari, kad bolje razmislim, nekako mi se nameće misao da ti i nisi tako loš momak. Uglavnom, jedini si od svih novinara koje poznajem do sada koji se razume u viski...

Ispisivao je vredno nekoliko minuta, a onda pružio Lesliju

tri gusto ispisana lista. Potom je ponovo napunio čašu i tužno pogledao u bocu, u kojoj nije bilo više mnogo viskija.

— Ne znam kako da ti zahvalim — reče Lesli učtivo stavljajući listove iz beležnice u džep.

— Ja znam — isceri se Denis Pips. — Vрати mi lovu i ostalo!

— Zar je to ikada bilo kod mene? — upita Lesli.

Na tren se Denisu Pipsu učinilo da je prevaren. Ni sam nije znao šta da misli ili kaže... A, onda više nije bio u stanju ni da misli ni da govori — uspavljujuće sredstvo koje je Lesli stavio u viski počelo je da deluje!

Noseći Pipsa prema liftu, Lesli je pomislio: »Da li će ovaj biti u stanju da razluči šta mu se usnilo, a šta mu se zaista na javi dogodilo kada se sutra probudi?«

Gospođica Keli je uzdahnula tako glasno da su se ruže na njenom radnom stolu povile pod tim uzdahom kao pod lakim povetarcem. Buket je dobila na samom isteku radnog vremena. Uz buket je dobila i pisamce kojim ju je Lesli Eldridž pozvao na večeru!

Izgledalo joj je kao da joj se taj brzi, strašni san koji je počela da sanja od časa kad ga

je upoznala počeo da se ostvaruje i pre nego što je i znala šta će sa njim. I inače sklona sumanutom traženju smisla života kroz brze i burne veze sa muškarcima, gospođica Keli je iza sebe imala toliko ožiljaka na srcu da je bila gotova da poveruje da to njeno lako zaljubljivo srce više neće moći da izdrži jedan novi zanos. Naravno, uvek se varala i uvek iznova zanosila i smrtno zaljublivala, uprkos činjenici da ni jedna jedina veza nije mogla da potraje duže od nekoliko dana.

Uzrokolikog broja neuspeha bila je njena nezgodna narav. Koliko god silno želela da uspostavi stalnu i čvrstu vezu, toliko je, istovremeno, bila opsednuta strahom da će taj muškarac kome dopusti da je sasvim osvoji — izgaziti njenu ličnost, uništiti njenu karijeru, pretvoriti je u poslušnog roba. To osećanje je išlo do paranoje i izbijalo gotovo nekontrolisano u obliku histeričnih ispada, svaki put kada bi pogrešno protumačila neke reči ili postupke svojih muškaraca.

No, sada je imala na umu samo lik mladog, vitkog, a snažnog, inteligentnog muškarca, dovoljno nežnog i romantičnog da joj pošalje buket ruža crvenih kao krv, i sasvim je zabo-

ravila sve što je u njenoj prošlosti bilo ružno u vezi sa muškarcima. Celo popodne je provela u salonu lepote, znojeći se prvo u sauni, a onda na stolu za masažu, potom ispod haube, da bi pokušala sve da njena kosa dostigne sjaj i mekotu kakvu je imala dok je gospođica Keli bila sasvim mlada i njena kosa one raskošne kovrdže kakve je imala pre mnogo godina.

Htela je da bude lepa, privlačna, pomalo tajanstvena... Htela je da blista i već samim izgledom da obori tog Leslija Eldridža s nogu — da ga potčini i pre nego što bi njemu moglo da padne na um da on potčini nju. Stoga je vrlo pažljivo odabrala garderobu i vrlo se pažljivo našminkala i još pažljivije izabrala najbolje i najskuplje komade nakita iz svoje skromne zbirke.

Kada se pogledala u ogledalo, posle svega, jedino osećanje koje je mogla da iscedi iz sebe bilo je — razočaranje! Nije izgledala onako kako je htela. Nije izgledala čak ni onako kako se osećala i pomišljala je na to da jednostavno okrene telefon i otkaže tu večeru, jer joj se činilo da nije bila spremna...

Ali, bilo je kasno! Na vrata njenog apartmana je već kucao njen kavaljer za to veče...

— Dobro veče — izgovorila je sa gorkim izrazom nezadovoljstva na licu, ali kada je videla osmeh kojim ju je pozdravio Lesli i sama je morala da se osmehne, zaboravljajući sve svoje prave i lažne brige i probleme.

— Nadam se da nećete zameriti što nisam u smokingu — rekao je Lesli.

Znao je da će je to oboriti s nogu, jer je to bio odraz njegovog odnosa prema njoj — odnosa koji je podrazumevao nešto više od uobičajene naklonosti i poštovanja. Ona je bila očarana i sasvim spremna na sve ono što je on planirao da izvede sa njom...

Početak večeri je za gospođicu Keli bio sličan snu. Lesli je pronašao najbolji i najskuplji restoran gde su sedeli u separeu, pili pravi francuski šampanjac i razgovarali tako lako i neusiljeno da se njoj činilo da Leslija poznaje već godina. Taj mladi čovek je znao da je opusti do te mere da je bila gotovo sigurna da je dugo posle tog susreta neće brinuti ništa i da će sve krenuti nabolje i da će se možda i ta veza, koja još nije bila ni u začetku, ali koju je ona želela svim srcem — ostvariti...

Plesali su ne govoreći ni reči i ona se osećala tako sigurno

na u njegovom zagrljaju da je njen um lebdeo negde između stvarnosti i sna. Lesli se ponašao krajnje džentlmenski, trudeći se da pokaže kako je tu samo da bi dami učinio po volji, ispunjavajući svaku njenu, ma i najmanju, gotovo neizgovorenu želju...

I gospođica Keli je zaista bila spremna da podlegne tom stravičnom šarmu — i mogla je... da je Lesli to hteo. No, on je sa njom imao sasvim druge planove i jedino je pokazao nebesko stupljenje čekajući da gospođica Keli sasvim sruši svaku svoju odbranu. Onda joj je rekao:

— Kako bi bilo da pređemo na »ti«?

— Oh! Lesli... — zamjaukala je ona.

On je ispružio ruku preko stola i dotaknuo njen vrat, sasvim nežno. Bio je to pokret bez požude, sličan prijateljskom dodiru, ali i dodir koji pruža nadu i sigurnost. U svakom slučaju gospođica Keli je to tako osetila... Usput osetivši i još nešto. To nešto je bilo nalik na laku jezi koja je prošarala njenom kožom, tačno od mesta koje je Lesli dodirnuo, pa niz grudi, a onda je ta jeza, na neobjašnjiv način ušla pod kožu, ispod grudne kosti, i kao da je dotakla samo srce. Gospođica Keli se stresla:

— Nešto... Nešto mi se čudno... događa... — mucala je šapatom.

Lesli se osmehnuo. Znao je da je dodirnuo pravo mesto i za njega to nije bilo ništa čudno. Za njega ni u kom slučaju nije mogao biti čudan taj laki pritisak na jednu od tačaka za koje svaki iole bolji učenik budističkih sveštenika sa Tibeta zna da utiču na svest i volju.

— Znaš... Keli... — osmehnuo se bajkovito Lesli naginjući se prema njoj. — Bojim se da ću morati da te zamolim za jednu uslugu...

— Samo reci... Lesli... — šapnula je ona, još uvek osećajući jezu negde u dubini tela.

— Vidiš, nekako sam doznao da se u hotelu »Park« vodi dvojna evidencija gostiju — reče on nežnim glasom, kao da je poziva na milovanje, a ne kao da traži od nje da prizna nešto o čemu bi čak i policija volela ponešto da zna.

— Nemoj sada o tome — reče ona mlako. — Nije vreme.

— Plašim se da nemam vremena da bih sada izostavio to iz našeg razgovora — reče marno Lesli. — U stvari, ja bih voleo da mi ti to pokažeš još noćas...

— Noćas?! — ona jedva podiže obrve. Zurila je u njegove oči i kao opčinjena bila spre-

mna da pristane na sve. — Pre ili posle?

— Bolje pre — reče on. — Ne bih voleo da me misao na to osujeti u uživanju u sladostrašću sa tobom.

— Rekao si dvojna evidencija, zar ne?!

— Da — potvrdi Lesli. — Znam da se to čini i znam da ti o tome dovoljno znaš...

— Dovoljno? — zakikota se ona tiho. — Dragi moj Lesli... Ja vodim tu dvojnu evidenciju. Ali, bilo bi ti dosadno kad bih ti pričala zašto to činim.

— Meni nije važno zašto to činiš, mila... — frknu ljubavnički Lesli. — Meni je važno samo da vidim to. Pretpostavljam da se to nalazi na disketi...

— Imaćeš je, dragi... — ona sklopi oči, osećajući kako joj ona tiha jeza u telu pruža gotovo seksualno zadovoljstvo. — Možemo odmah da krenemo...

Ipak, krenuli su tek posle večere koja je bila, za gospođicu Keli, nalik na predigru za burnu, pohotnu noć — školjke, kavijar, istočnjački specijaliteti koji su važili kao afrodizijaci... Pri svemu tome Lesli nije stedeo i ona je bila zaista ushićena odnosom prema njoj. Zatim su otplesali još jedna ples, a onda krenuli...

Njene usne su bile natekle od želje da ih Leslie obaspe poljupcima, ali je gotovo svesno odlagala taj trenutak, praveći se kao da se pribojava. U stvari, gospođica Keli je bila spremna na sve što joj Leslie predloži ili od nje zatraži. Kao dokaz za to — naprosto mu je neposredno u ruke, u njenoj kancelariji, predala disketu koju je izvadila iz sefa!

— Ovo nikada nikome ne bih dala bez pola miliona dolara, mili. . . — šapnula mu je u uho.

— Znam — rekao je on zagrlivši je strasno.

U stvari, zagrlio ju je pomalo suviše strasno — od tog zagrljaja je ona na tren bukvalno izgubila svest!

Kada je ponovo počela normalno da diše, osećala se čudno — izgledalo joj je kao da se probudila iz sna za koji nije mogla biti sigurna da li je lep ili ružan.

U svakom slučaju neizмерно se čudila odakle to ona u svojoj kancelariji, obučena u svećanu toaletu i sa svojim najboljim nakitom, uz to noseći u sebi osećaj sitosti, kao da je tek večerala. Još više se iznenadila videvši kako vitki, snažni muškarac izlazi iz kancelarije osmehujući joj se prijateljski, pa čak i malo više od

toga. Najviše se iznenadila, gotovo zapanjila, videvši da joj je sef otvoren. . .

Taksista koji je vozio Leslija od rimskog aerodroma prema centru »večnog grada« u retrovizoru je gledao zgodno lice mladog čoveka, ne pokušavajući da stupi u razgovor. Naprosto, taksisti se činilo da tom Amerikancu nije do razgovora — i bio je potpuno u pravu.

Lesliju nije bilo do razgovora. On je napeto razmišljao, po ko zna koji put sklapajući deliće mutne, maglovite slike koju još uvek nije mogao da protumači. Od trenutka kada je od gospođice Keli dobio disketu do trenutka kada je seo u avion za Italiju nije prošlo mnogo. Tek toliko da na kompjuteru proveri sadržaj diskete i da zatim rezerviše avionsku kartu. Ono što se nalazilo na disketi otkrilo mu je mnogo toga. Pre svega, potvrdilo mu je da je Rubi Li boravila u hotelu, i to onih dana neposredno posle velikog hapšenja grupe potencijalnih terorista iz te tajanstvene organizacije. Bila je četiri dana u hotelu »Park«, u

Oušn Sitiju, a onda je otišla, ne ostavljajući nikakvog traga iza sebe.

Najzanimljiviji deo te tajne evidencije koju je gospođica Keli, očigledno, pravila kako bi sebi obezbedila materijalnu korist, Međutim, za Leslija nije bilo saznanje o boravku Rubi Li u hotelu. Najzanimljivije je bilo to što su u isto vreme kada i Rubi Li u hotelu boravila dva stranca — i to baš u onim apartmanima koji su bili rezervisani za članove te prokažene i rasturene organizacije. Naravno, nije mogao biti siguran da li su njihova imena prava ili lažna, ali je svakako morao da proveriti taj trag... Jer... Činjenice su govorile da su ta dva stranca napustila hotel istog dana, pa čak i istog časa kada i Rubi Li!

Adresa koja je stajala uz imena Đovanija Brokoliija i Pina Valerijana bila mu je, već na prvi pogled, odnekuda poznata. Kada ga je taksista, profesionalno čuljiv, dovezao do te adrese, Lesli je znao da na toj adresi sigurno neće pronaći tu dvojicu Italijana!

Nije bilo greške — adresa koja se nalazila u evidenciji gospođice Keli, u Oušn Sitiju, bila je, istovremeno, i adresa čuvenog rimskog Koloseuma! Me-

sta na kome su, možda, pre dve hiljade godina stanovali gladijatori, ali sada, posle tih dve hiljade godina — tu nije stanovala niko. Najmanje gospoda Brokoli i Valerijano!

Praveći se da je običan turista, Lesli je uredno obišao turističku atrakciju, pokušavajući da smisli šta sledeće da učini.

Imao je osećaj da se našao u slepoj ulici! Nije znao u kom pravcu da nastavi istragu...

Nametala mu se misao da iz Rima nastavi prema Frankfurtu i vojnoj bazi NATO u Ešbornu — gde bi mogao da pronađe majku Rubi Li, ali naprosto nije bio siguran da li bi to imalo svrhe. Nije verovao da je Rubi Li toliko naivna da se sakrije kod majke, jer je verovatno znala da bi ljudi koji je, sigurno, traže posvuda po svetu, lako pronašli majčinu adresu i uspeli tu da je uhvate...

Osećao je da nema previše vremena, ali je ipak mogao sebi da dopusti da, u jednom kafeu u blizini Koloseuma, popije čuveni italijanski kapučino. Uput je kupio nekoliko dnevnih novina, na italijanskom, verujući da će ga zabaviti provera znanja tog jezika, koji ga je učila Sumiko, njegova vredna i obrazovana životna saputnica.

Ako ništa drugo, mogao joj se pohvaliti da je pročitao lokalne novine u senci čuvenog Koloseuma, kada se vrati u San Francisco.

Kapućino je bio sjajan, ali sa čitanjem novina je išlo mnogo teže. Lesli se uverio da ne zna dovoljno italijanski da bi sa lakoćom mogao čitati baš sve. Gubio se u nekim frazama, ali su mu najveću teškoću predstavljali sklopovi dužih rečenica. No, nije bio od ljudi koji lako odustaju... I — to mu se isplatilo mnogo više nego što se nadao!

Na osmoj strani »Korijere de la sera« pronašao je ne naročito veliku vest koja je počinjala tvrdnjom da je policija uhapsila četiri osobe koje su bile u vezi sa mafijom. Bile su čak i četiri male fotografije uhapšenih. Takve vesti obično nisu mnogo zabavljale Leslija, ali je osetio da jednostavno mora da pokuša da pročita to do kraja... Već kod desetog reda je zastao i počeo da čita ponovo, i ponovo i ponovo, sve dok nije razumeo većinu teksta!

Jer, tekst je sadržavao i imena uhapšenih, što nije bilo baš uobičajeno kada se radilo o hapšenju pripadnika mafije, ali su ta imena bila više nego zanimljiva za Leslija. Naime, uz prava imena uhapšenih pi-

sala su i lažna imena, ona koja su uhapšeni koristili noseći lažna dokumenata. Između ostalih imena Lesli je sa lakoćom uočio: ĐOVANI BROKA ili BROKOLIN, a zatim i PINO VALERIJANČI ili VALERIJA-NO!

Gotovo je poskočio na stolici kada je shvatio šta drži u rukama. Sada je imao kakav-takav trag — rimski...

Kada je ušao u taksi kojim je hteo da se odveze u neku od pristojnih hotela, rešio je da proveriti svoje znanje italijanskog...

— Možete li me odvesti u hotel s tri zvezdice? — upitao je na italijanskom.

Taksista se okrenuo i pogledao ga zapanjeno i bilo je sasvim očigledno da ne razume ni reči. Lesli je zato ponovio na engleskom:

— Tražim hotel!

— Nema brigaš, gazda! Ja albanski izbeglica... Slabo italijanski, ali engleski učio... škola... dobar đak — recitovao je taksista. — Biti hotel! Dobro hotel! Jeftin hotel...

Lesli je nekako imao osećaj da ne želi da odsedne u jeftinom hotelu u koji će ga odvesti taksista — albanski izbeglica, ali nije želio da se upušta

u jezičke nedoumice, pa je sle-gnuo ramenima i pomislio: »Za jednu noć će mi biti dobro u bilo kakvoj rupi od hotela!«

Hotel je bio rupa, ali su na recepciji imali rečnik italijan-sko-engleskog jezika, a to je Lesliju bilo neophodno da do kraja protumači vest iz »Kori-jere de la sera«.

Rvanje sa tekstom je potra-jalo dva duga časa, ali je posle toga mnogo šta bilo jasnije...

Između ostalog činjenica da se svi pomenuti uhapšeni ne nalaze u Rimu, mada Rim slo-vi kao grad sa najviše zatvora, već u jednom provincijskom zatvoru u mestu Skalfaro. Lesliju, doduše, nije bilo jasno za-što novine objavljuju tako ne-što, kada se obično u cilju is-trage tako nešto izbegavalo, čak i kada nije bila reč o ma-fiji, ali je jednostavno morao da poveruje u to...

To je bio jedini, ma kako nesiguran i labav, trag prema Đovaniju Brokoliju i Pinu Va-lerijanu, a oni su, opet, Leslija bio siguran u to, bili trag prema Rubi Li...

Bio je svestan da neće biti lako doći do njih. Zato je po-ćeo tihe, ali brze i opsežne pri-preme za taj susret, iako nije

još uvek tačno znao kada će se on odigrati. Ni gde...

Ljudi su navukli maske mno-go pre nego što su stigli do mesta koje su znali sa fotogra-fija i sa mapa pod kodiranim imenom »pozornica«. Na tom mestu se drum usecao između dve strme litice, sužavajući se na jednom mestu toliko da se dva vozila nisu mogla mimoći.

Kada su stigli do tog mesta, razdvojili su se. Jedna grupa — njih trojica — zauzela je polo-žaj na samom ulazu u taj ma-li klanac, krijući se u gustoj makiji pored drumu. Druga grupa je prošla, pažljivo os-matrajući, na drugi kraj use-ka i tamo pronašla skrovišta.

Bili su u običnim, civilnim odelima, uglavnom u farmeri-cama, majicama i lakim jakna-ma, ali njihovo naoružanje i oprema behu pre nalik na ne-što primereno specijalcima naj-sposobnije armije na svetu, ne-go grupi običnih mladića koji bi čak i iz zezanja mogli da na-vuku maske na lica.

Automatske puške »hakler«, gas-maske najviše tehnologije, specijalne puške za ispaljivanje

patrona sa suzavcem... Sve je to bio deo arsenala te dve grupe. Neobično je bilo i samo mesto na kome su se nalazili...

Jer, drum koji je prolazio kroz usek bio je odavno samo put trećeg reda koji su retko koristili čak i ljudi iz tog kraja, uglavnom zbog toga što je nedaleko odatle bio izgrađen auto-put. Saobraćaj je bio tako redak da su se na prste jedne ruke mogli izbrojati kamioni koji su iz jedne pilane vozili robu u Skalfaro, nekih dvadeset pet kilometara dalje. Izgledalo je kao da to sasvim odgovara grupi maksiranih ljudi.

Bilo je oko sedam ujutru kada su stigli i rasporedili se. Usledilo je dugo čekanje. No, oni su to bez roptanja podnosili, uzdržavajući se ne samo od pušenja i kretanja već i od bilo kakvog razgovora. Svako od njih je odlično znao deo svog zadatka i nije ni bilo potrebe da komuniciraju međusobno. Što se tiče čekanja — na to su bili pripremljeni i svakako rešeni da sačekaju to šta su čekali.

Ono što su čekali pojavilo se na drumu i bilo vidljivo na nekoliko kilometara — kolona od tri vozila tamnoplave boje sa uočljivim, čak i izdaleka, natpisima: **POLICIJA!**

Kolona se kretala iz pravca Skalfara i bilo je sasvim jasno da skriveni, maskirani ljudi čekaju baš ta vozila. Jer, na prvi znak su repetirali svoje automate i proverili patrone sa suzavcem. Činili su to u savršenoj tišini, uvežbanim, rutinskim pokretima, kao pravi profesionalci.

Kako se kolona približavala useku, tako su i ljudi bili sve napetiji, ali su čekali u tišini, očiju i ušiju okrenutih u pravcu Skalfara... Zato nisu ni mogli da primete pojavu automobila koji se kretao iz sasvim drugog pravca. Taj automobil je prilazio useku nevelikom brzinom i trudeći se da ostane što je tiši moguće — bio je to jedan ren-a-kar »fiat«, koji se zaustavio u jednoj krivini, na mestu gde ga niko iz pravca useka nije mogao videti. Činilo se da su se vrata tog automobila brzo otvorila i da je iz njega iskočilo nešto nalik na veliku senku, nastavši u maki-ji iznad drumu.

No, ljudi u zasedi to nisu videli. Bili su zauzeti pripremanjem za doček kolone koja se približavala...

Policajci su se približavali prilično velikom brzinom. U prvim kolima je bio vozač i jedan uniformisani policajac do njega, a na zadnjem sedištu dva

viša inspektora, zadužena za sprovod tri zatvorenika do Rima. U drugim kolima, pregrađenim pletenom žicom između prednjih i zadnjih sedišta, osim vozača i naoružanog stražara bila su trojica zatvorenika, pripadnika (kako su pisale novine) mafijaške organizacije (što oni nisu bili spremni da priznaju). U trećem vozilu su, osim vozača, bila dvojica policajaca sa automatima u rukama, i to otkočenim. Bilo je očigledno da su bili upozoreni da se na putu ka Rimu može dogoditi nešto neobično i opasno po njih.

Kada su se približili useku morali su da uspore, zbog duge krivine, a onda su ušli u mali klanac...

Dužina male kolone je bila upravo takva da je prvo vozilo izlazilo iz useka kada je poslednje ulazilo...

I, upravo u trenutku kada je prvo vozilo već izlazilo iz useka — zapucalo je! Direktno po prvom vozilu!

Sa prvim pucnjima na čelu kolone druga dva vozila su pokušala da se okrenu nasred druma i da krenu nazad, prema Skalfaru, ali su upravo u tom času posvuda počele da eksplodiraju patrone sa suzavcem!

Oni iz prvog vozila su pokušali da uzvrate vatru, ali kada su otvorili prozor na kolima u unutrašnjost je prodro oblak bojnog otrova, na šta policajci očitito nisu bili spremni. Ali, zato jesu napadači, koji su, u svojim busijama, pucali sa gas-maskama na licima, preko maski!

— Napolje! — uzviknuo je jedan od inspektora, svestan da sa više puta pogođenim automobilom neće moći ni da krenu, a kamoli da stignu bilo gde.

Bili su u mišolovci iz koje nije bilo izlaza. Jer, kada su napustili automobil sačekali su ih rafali koji su vrlo brzo završili posao...

Poslednje vozilo je prošlo najgore, jer su napadači uspeali da ubace patronu suzavca direktno u unutrašnjost automobila, na šta su policajci iskočili napolje i ubrzo popadali pogođeni smrtonosnom vatrom, a automobil je, pogođen u rezervoar slučajnim metkom, eksplodirao dižući uvis visoke plamenove!

Vozilo u sredini se našlo u bezizlaznom položaju. Vozač je to znao — nije mogao da produži napred, jer je ispred njega bilo onespособljeno prvo vozilo iz kolone, a iza njega je

goreo treći automobil. Iako po njima nije praštalo, policajac na sedištu suvozača je bio duboko svestan da mu je sasvim uzalud što izvlači službeni pištolj...

— Pobiće nas kao zečeve! — rekao je vozaču.

— Šta smo vam rekli?! — zaurlao je jedan od trojice sa liscama na rukama, sa zadnjeg sedišta. — Jesmo li vam rekli da nećemo stići do Rima?! Mogli smo se kladiti da nećemo...

— Blagi bože! — zavapio je vozač. — Pobiće nas!

— Isuse i Marijo! — započinjao je molitvu policajac-suvozač.

Iako nisu o tome progovorili ni reči, obojica su spremno kroz prozor pobacali sve što je ličilo na oružje, a onda su izašli napolje sa rukama u vazduhu...

Vozač je bio istog trena pogođen sa bar deset zrna, i taj olovni udar ga je oborio na asfalt poput groma. No, to nije bio kraj — nastavili su da pucaju u njega sve dok telo, odavno već mrtvo, nije prestalo da se trza...

Drugi policajac je imao sreću da ga prvi metak pogodi u glavu. Bio je to dum-dum metak i glava mu se rasprsla, što je za napadače bio dovoljan

znak da je čovek mrtav i da na njega više ne moraju da troše municiju!

Trojica na zadnjem sedištu srednjeg automobila su zaurrali od zadovoljstva, podvriskujući sa svakim metkom koji je pogodio njihove tamničare. Udarali su i nogama i rukama u prozore i vrata ne bi li što pre izašli napolje...

— Hej! Odvalite ova prokleta vrata! Hoću napolje!

— Suzavac! — urlao je drugi. — Plačem od sreće, a suzavac mi pomaže! Znao sam da nas neće zaboraviti... Znao sam...

— Pokokajte kućkine sinove! Izrešetajte proklete pubove!

Pucnjava je prestala naglo kao što je i počela. Vetar koji je uvek kretao vazduh u useku oterao je veći deo suzavca i napadači su mogli ne samo da napuste svoja skrovišta i prođu da provere svoj učinak, već i da skinu gas-maske, ispod kojih su, takođe, bili maskirani tako da su im se videle samo oči. Oružje su nosili, za svaki slučaj, na gotovs, zaista kao iskusni profesionalci.

— Otvarajte ovu konzervu! — drao se jedan iz automobila lupajući vezanim rukama o prozor.

Iz grupe napadača izdvojio se jedan čovek i prišao kolima. Uz pomoć velikog odvijaja otvorio je vrata i zarobljenici su izašli napolje. Pri tome maskirani čovek nije progovorio ni reči.

— Braćo! — uzviknuo je jedan od zarobljenih pružajući ruke sa lisicama očekujući, valjda, da i maskirani oslobodio ci otključaju steg.

— Rekao sam prokletim pu-
bovima da nećemo stići do Ri-
ma — reče drugi.

Maskirani čovek ih je gledao mirno, ne progovarajući. Ostali napadači su samo stajali, sa oružjem na gotovs i činilo se nekako da ne pokazuju nameru da učine bilo šta.

— Šta čekate?! Skidajte nam ove lisice, pa da se gubimo oдавде! — reče jedan od vezanih.

Tada je, iz pravca prvih kola prema njima krenuo sporim koracima jedan oniži, široki, očigledno izuzetno snažni čovek, čije su oči, kroz masku, prodorno odmeravale vezane ljude. Prišao je ne sasvim blizu i stao, sa automatom u ruci na gotovs.

— Šta ovo treba da znači? — upitao je žučno jedan od vezanih, a u glasu mu je zatitrao strah.

— Ne smemo da rizikujemo ništa — rekao je maskirani mi-

rno i te reči kao da su više bile upućene njegovim drugovima, nego uhapšeniciima koji su bezuspešno trzali lisice. — Naređenje je naređenje!

— Kakvo naređenje, čoveče?! zavapi jedan od vezanih.

— Osuđeni ste na smrt — reče jednostavno maskirani. — Načinili ste suviše grešaka. Izložili ste celu organizaciju opasnosti.

— Ne znaš šta govoriš! — zavapio je jedan od vezanih.

— Znam — reče čvrsto maskirani. Mirno je izvukao prazan magacin sa municiju, a stavio novi, pun.

Zarobljeni ljudi postadoše sasvim svesni da neće biti oslobođeni. Naprotiv! Napadači su izvršili prepad na policijsku kolonu ne da bi ih oslobodili, već da bi bili sigurni da ta trojica zaista nikada neće stići do Rima!

— Jeste li ludi! Mi smo vaši! — povika jedan od zarobljenih.

No, maskirani su podigli svoje automate bez i jedne jedine reči. . .

U tom trenutku se pojavio novi glumac na toj stravičnoj sceni!

Kao da je izronio ravno iz asfalta, ninda je stao između zarobljenika i maskiranih na-

padača, držeći u ruci isukani mač. Stajao je savršeno mirno, više nalik duhu nego čoveku od krvi i mesa.

— Šta je ovo? — zausti je-dan od maskiranih prestravlje-no.

Bili su okamenjeni od izne-nađenja. Nisu mogli sasvim da veruju u taj tamni lik obučen u čudan kostim i maskiran po-put njih. Prizor im se urezivao u svest poput ružnog sna, ali još uvek prisutan suzavac u va-zduhu, koji je kvasio njihove oči, i miris sagorelog benzina činili su sve to izuzetno stvar-nim.

Tamna, stravična prilika pro-govori italijanski sa snažnim akcentom, koji je svakom nor-malnom morao da otkrije nje-govo poreklo, ali maskirani na-padači behu suviše zabavljeni svojim strahovima da to pri-mete. . .

— Bolje bi bilo da odete! — rekao je ninda.

— Šta? — zausti onaj koji je, očigledno, bio njihov vođa.

Vođa je imao ozbiljnu name-ru da zapuca, ali kao da je ne-što kočilo prste na njegovim rukama i nije mu dalo da po-vuče obarač.

Pucao je jedan od maskira-nih koji je stajao sasvim poza-di. . .

Naravno, zahvaljujući sopst-venoj zapanjenosti, promašio je.

Zauzvrat je dobio malu, stra-vično brzu metalnu zvezdu — u čelo! Šuriken zazuja kroz va-zduh i obori čoveka pre nego što je i jedan od njih mogao da primeti pokret kojim je ni-nđa izbacio smrtonosnu napra-vicu.

Još uvek je ninda samo sta-jao. Nije čak ni uzdigao mač. Ali, njegovi protivnici behu to-talno nesposobni da se poma-knu. Ninda je kontrolisao situ-aciju — njihovim strahom! Okolnosti su bile takve da se na njih mogla primeniti stara budistička izreka: »Nepoznate stvari zamračuju um i sapliću telo!« Ninda je to odlično znao.

Nekoliko zaista napetih mi-nuta su stajali svi tako, u sav-ršenoj tišini. Napadači su bili zaista zabezeknuti. Ninda je sa lakoćom mogao da pretpostavi kako će reagovati kada se pri-beru. . .

— Pucajte! — naredio je vo-đa.

Još nije ni izgovorio tu jed-nu jedinu reč, a ninda se po-kreno, jurnuvši u tri duga sko-ka ravno prema vođi — ali se nije zaustavio. . .

Prošao je pored vođe, koji nije stigao da pritisne obarač,

i u tom prolazu je oštrica dugog mača kliznula preko grla koje je tek izgovorilo naredbu!

Ostali maskirani su pokušavali pogledom da uhvate ninđu, a uhvatili su prizor svog vođe, čija se glava klatila levo-desno, dok je iz presečenog grla kuljala gusta krv!

U tom trenutku ninđa je već sekao dalje, krećući se tiho poput blagog vetra, ali neuporedivo brže. Njegovi pokreti su ličili na neku vrstu paklenog baleta, jer — svaki korak se završavao rezom, kroz meso, preko grla, kroz kosti... Posečeni nisu stizali čak ni da zajauču!

Stao je, sada svima njima iza leđa, držeći okrvavljeni mač iznad glave. Maskirani napadači se okrenuše, ali sada bez imalo volje da pokušaju da mu se suprotstave.

— Đavo! — izusti tiho jedan od maskiranih, ali čak i taj šapat odjeknu malim klancem u kome su se nalazili...

Nekoliko trenutaka su se dvoumili, prebrojavajući posečene, a onda su, jedan po jedan, sasvim tiho, počeli da bacaju oružje i da se povlače, koracajući unazad, još uvek ne verujući da im se događa to što im se događa.

Ninđa je stajao i čekao. Pokazao je svoju moć i bio je

spreman da krene i protiv ostalih napadača, očigledno nenaviknutih na borbu te vrste. Znao je da može da ih pobedi. Znao je da su oni jaki samo sa oružjem visoke tehnologije i — iz zasede. Protiv jednog jedinog čoveka koji raspolaže vrhunskom hrabrošću — bili su ništavni!

Ratnik noći je pogledom proveravao kako i kuda se kreću njegovi protivnici. Strpljivo je čekao da se sasvim udalje i ne obraćajući pažnju na trojicu vezanih, koji su čučali pored automobila prestravljeni prizorom koji su gledali, ne znajući da li će i oni biti posečeni tim moćnim mačem, ili, možda, osobođeni smrtne presude koju su im izrekli njihovi saborci...

Samo je ninđa, u tim trenucima, imao pojam o vremenu. Ostalima se činilo ili da sve traje satima ili da ne traje ni jedan jedini minut, već kako je ko reagovao na sopstveni, nekontrolisani strah. U svakom slučaju, realno vreme kao da nije postojalo dok je ninđa držao situaciju pod kontrolom.

Kada su se maskirani udaljili već toliko da nije postojala opasnost da neko od njih odnekle izvuče skriveno oružje i puca, ninđa priđe trojici vezanih.

Stajao je ispred njih ćutke, držeći katana samo u jednoj ruci, dok je drugom pokazivao zarobljenicima da ustanu.

Oni ćutke ustadoše, pognutih ramena, i sami užasnuti onim što su videli...

Ninđa veoma lagano podiže mač i dotaknu vrhom oštrice čelo jednog od vezanih:

— Pino Valerijano, ili kako se već zoveš... — govorio je engleski.

Zatim isto učini i sa drugim, onim koji je stajao u sredini:

— Đovani Brokoli, ili ma kako da ti je pravo ime... Zbog vas sam ovde.

Pre nego što je treći zarobljenik mogao išta da pomisli, ninđa ga pogodi rukohvatom katane u slepočnicu. Čovek se sruči na zemlju, onesvešten za više časova.

— Brokoli i Valrijano... — ponovi ninđa. — Nemojte mi reći da ne govorite engleski, jer bih mogao da nestanem.

— Ko si ti? — usudi se da upita onaj koji se predstavljao kao Valerijano.

— Mogao bih biti samo duh — reče ninđa. — Međutim, činjenica je da sam čovek od koga zavisi da li ćete živeti ili umreti.

— Nemoj nas ubiti — reče Brokoli.

— To zavisi od vas — reče ninđa. — Vaši drugovi su imali ozbiljniju nameru od moje da vas ubiju.

— Spasao si nas... — reče Varlijano. — Zašto?

— Možeš li da pretpostaviš? — uzvрати ninđa. — Možda mi vas dvojica nešto vredite. Vašim istomišljenicima ne vredi te ništa.

— Šta hoćeš od nas? — upita Brokoli.

— Informacije — reče ninđa. — Mnogo informacija i to vrlo detaljnih.

— Šta možemo da dobijemo? — upita Brokoli.

— Slobodne ruke i gomilu oružja... — reče ninđa i pokazao mačem na oružje mrtvih napadača.

— A, ako... — zausti Valerijano. Ni sam nije verovao da je moguće da ne posluša tu maskiranu, smtnosnu priliku.

— Prosto — reče mirno ninđa. — Jednostavno ću otići. Vaše ruke će biti vezane, a vaši prijatelji još uvek u blizini. Ne verujem da se raduju što ste u životu.

— Da li nas juriš od Njujorka? — upita Brokoli.

— Ja sam ovde taj koji postavljaja pitanja i drži mač u ruci — reče ninda mirno.

Zurili su u njega još nekoliko sekundi, a onda obojica brzo i odlučno zaklimate glava-
ma...

Zauzvrat ninda uzmahnu mačem dva puta — munjevito i silovito!

Oštrica katane preseče lisice i jednom i drugom kao da su bile od svilenog konca!

Dženet Li je bila žena za koju se govorilo da sa obe noge stoji na zemlji. Gruba, iskrena, prijateljski nastrojena prema svakom dobronamernom, ali i opterećena sopstvenom prošlošću, u kojoj je prečesto činila greške koje su prouzrokovale mnoge njene lične i porodične nesreće. Dobrim delom i zbog toga se odlučila da prihvati posao u bazi NATO, u Ešbornu, kod Frankfurta, u Nemačkoj — da bi bila daleko od Njujorka i svoje prošlosti.

Na poslu je bila izuzetno vredna i odana službi. Privatno,

posle radnog vremena, brinula se o desetak velikih akvarijuma sa egzotičnim ribicama, pisala duga pisma prijateljicama iz mladosti i gledala sve kvizove na svim mogućim TV-stanicama koje je mogla da primi pomoću dve obične i jedne velike satelitske antene. Uopšte, odavala je utisak srećne američke raspuštenice koja se drogira televizijom.

No, u dubini duše je čeznula za uzbuđenjima. Svim onim uzbuđenjima koja su je mimoišla u mladosti, ako se izuzme uzbuđenje koje je doživela razvodom. Ono što joj je priređivala ćerka nije mogla računati u uzbuđenja — o tome je mislila kao o stresovima koje je jedva podnosila uz pomoć jake kafe i pilula za spavanje. Iako nije bila neprivlačna, ubedila je sebe da su njeni dani ženstvenosti prošli i da više nikada neće moći da oseti onaj zanos kakav su mogli da pruže dani mladosti.

Zato joj je srce uzdrhtalo kada joj se telefonom najavio taj novinar iz San Franciska. Nešto u njegovom glasu joj je govorilo da je nešto neobično, novo i uzbudljivo na pomolu. Čak je sebe uhvatila u mislima o njemu kao potencijalnom udvaraču...

Kada se Lesli Eldridž pojavio na vratima njene kuće, Dženet je bila duboko razočarana — on je bio mlađi nego što je zamišljala i, prema tome, otpadao je kao muškarac koji bi se mogao zanimati za nju.

Kada joj se predstavio, ona je obema rukama povukla suknu nadole, prema kolenima, i promucala:

— Pa... dobro... uđite...

Lesliju nije trebalo mnogo da vidi sa kim ima posla. Frustracije te žene su izbijale iz svakog ugla kuće, iz svakog detalja na policama, čak i iz akvarijuma s ribicama.

— Oprostite što vas uznemiravam — rekao je. — Međutim, bojim se da je neophodno da razgovaramo.

— Rekli ste da se vaše interesovanje ograničava na moju ćerku — rekla je ona uzdržano. — O čemu se radi?

Nije mu ponudila da sedne. Još manje joj je palo na um da mu ponudi i piće, koje je, za svaki slučaj, pripremila i sada je boca skupog, francuskog vina čamila u frižideru.

— Pretpostavljam da vam je poznato da je vaša ćerka u ozbiljnoj nevolji?! — rekao je Lesli.

— Ona je oduvek u nevolji — rekla je Dženet. — Tačnije, od njene četrnaeste.

— Ovog puta su stvari mnogo ozbiljnije — reče Lesli. — Vaš poštovani otac me je zamolio da pomognem.

— Ne znam da li je iko u stanju da pomogne Rubi — reče žena. — Ona je suviše svojeglava da bi prihvatila bilo čiju pomoć. Moju svakako ne.

— A da li vam se Rubi obraćala za pomoć? — upita Lesli.

— Očigledno je da ne poznajete Rubi Li — odgovori njena majka. — Kada smo se poslednji put videle ona je mene pitala da li je meni potrebna pomoć...

Žena se osmehnu sa gorčinom i u tom trenutku se seti vina, ali joj se učini da bi bilo deplasirano da tom strancu ponudi vino kakvo bi mogao da pije samo potencijalni udvarač. Naročito zato što su razgovarali o neveselim stvarima.

— Kada ste je poslednji put videli? — upita Lesli.

— Mislim da je prošlo već sedam nedelja, možda i više... Ne znam tačno. U svakom slučaju, to je bilo za vreme mog poslednjeg boravka u Njujor-

ku. I tada se, kao i obično, Rubi ponašala čudno. Otkako je prekrila grudi prvim prslučetom prema meni se ponašala kao da nisam dostojna njenih ličnih stvari. Razumete li?

— Recimo da mogu da zamislim — rekao je Lesli. — Da li vam je, prilikom tog susreta, pominjala bilo šta što je u vczi sa njenim društvom?

— Njeno društvo?! — Dženet se zasmija kratko, nervozno, posle čega je nešto zagolicala u grlu i jedva se uzdrža da ne zaplače. — Ljudi iz FBI su dolazili ovamo da mi ispričaju u šta se to uvalila moja mala... Zna, ja ne mogu da poverujem da je ona u sve to uletela svesno. U pitanju je, kao i uvek, nekakav dripac koji je osetio da je ona spremna da učini sve za onog muškarca koji zna da odglumi da mu je ona ne znam koliko važna u životu. Rubi je, u suštini, vrlo emocionalna. Moj prokleti razvod... Sve je pokvario...

Lesli je neko vreme ćutao puštajući ženu da dođe sebi. Ona onda čvrsto isturi bradu i reče:

— Rekla je samo da neće dozvoliti da je zatvore i da ni po koju cenu neće dozvoliti da pogine. Tako je rekla, ali joj ja neverujem ni reči!

— Zna, da je nestala...

— Pojaviće se — reče Dženet toliko samouvereno da je i Lesli jednostavno morao da poveruje u te reči. — Uvek se pojavljivala posle svojih gluposti. I malih i velikih. Ona je svakakva, ali je i užasno žilava... Kao mačka! Jednom je, u devetoj, pala sa drveta. I... znate li šta? Dočekala se na noge! Niko ne može da poveruje u to.

— Ja mogu — osmehnu se prijateljski Lesli. — Jeste li sigurni da vam se nije javljala poslednjih nedelja?

— Volela bih da jeste — odgovori žena.

— Verujte, i ja — ponovo se osmehnu Lesli.

Dženet tada naglo skoči i podiže ruke. Nije rekla ništa, ali je zato otrčala u kuhinju odakle je doviknula nešto što je uključivalo reč »kafa«... Neko vreme je Lesli ostao sam.

Osvrtao se po stanu i razgledao ga, ali uopšte nije mislio o onome što vidi. Razmišljao je o onome što je doznao od Brokolija i Valerijana...

Naime, ono što je znao i u šta je verovao bila je istina da su ta dvojica zaista primorali Rubi Li da se ukrca u avion

za Italiju. Međutim, to nije bilo njihovo odredište. Brokoli i Valerijani su Rubi Li slagali da su nekakvi agenti državne bezbednosti i da žele da je sklone na sigurno mesto. Njihova ispovest je morala biti iskrena — Lesli im je sve vreme držao oštricu mača na grlu! Rekli su mu da su često koristili trik sa lažnim legitimacijama državne službe kako bi oteli onoga za koga im je bivalo naređivano da ga otmu. Ispričali su Rubi Li priču o tome kako žele da je sklone na sigurno mesto i da je, po njihovoj proceni, to mesto — Ešborn, odnosno kuća njene majke. Zato ona i nije pružala bilo kakav otpor. Štaviše, Brokoli i Valerijani su i doveli Rubi do kuće Dženet Li. Rekli su da u kući nije bilo nikoga i da je njihov zadatak bio da devojkju jednostavno puste u kuću — šta se dalje događalo, to nisu mogli da kažu...

Dženet donese kafu sa iztvišnjavajućim izrazom na licu. Lesli je pogleda i upita čvrsto:

— Kojih datuma niste bili u kući?

— Kako? — ona je bila iznenađena.

— Siguran sam da dan ili dva niste bili u kući — objasni Lesli. — Moram da znam tačne datume!

— Zašto? — upita zapanjeno žena.

— Zato što mislim da je jednog od tih dana Rubi Li bila ovde — odgovori Lesli. Bio je sasvim uveren u to.

Dženet neko vreme počuta, trepcući, a onda joj brada zadrhta:

— Bože! Bože moj! A meni se činilo da uobražavam da sam osetila njen miris...

Klimnula je glavom i počela da govori...

Noć je krila noćne lovce. Među njima i čudna figura ninde, obučenog u sam mrak...

Najteži deo posla ninđa je u vojnoj bazi Ešborn imao ne sa stražom i ne sa vojnom policijom, već sa jednom dosadnom mačkom, kojoj se, izgleda, mnogo svideo njegov miris, pa ga je pratila u stopu dok je provaljivao u jednu od kancelarija u garaži. Bio je tih kao senka i brz poput vetra. Niti ga je ko video, niti ga je ko čuo.

U sebi je mislio: »Američka vojska ima problem! Svako mo-

že da uđe u ovu bazu i da dođe do bilo kakvih tajnih podataka...«

Zahvaljivao je srećnoj zvezdi koja mu je dodelila Sumiko za životnu saputnicu, jer ga je ona naučila svim mogućim i nemogućim trikovima sa kompjuterima, a to je bilo ono čime se bavio u zamračenoj kancelariji u garaži — prebirao je po tastaturi kompjutera tražeći šifru kojom bi »provalio« u dokumentaciju koja se odnosila na kretanje unutar vojne baze.

I sam je imao prilično muke kako bi ušao u samu bazu i posetio Dženet Li. Provera je bila temeljna i sveobuhvatna i pomogla mu je njegova novinarska legitimacija i ništa drugo. NATO je bio osetljiv na novinare. Zato je sa sigurnošću mogao da pretpostavi da se negde u kompjuteru beleže svi ulasci i izlasci iz baze...

Trebalo mu je, ipak, dobrih pola časa pre nego što je pronašao pravi trag, a zatim i šifru kojom se »ulazi« u prost popis kretanja unutar baze. No, kada je spisak počeo da se niže ekranom mogao je da odahne...

Pratio je taj naizgled beskrajni niz stoprocentno koncentri-

san. Morao je da zna ko se pojavljuje u bazi svakodnevno. Jer, nije mogao a da ne bude sasvim uveren da su Rubi Li do kuće njene majke doveli ljudi koji su, na ovaj ili onaj način, imali pristup bazi, kao i da su je iz kuće odveli (u nepoznatom pravcu) ljudi koji su se, po svemu sudeći, kretali bazom svakodnevno i to prilično slobodno...

Dokumentacija je, međutim, obuhvatila suviše vremena da bi se mogao posvetiti svakom danu. I sam je bio pomalo iznenađen gustinom saobraćaja u bazi — ispadalo je da dnevno uđe i izađe iz baze preko tri hiljade lica i nešto blizu dve hiljade vozila. Zato je pronašao datume koje je pomneula Dženet — one dane kada nije bila kod kuće i kada je Rubi Li bila dovedena u kuću, a onda iz nje, praktično, oteta i odvedena neznano gde!

Pažljivo je, stavku po stavku, iščitavao spisak za te dane. Pojavljivali su se uobičajeni, svakodnevni učesnici u saobraćaju po Ešbornu, a zatim...

Zaustavio je kretanje spiska po ekranu i dugo gledao u jedan red koji mu se činio veoma čudan! Suviše čudan da bi mogao da poveruje odmah, na prvi pogled...

Na ekranu je stajao datum, čas, ime dežurnog oficira koji je dopustio ulaz, registarski broj vozila, broj putnika i imena, zatim i razlog ulaska u bazu. Za komandu baze to možda nije bilo čudno, ali za Leslija, odnosno ninđu — jesti! Moralo je biti čudno to što je u NATO bazu ušlo vozilo sa registarskom tablicom — Vatikan!

Imena putnika su bila još uzbudljivija. Pominjan je sekretar nekog kardinala po imenu Damijano Pitricio, sa pratnjom! U rubrici koja je govorila o času izselska iz baze stajalo je vreme koje je ukazivalo da se kardinalov sekretar zadržao u bazi svega četrdeset dva minuta!

Najčudnije je bilo to što je uz sve to stajala i napomena:

»Pretres nije izvršen po uputstvu o prijemu diplomatskih poseta!«

Nešto u dubini grudi gotovo steže ninđu. Prosto je mogao da zatvori oči i da zamisli dva čoveka od kojih je jedan bio lični pratilac kardinalovog sekretara, a drugi vozač... Nije uopšte sumnjao u to da su ta dvojica bili isti oni koji su se predstavljali kao Brokoli i Valerijani! Ali — Vatikan?!!

Počinjao je da shvata. Naravno, čito je dobro shvatio zašto mu, čak ni pod pretnjom smrti, Brokoli i Valerijani nisu rekli na koji način su ušli u bazu. To što su mu rekli da je Rubi Li bila u prtljažniku bilo je sa svim razumljivo...

Postavljalo se pitanje: da li je sekretar jednog kardinala znao šta mu se nalazi u prtljažniku službenog, diplomatskog vozila?!

»Ovo je zaista iznenađenje«, pomislio je Lesli. I bilo je...

Međutim, time njegov posao te noći nije bio završen. Morao je još da dozna kako je Rubi Li bila odvezena iz baze, i to najverovatnije još istog dana, pa možda i istog časa kada je i bila dovedena u prtljažniku diplomatskog automobila. I to kakvog diplomatskog automobila!

Vojna vozila nisu dolazila u obzir. Znao je suviše dobro da vojna organizacija ima suviše rupa i propusta da bi bilo ko vojsci mogao da poveri jedan tako tajanstven posao kao što je otmica bivše teroristkinje. Ninđa je verovao da je to morao da obavi neko od civila koji su imali pristupa u bazu, i to neko ko je u Ešborn ulazio

redovno i svakodnevno, ili bar u jednom prilično dugom periodu, kako bi vojnu policiju i običnu stražu uljuljkao i, možda, na taj način izbegao uobičajene pretrese.

Nije mu trebalo mnogo da pronađe ono što je tražio. Naravno, bio je svestan da je sve to samo sumnja i da treba dokazati nalaze koji su se njemu činili prilično sigurni. Ali, morao je da rizikuje. Sa druge strane, nije postojala indicija da je neko drugi mogao biti umešan...

Bilo je toliko upadljivo da se kamioni civilne firme iz Frankfurta — »VOLF«, kreću slobodno po bazi da je nindži to moralo značiti nešto, kao što su, verovatno, stražari i vojni policajci već bili oguglali na prisustvo kamiona sa natpisom »VOLF«! Firma se bavila hemijskim čišćenjem tepiha i sličnim poslovima... »Idealno«, pomislio je nindža.

Mogao je da zamisli kako »VOLFOV« kamion čeka, parkirao ispred kuće Dženet Li, i kako zadnjem delu kamiona prilazi automobil sa diplomatskim tablicama iz Vatikana, i kako dva čoveka odvođe Rubi Li u kuću njene majke, a tamo je čekaju drugi ljudi... Mož-

da je, onesvešćenu hloroformom ili sličnim uspavljujućim sredstvom, umotavaju u tepih i iznose, kao što svakodnevno iznose na desetine tepiha... Potom ukrcavaju tako filovan tepih u kamion i — nestaju!

Nestaju?! Leslie se ispod maske nindže osmehnu... Ne mogu da nestanu! »VOLF« je ugledna firma koja posluje po Ešbornu mesecima, a možda i godinama. Oni su tu negde — Frankfurt je veliki grad, doduše, ali firma koja opslužuje jednu veliku vojnu bazu mora da ima svoje ime, prezime, adresu i sve ostalo...

Dozvolio je sebi luksuz da se zadrži uz taj kompjuter još toliko da pronađe adresu »VOLFA« i da je — odštampa na štampaču. Zatim je pogasio sve što se moglo pogasiti i — nestao...

Ravno u noć, odakle je i došao!

I još uvek je mislio o tome kako je obezbeđenje jedne vojne baze NATO zaista bedno kada se tako lako može unutra, i još lakše napolje...

Portir u hotelu u kome je Leslie odseo bio je iznenađen pitanjem:

— Da li mi možete reći ko vam održava tepihe?

— Ne razumem vas, gospodine — odgovorio je zbunjeno portir.

— Čujte... — poverljivo je rekao Leslie sa poluprofesionalnim osmehom na licu. — Ja tamo, kod kuće, u Viskonsinu, imam akcije u jednoj firmi koja se bavi proizvodnjom hemikalija za... ovo...

Pokazao je na tepihe. Portir je, čini se, shvatio, ma koliko mu trebalo vremena za to.

— Dakle? — rekao je Leslie. — Ko vam to radi? Voleo bih da mogu da razgovaram sa rukovodiocima te firme i da im preporučim moj proizvod...

— Razumem — rekao je portir i izgovorio ime firme koja održava hotelske tepihe. Ta firma nije bila »VOLFA«!

Činilo se da je Leslie bio veoma zadovoljan odgovorom. Imao je i razloga za to. Jer, kada je izašao u šetnju gradom, pronašao je prvi restoran koji je bio opremljen dobro izolovanim telefonskom kabinom, odakle bi svaki razgovor mogao ličiti kao da se vodi iz kabine — ta kakvog predsednika kompanije ili... ili direktora hotela!

Njegov nemački bio je neporedivo bolji od italijanskog i znao je da će lako moći da »prođe« kao direktor jednog nemačkog, frankfurtskog hotela — pod uslovom da uloži do da i detalj koji je obično koristio u sličnim telefonskim razgovorima...

Kada je okrenuo telefonski broj direktora »VOLFA«, progovorio je glasom otežalim od napada peludne alergije:

— Obrosdide! Moja prokleta kijavica — rekao je. — Ali, imam posao za vas i molim vas da pokušate da me razumete...

Prvo je nasela sekretarica. I morala je, kada je čula o kom se hotelu radi. Zatim je naseo i direktor koji je progutao udiču i poverovao da se to javlja menadžer hotela sa ponudom da »VOLFA« dođe po njihove tepihe...

— Nismo zadovoljni onim što nam je pružala firma koja je do sada održavala tepihe — unjkao je Leslie na nemačkom, pomalo se plašeći da mu uloga ne pređe u farsu.

— Razumemo, razumemo... — čuo je sa druge strane žice.

Lako su se dogovorili da još tog popodneva dva kombija »VOLFA« dođu na zadnji ulaz hotela da preuzmu tepihe, i to,

naravno, samo prvi deo. Lesli je sa svoje strane, obećao da će, čim mu prođe peludna alergija, lično doći u »VOLFA« da potpiše dugoročni ugovor. I taj štos su ljudi iz »VOLFA« kupili ne pitajući za cenu. . .

A, nisu ni mogli da pretpostave koliko sve to može da ih košta. . .

No, kada su, tog popodneva, parkirali svoja dva kombija sa upadljivim natpisima koji su reklamirali firmu neposredno ispred službenog ulaza u hotel — niko ih nije čekao. Naprotiv — ljudi iz hotela su se zapanjili kada im je saopšteno zašto su ljudi iz »VOLFA« došli! Zabuna je bila kompletna, a pometnja je trajala dovoljno dugo da jedan od kombija dobije slepog putnika!

Jer, dok su se službenici hotela prepirali sa vrednim čistačima tepiha, jedna hitra, tamna, neuhvatljiva figura se izdvojila iz senovitog podruma hotela i poput zmije koja se prikrada orlovom gnezdu skliznula ispod jednog od kombija. Da je uopšte neko bio u stanju da to primeti sasvim sigurno ne bi mogao da bude sasvim siguran šta je to, pa čak ni da li je to uopšte bilo nešto opipljivo ili se radilo samo o igri senki.

Ninđa se zakačio za dno kombija vešto poput pijavice. Raspolagao je veštinom koja mu je omogućavala da satima, ponekad čak i danima ostane u istom položaju, pa zato je bez napora bio prilepljen uz dno vozila. Specijalnim čeličnim kandžama je učvrstio svoj položaj i — započeo čekanje. . .

Bilo je izvesno da je morao da računa na dugu vožnju kroz Frankfurt i predgrađa. Takođe je verovao da će mu trebati mnogo sreće da pogodi ono što je gađao — bilo koga ko bi mogao imati bilo kakve veze sa slučajem Rubi Li. Pre nego što je krenuo u lov na nekoga iz »VOLFA«, dobro se upoznao sa firmom i znao je da čistači tepiha raspolažu sa više od trideset vozila. . . Valjalo je »namirisati« ono koje je, po svojoj prilici, prevezlo Rubi Li iz kuće njene majke — u nepoznatom pravcu!

Ali, ninđa je verovao u svoje šesto čulo, u osećaj koji mu je znao uzburkati grudi i naterati srce da zakuca jače svaki put kada bi se našao u blizini bilo koje osobe kojoj je savest suviše prljava. Taj istančani osećaj nije bio ništa vanzemaljsko. Kroz obuku za vrhunskog ratnika noći ninđe su

doznawali da svaki normalni čovek može kod sebe da razvije taj osećaj, pre svega savlađujući veštinu kontrolisanja sopstvene savesti. Po prastaroj izreci »ninđa je biće bez savesti«, ali to je samo značilo da je u stanju da kontroliše svoju svest, savest, osećanja... A, onaj ko uspe da kontroliše svoju savest počinje, na volšeban, mada savršeno prirodan način da oseća savest drugih osoba. Tim darom je raspolagalo biće zakačeno za kombi firme »VOLF« i u to osećanje se uzdalo...

Kombi je uskoro napustio hotel. Počela je duga i dosadna vožnja ulicama Frankfurta i okoline, uz zaustavljanja da bi se ukricali tepisi. Taj posao je bio prilično dosadan i vozaču i dvojici radnika, pa su prečesto zastajali kod kioska sa pivom i kobasicama... Konačno, negde oko pola sedam uveče, stigli su do garaže svoje firme.

Usledilo je dugotrajno natezanje sa nadzornikom, koji je tvrdio da je posada kombija zakasnila sa namerom da upiše prekovremene časove, dok je posada tvrdila da je zakasnila zbog povećanog posla. Rasprava je bila čisti davež, ali

je to dalo ninđi vremena da istupi iz svog neudobnog skloništa i da se, krećući se po senkama garaže, smesti između dva pokvarena kombija u dnu garaže, spreman na dugo čekanje...

Pristupio je brzim, ali temeljnim pripremama za čekanje, koje su se sastajale u dovođenju tela u stanje gotovo apsolutnog mirovanja. Disanje se skratilo i svelo na pet ili šest udisaja u minutu, a srce je usporilo otkucavajući umesto sedamdeset puta, samo petnaest... temperatura tela je pala za skoro desetak stepeni — ninđa je bio poput ježa u dubokom zimskom snu, ali nipošto sasvim uspavan! Sluh mu je ostao budan, čak i otvoreniji i jači nego što je mogao biti kada je bio sasvim budan, jer rad organizma nije remetio najsićušnije živce u slušnom aparatu. Istovremeno, jedan deo mozga je ostao takođe budan, kao programiran za trenutak kada se čuje neka od ključnih reči. Samo najposvećeniji u ninđucuu su znali na taj način da pripreme svoje telo, a ovaj je bio od tih.

U takvom stanju ninđa je mogao da provede i duže od mesec dana, na šta ovaj nije

bio spreman iz jednostavnog razloga što mu je namera bila da tu bude samo do jutra — dnevna svetlost je mogla lako da ga otkrije. U međuvremenu, jedan deo mozga i uši su mu služili kao svojevrsni aparat za prisluškivanje i magnetofon...

Noć je dolazila sporo. U garažu su pristizale zaostale ekipe sa terena, svaka pomalo pijanija od prethodne, posle čega su obično kretale svađe sa predradnikom, a onda bi se ljudi rasturili, ostavljajući nadzornika da čeka sledeću ekipu. Tek oko pola deset uveče pristigao je poslednji kombi...

U međuvremenu je nekoliko puta zvonio telefon. Nadzornik je obavljao telefonske razgovore, zapisivao nešto u svoje beskrajnje liste i jedva čekao da se sve završi. I, konačno, oko jedanaest je bio spreman da krene...

Pre nego što je krenuo nekoliko puta je okretao jedan telefonski broj, ali se činilo da mu se sa druge strane žice niko ne javlja.

Poslednji poziv je načinio u jedanaest i deset minuta. Ni tada mu se niko nije javio, pa je nadzornik odlučio da ostavi poruku na traci telefonske sekretarice.

Poruka je glasila:

— Gospodine Lenart! Ovde Hans, nadzornik treće smene. Nekoliko puta je telefonirao gospodin sekretar. Pomenio je je gospođicu kojoj nije rekao ime... Kazao je da vi znate o čemu se radi. Molio je da se javite. Hitno je! Ili da dođete kod njega, mada nije rekao gde... U stvari, rekao je da vi znate! To je sve!»

Onog časa kada je nadzornik sa olakšanjem spustio slušalicu, ninda je otvorio oči. Reč koja je bila, ujedno, i ključ njegovog buđenja bila je izgovorena...

Rudolf Lenart i njegova prelepa supruga su se vratili iz opere sa izduženim licima i ćutke ušli u prostrani stan u jednoj od ulica u centru Frankfurta. Izbegavali su da se pogledaju i ona je demonstrativno ušla u kupatilo i zaključala se tamo, dok se on svlačio u spavaćoj sobi, polako, grickajući usnu. Upravo su bili prošli kroz još jednu žučnu bračnu svađu. Svađu je prouzrokovalo njeno

ponašanje u operi. Naime, gospođa Lenart je u operi sreća jednog televizijskog producenta i dugo i suviše intimno ćaskala sa njim, ne propuštajući da se na tog čoveka nasloni s vremenom na vreme, i to tako kao da su ljubavnici, a ne samo poznanici iz njenog ranijeg života. Gospodin Lenart nije mogao da pređe preko toga. Bio je užasno ljubomoran i bio je uveren da je njegova žena bila ljubavnica svakom muškarcu koga je poznavala iz vremena kada je bila maneken i foto-model i kada je za televiziju snimala reklame.

Svađa se završila njenom tvrdnjom da je on lud, i njegovom tvrdnjom da je ona nepopravljiva kurva. I, sada je Rudolf Lenart grickao usnu ne žaleći zbog svojih reči, već zbog toga što je sebe uvalio u nevolju oženivši jednu takvu ženu. Ni je, u svojoj slepoj ljubomori, ni slutio da mu je žena verna, da ga čak i voli i da svakako želi da sačuva taj brak, i to ne samo zbog novca kojim je, istini za volju, gospodin Lenart raspolagao. Ponovo je razmišljao o razvodu...

U pidžami je izašao iz spavaće sobe, prišao velikom baru, izručio ostatak džina iz je-

dne boce u veliku čašu, a zatim sve to iskapio u jednom gutljaju. Tada mu je pogled pao na telefonsku sekretaricu.

Kada je čuo poruku iz garaže, brže-bolje je izbrisao traku, u sebi oštro psujući nerazumnog čoveka koji takvu poruku ostavlja na traci. Istovremeno je napeto razmišljao o poruci — znao je da mora da se javi čoveku koji mu je poručio da je potrebno da se čuju i vide, ali je procenjivao koliko je stvar hitna i ozbiljna. Mislio je: »Nije valjda mislio da mu se javim u ovo doba?! Možda se sve može odgoditi do jutra?!«

Gospođa Lenart je napustila kupatilo i gospodin Lenart je mogao da uđe. Pri tom nije ženu ni okrznuo pogledom, iako je ona bila vredna ne samo jednog pogleda. U svom besu nije bio ni svestan toga koliko je ona privlačna kada je ljuta...

Sedeći na WC-šolji, razmišljao je o sekretaru i celoj toj stvari. O tome je razmišljao i dok je trljao zube grubom četkicom, i dok je proveravao brižljivo izbrijane obraze. Dvoumio se da li da ga pozove još u toku noći, ili da sve zaista ostavi do jutra...

Izašao je iz kupatila i krenuo ka spavaćoj sobi. Pritisnuo je

kvaku i tog trenutka shvatio da je u stanju svašta da učini. Jer — soba beše zaključana!

Imao je na umu da zaurla, ali je odustao od toga. Nije čak ni pokucao na vrata. Okrenuo se i sporim korakom krenuo ka svom kabinetu. I tamo je imao udobnu postelju. I, nije razmišljao o ženi i svađi — još uvek je razmišljao o poruci...

U trenutku kada je razvlačio ležaj u kabinetu zazvonio je telefon!

— Molim! — javio se Lenart na nemačkom.

— Gospodine Lenart — oglasio se njegov sagovornik na engleskom, s jakim italijanskim naglaskom. — Pokušavam da stupim u kontakt sa vama celog dana...

— Upravo sam dobio poruku — reče Lenart na engleskom prepoznavajući glas. — Nisam bio kod kuće. Izašao sam sa suprugom i nisam nosio ni celularni ni pejdžer... Zar je neš to zaista hitno?

— Veoma hitno, gospodine Lenart — rekao je glas sa druge strane žice. — Toliko hitno da bi bilo dobro da se odmah vidimo!

— Mislite u toku noći? — upitao je Lenart nadajući se negativnom odgovoru.

— Mislim odmah! Ovog časa — glasio je odgovor. — Mi ćemo, izgleda, morati da otputujemo u toku sutrašnjeg dana. Pre toga moramo da rešimo nešto što je iskrslalo... Dođite odmah!

Lenart je počutao malo misleći: »Prokletstvo! Ovo se zove užasno veče!« No, glasno je samo tiho rekao:

— U redu. Dolazim za pola časa!

— Čekamo vas u apartmanu — rekao je njegov sagovornik.

Rudolf Lenart je spustio slušalicu. Bio je veoma napet. Toliko napet da nije čuo kako se vrata spavaće sobe oključavaju i kako njegova žena izlazi iz sobe. Okrenuo se tek kada je ona progovorila:

— Pitam se ko li te to zove u ovo doba noći?

— To se tebe ne tiče! — odbrusio je Lenart.

Prošao je pored nje u spavaću sobu i počeo žurno da se oblači. Ona mu je stajala iza leđa, ruku prekrštenih na divnim, čvrstim, krupnim grudima koje su bile zaštitni znak mnogih reklama poznatih firmi za donje rublje. Gledajući ga kako se, sav smrknut, oblači i sprema se da izađe u to do-

ba noći, bila je svesna da on ima neke tajne koje ni po cenu života nema nameru da podeli sa njom. Iako ga je volela, sada je bila spremna da počne da razmišlja o njemu kao o nekome sa kim se ne može živeti.

— Iskreno se nadam da je u pitanju žena — rekla je.

— Rekao sam ti da te se to ne tiče — ponovio je nabusito Lenart.

— Možda bi bilo dobro da me se ni ti uopšte ne tičeš?!

— Možda... — siknuo je on i presekao ženu gnevnim pogledom.

— Verujem ti — rekla je ona mirno. — U tom slučaju, dragi moj...

— Hajde! Prekini! — dreknuo je Lenart. — Nemam nameru da ponovo tračim vreme u jalovim svađama.

— Nemam nameru da se svađam — reče žena. — Hoću samo da ti saopštim da ću i ja sada lepo da se obučem i da odem.

— Da li te sprečavam? Ne! Nemam zašto da te sprečavam. Možeš da ideš kuda želiš!

— Hvala na dozvoli — osmehnu se ona sa gorčinom.. — Jedino što se nikada više neću vratiti, ako sada odem.

On nije prestao sa oblačenjem, ali je malo zadržao dah pre nego što je rekao:

— To mi savršeno odgovara.

Ona se lagano povuče u drugi kraj stana. Više nije imala snage da ga gleda. Znala je samo da će sada zaista morati, jednostavno morati da ostvari ono što je nagovestila — moraćće da ode! I nešto ju je snažno ugrizlo ravno za srce...

Rudolf Lenart se, u međuvremenu, obukao i izašao iz stana. Pre nego što je seo za upravljač svog BMW-a, ljutito je pljunuo rešen da uopšte ne razmišlja o ženi. Imao je, činilo mu se, prećih i važnijih briga.

Vozio je prilično brzo, jedva se uzdržavajući da ne prođe kroz crvena svetla na semaforima. Žurilo mu se. Mnogo mu se žurilo. Najviše mu se žurilo da već jednom završi taj posao zbog koga je vozio pustim ulicama grada. Bio je to suviše opasan posao koji je potrajao suviše dugo...

Bio je suviše besan, napet, zabrinut da bi uopšte obratio pažnju da li ga neko prati ili ne, mada je bio oprezan čovek koji se trudio da ništa ne prepušta slučaju...

U ovom slučaju — bio je praćen! Jedan tamni, iznajmljeni motocikl je vozio za njim, ugašenih svetala. Jahao ga je u tamno obučen motorista, sa crnom kacigom na glavi. Čak i da je obratio pažnju na taj detalj, Rudolf Lenart bi sa teškom mukom mogao da primećti svog tamnog pratioca, a još teže bi mogao da odredi da li ga prati ili ne. Jer, motorista je često menjao pravac, vozeći sporednim ulicama, ali svaki put izbijajući nekako u rep Lenartovom BMW-u...

Kada je Lenart skrenuo na parkiralište luksuznog hotela »Bavarija«, motociklista je skrenuo tek pošto je prošao pored skretanja za hotel. Parkirao je u dubokoj senci nekog drveta, a sam se uputio prema hotelu, ne skidajući kacigu sa glave.

Za to vreme je Lenart već ušao u hol hotela. Portir je spremno, ali i radoznalo, ustao kada je Lenart prišao recepciji.

— Dolazim po pozivu iz sobe broj 234 — rekao je Lenart autoritativnim glasom.

Portir je bio iznenađen, ali je naprosto morao da se osmeħne, uslužnije nego što je osećao da mora. Gosti koji su, iz-

među ostalih, zauzimali i sobu 234 bili su suviše važni da bi se bilo kome ko ih traži postavljalo bilo kakvo pitanje. Bez obzira na vreme dolaska u hotel.

— Samo izvolite — rekao je portir.

Lenart se uputio stepenicama. Sigurnost kojom je koraćao pokazivala je da zna odlično put do sobe.

Soba je bila samo jedna od prostorija koju su iznajmili visoki gosti. Osim 234. bile su zauzete još četiri sobe i dva apartmana. I — sve to je bilo za samo šest ljudi, od kojih su četvorica nosili crnu odeću... Svešteničku odeću, u stvari! Gosti hotela Bavarija bili su kardinal Patricio i njegovi saradnici!

U stvari, ceo jedan sprat hotela bio je plaćen, iako se jeđno krilo nije koristilo. Naravno, sve to je bilo zbog mera bezdenosti.

Mera bezbednosti bio je i pretres čak i samog Rudolfa Lenarta, na ulazu u prostor koji su zauzimali gosti iz Vatikana. Prišla su mu dva visoka, snažna mladića i rutinski ga pretresli, izgovarajući ljubazne, ali čvrste reći koje se nisu mo-

gle nazvati dobrodošlicom. Sa svoje strane Lenart je odlično bio upoznat sa postupkom, pa se nije bunio. Štaviše, bilo mu je pomalo dosadno da ga svaki put pretresaju kada dođe da se sretne sa svojim poslovnim prijateljima, ako su se oni uopšte mogli tako nazvati.

Tek kada je temeljno pretresen, Lenart je bio pušten u sobu broj 234...

— Dobro je što ste došli — reče mu čovek oštih crta lica koji mu je pošao u susret. U sobi nije bilo nikoga drugog.

— Šta može biti tako hitno? — uzvatio je pomalo nabusito Lenart, ne izgovarajući pozdrav.

— Nevolje, gospodine Lenart — odgovorio je sekretar kardinala Patricija, poznat po jednostavnom imenu Bruno. — Nove nevolje!

— Kakve nevolje? — upitao je Lenart osvrćući se, kao da želi da vidi u prostoriji i samog kardinala.

— Monsinjur je nezadovoljan onim što se dešava — reči Bruno. — Nismo još uvek dobili informacije koje želimo da dobijemo. A, ako se dobro sećate, vi ste lično obećali da sve to neće trajati duže od dve nedelje.

— Verujte da činim sve što je u mojoj moći — reče Lenart. — Možda bih mogao i više, doduše, ali me vezuje zahtev vašeg kardinala...

— Sa druge strane... — nastavio je Bruno, prekidajući Lenarta u pola rečenice — čini se da su nam se na vrat natovarili nekakvi tajni agenti ili đavo bi ga znao o kome se radi... Njihovi ljudi su bili u Italiji, a proverili smo i postojeće veze sa američkom grupom... I tamo je intenzivirana istraga. Ne treba da vam objašnjavam o kako važnim stvarima se radi.

— Ja sam učinio sve što je u mojoj moći — reče Lenart.

— Bojim se da ćete morati učiniti više — reče kardinalov sekretar. — Monsinjur me je ovlastio da vam kažem da imate još samo dva dana...

— Čekajte! Sve ovo predugo traje, priznajem, i meni je takođe stalo da se što pre završi. Ja držim bombu u džepu i ne znam uopšte ni da li je aktivirana. Razumete šta hoću da kažem? Međutim, instrukcije su bile jasne... bez suvišnog nasilja. Zar ne?

— Sve zavisi šta vi podrazumevate pod suvišnim nasiljem — reče sekretar.

— Iskreno, da ste mi dozvolili da tu malu pritegnem onako kako znam... — reče Lenart. — Ondako kako moji ljudi to znaju... sve bi bilo gotovo za jedan jedini dan.

— Ne znam... — reče sekretar i pogleda Lenarda ispod oka. — Vreme nam ističe i ja naprosto ne znam...

— Da li mi se to čini da ste vi spremni da mi date odrešene ruke?

— Možete to i tako da tumačite — reče sekretar sa izvesnom dozom žaljenja što to izgovara.

— Šta da učinim sa devojkom kada obavim posao? — upita profesionalno Lenart.

— Bilo bi veoma nezgodno da se ona, bilo gde, pojavi kao svedok nečega o čemu zna suviše — rekao je čovek. — U stvari, ona zna toliko da smo svi u životnoj opasnosti.

— Gospodine Bruno... — reče Lenart, spreman da razgovor privede kraju. — U roku od dva dana ćete imati informacije koje ste želeli, a devojkicu će-

mo... pa... recimo da ćemo je ukloniti.

— O tome ne želim ništa da znam! — uzviknu sekretar. — Monsinjur, je bio jasan u pogledu toga.

— Dobro, dobro... — Lenart zaklima glavom. — Moje je, onda, da vam isporučim informacije, a posle toga... zaboga! Hajde da kažemo da tu prestaje vaša briga!

— Recimo tako — složio se Bruno.

— Nadam se da će se Sveta stolica setiti mene kada bude delila ugovore o snabdevanju crkava u Nemačkoj. Obećali ste mi taj posao.

— Gledaćemo da održimo obećanje — reče sekretar. — Doduše, bilo bi pametno da sve to odložimo dok se stvari ne smire.

— Pustićemo ih da se smire — reče Lenart. — Mogu li sada da idem?

— Bilo mi je drago što ste ozbiljno shvatili moj poziv — reče gotovo službeno sekretar kardinala.

— Izručite moje pozdrave monsinjoru — rekao je Lenart

sa jedva приметnim podsmehom. Nije bio čovek koji je mnogo verovao u crkvu i njene predstavnike. — Uzgred... da li je monsinjor tu?

Pokazao je rukom ka prostoričama naokolo, mada je želeo da pokaže na svaka od mnogih zatvorenih vrata. Bio je siguran da iza jednih takvih čeka sam kardinal, nestrpljiv da dozna sve o razgovoru koji je upravo bio završen.

— On se odmara — reče sekretar.

— Onda... laku noć! — osmehnuo se Lenart. Bio je zadovoljan što mu je, eto, dozvoljeno da ipak sve to sa tom drskom devojkom završi na svoj način.

— Sve što budete imali za nas isporučite onako kako smo se dogovorili — rekao je Bruno. — Više vas neću zvati. U stvari, bilo bi najbolje kada bismo ovim razgovorom prekinuli sve kontakte.

— Razumem — reče Lenart i krete prema vratima. — Razumem...

Izašao je pre nego što je Bruno uzdahnuo sa olakšanjem.

Kardinalov sekretar nije voleo razgovore ovog tipa. Uopšte, nije voleo razgovore sa ljudima kakvi su bili Lenart i njemu slični. Međutim, imao je na umu interese svog kardinala i Svete propagande, specijalne organizacije rimokatoličke crkve zadužene za jačanje crkve u svim delovima sveta. To je bio njegov posao i on ga je obavljao na takav način da su u Vatikanu bili zadovoljni svi, uključujući i samog Papu.

Nekoliko minuta kasnije zauzujao je jedan od telefona u sekretarovoj sobi. On je podigao slušalicu ne izgovarajući ni reči. Slušao je pažljivo, a zatim spustio slušalicu. Potom je krenuo prema vratima na istočnom delu sobe.

Otvorio je vrata...

Kardinal, umoran starac brižljivo izbrijane glave, u dugoj svilenj spavaćoj košulji, sedeo je u fotelji sa naočarima na vrh nosa i ispitivački, prodorno gledao u svog sekretara.

— Upravo su mi javili da je otišao — reče Bruno. — Biće sve u redu!

— Koliko možemo da imamo poverenja u tog čoveka? — upitao je kardinal mirno.

— Mislim da se možemo pozdati u njega — reče sekretar. — On samo želi taj posao koji smo mu obećali. Nama neće škoditi da mu ga i damo. Uveren sam da će se potruditi da dovrši sve na vreme.

— Brinu me ti blesavi Amerikanci — reče kardinal, iako njegov glas nije zvučao zabrinuto. — Da li imaš nekih vesti? Da li su naši ljudi uspeli da doznaju o kojoj se organizaciji tu radi?

— Za sada nema novih vesti, ali verujem da ćemo uskoro imati pouzdan izveštaj — reče Bruno.

— Onda... laku noć! — izgovori kardinal i sa lakoćom skoro neprimernom njegovim godinama, ustade sa fotelje i lakim korakom se uputi ka svojoj spavaćoj sobi. Zastao je tek toliko da kaže: — Možeš opozvati obezbeđenje. Siguran sam da će dva čoveka u holu i jedan u hodniku biti dovoljni. Želim da spavam, a nekako uvek imam osećaj da se nalazim u ogromnoj spavaonici semeništa kada znam da su susedne prostorije prepune telohranitelja.

— Učiniću kako kažete — reče Bruno. — Laku noć!

Kardinal u okretu izvede nešto što bi se moglo protumačiti kao hitar znak blagosiljannja, a onda nestade u vratima koja su vodila u spavaću sobu, u kojoj je vladala gotovo savršena tama — visoki sveštenik je uvek spavao u gotovo totalnom mraku...

Kardinal Patricio, jedan od rukovodilaca Svete propagande, uvek je ozbiljno shvatao sve što je predstavljalo Crkvu. Poreklom iz veoma siromašne porodice sa Sardinije. Jedan od sedmero dece ubogog ribara koji je, uz to, imao nesreću da mu dinamit, kojim je išao da ribari, otkine jednu šaku. Luđi, kako se u stvari zvao, budući kardinal je od malena bio svestan da će bogatstvo o kome su u njegovom okruženju svi sanjari li moći da postigne jedino u Crkvi. Takođe je bio svestan da je bistriji od ostale dece i svakako sposoban za svešteničku karijeru. U semeništu je to i pokazao. Bio je inteli-

gentniji, vredniji i uporniji od ostale dece i to nije ostalo nezapaženo. Uz to, odlikovao se izvesnom veštinom koju su i tada zvali — darom za politiku...

Stupivši u božju službu, napredovao je brzinom vetra. Jedno vreme su mnogi smatrali da je Patricio materijal za budućeg papu. Možda je i bio. Znao je da iskoristi sve rupe u svim zakonima na svetu kako bi povećao ugled Crkve. Takođe je znao da sklopi unosne poslove sa najsumnjivijim poslovnim partnerima, samo ako je to išlo u prilog Crkvi. Lično, imao je dovoljno da nije morao da brine za daleku budućnost svoje porodice i njihovih potomaka, tamo, na Sardiniji. Za sebe je malo šta zadržavao, jer je, usput, od ribarskog deteta do kardinala, shvatio da je moć slađa od bogatstva.

To što nije postao papa mogao je da zahvali onima koji su ga se bojali, budući da je bio u Svetoj propagandi, naslednici Svete inkvizicije. Kada su izabrali Vojtilu, Patricio se nekako povukao, prepuštajući glavne poslove mladima i ener-

gičnijima. U stvari, za sebe je zadržao ono tajno odeljenje Svete propagande o kome je i sam Papa malo znao, a i ono što je znao pravio se da ne zna, jer je bio svestan da su poslovi kardinala Patricija ponekad daleko preko granice moralnih...

Paradoksalno je bilo to što kardinal nikada nije imao ni trunku vere u Boga. Iako je izučio najviše rimokatoličke škole i o koncepciji Boga i Crkve znao sve što živi stvor može da zna, nikada se nije kolebao — u svom bezverju. No, uspešno je krio tu činjenicu. Nikada nikome nije ni pomislio da kaže da sve to čemu pripada smatra folirantskom organizacijom usmerenom da obezbedi moć jednom broju ljudi koji tu moć ničim, ali baš ničim nisu zaslužili. I sam se ubrajao među njih — ponekad bi sebe gledao u ogledalo i zlu rado se smešio pitajući se da li svi oni, uključujući i Papu, misle poput njega...

Sada je ležao u postelji misleći na Rubi Li, tu devojčuru koja se usudila da se umeša u njegove poslove, tamo, u Americi...

Mislio je: »Ko je ona? Ko stoji iza nje? Ko sme da nam se ispreči? Valjda ću to doznati kada je taj Lenart oguli? Šta će s njom posle biti ne zanima me! Važno je samo da zaštitimo naše ljude u Americi i da obnovimo organizaciju... Znam da su se zaneli sa tim navodnim teroristima. Hteli su, u američkom stilu, da naprave šou! Gluposti! Sve to je moglo bez spektakla, na starinski način. Međutim, ta mlađarija misli da sve bolje zna. Nisam smeo da im dopustim toliko slobode...«

Kardinal je bio optimista i zaista je verovao da će se sve završiti onako kako je on mogao da zamisli. I, zadovoljno je mljacnuo nekoliko puta meškajući se u postelji...

A, onda, u onom trenutku kada mu je san već bio naćeo svest, a još uvek je bio dovoljno budan da zna da se nalazi u postelji, u sobi, u hotelu i da pokušava da zaspi, dogodilo se nešto neobjašnjivo!

U mračnoj sobi, iz dubine prostora koji se činio neomeđen, budući da je tama sakri-

vala i granice sobe, počela je ka stropu da se penje neka čudna svetlost, u početku tako slaba da se nije moglo razabrati šta je to, ni kakve je boje, niti oblika...

Onda je svetlost postala jača i obojila se u zeleno na neobjašnjiv način i kardinal je mogao da prepozna šta je to bilo — raspeće! Isus na krstu! Goreo je zelenim plamenom, onako nepomičan kakav je uvek bio, i kretao se negde ispod stropa, prema njemu!

Ludiji Patricio je osetio kako ga guši sopstveno salo. No, to još uvek nije bio strah. Samo do tada nedoživljeno iznenađenje!

— Zar već sanjam? — šapnuo je kardinal.

Raspeće je neko vreme lebdelo u tami, goreći zeleno, a onda je naglo promenilo boju. Sada su tog srebrnog Isusa lizali mali plavi plamenovi i na tren se kardinalu učinilo da u svemu tome ima lepote...

Odlično je poznavao to raspeće. Nosio ga je sa sobom na putovanja. Bilo je to srebrno raspeće poreklom iz Španije,

staro blizu tri stotine godina. Ostavljalo je dobar utisak na posetioce, jer je lik Isusa bio sjajno izrađen, sa dubokim i nesrećnim očima koje su odavale utisak nečega specifičnog — kao da je zlatar koji je napravio raspeće koristio neki živ model. Isus je na tom raspeću imao lik živog čoveka, a ne mrtve fikcije, kao na ostalim raspećima. . .

Sada je to raspeće lebdelo i isijavalo plavu, plamenu svetlost po celoj sobi, a kardinal je u to čudo gledao zadivljen i ne više tako iznenađen. Samo se, negde duboko u sebi, pitao: »Da li je ovo zaista moguće?! Da li zaista postoji neka sila?!«

Naravno, to je još uvek bilo daleko od početka verovanja, ali je bilo primetno da se kardinal uzbuđuje.

Najednom, raspeće se ugasiло. Kardinal je uzdahnuo sa izvesnim olakšanjem i bio spreman da pomisli kako mu se sve to samo učinilo kada ispred samih njegovih očiju blesnu rumena, jarka svetlost koja ga na tren zaslepi!

Vrisnuo je prigušeno, potpuno smećući as uma da njegove

vriskove niko ne može čuti budući da su vrata njegove spavaće sobe bila tapacirana.

Plamen sa raspeća ga liznu po licu, ali nije osetio bol — bila je to nekakva hladna vatra, bez toplote koja bi mogla da ga opeče!

— Šta se događa? — zava pio je ne znajući šta da misli.

— Pokaj se, slaboverni! — začuo se glas, čudan, kao da dolazi odasvud i niotkud. Glas je bio pomalo metalni, Kao da dolazi iz same strukture sreb-ra od kojeg je raspeće bilo sačinjeno. Uz to, glas je govorio čudan latinski kakav kardinal nikada ranije nije čuo. I, učinilo mu se da, eto, on sluša neki strani jezik a opet ga razume i to iz temelja poljulja njegovo neverništvo!

— Gospode! — izgovori kardinal nesigurnim šapatom.

— Ispovedi se, dok još nije kasno! — reče glas.

— Gospode! — ponovi nešto sigurnije kardinal, na najboljem latinskom koji je znao. Zvučalo je kao pitanje.

— Blagosloveni koji ne traže dokaze veri svojoj! — reče

glas. — Oni neće trunuti u paklu! Ispovedi se! Očisti grehe svoje i nadaj se da ti može biti oprošteno!

— Pomiluj me, Gospode! — zaškripa nemoćnim glasom kardinal. Uzalud je u sebi tražio trag neverice u sve to što se događalo pred njegovim očima... Raspeće je zaista lebdeće, nije mogao da primeti nikakav konac, nikakvu ruku koja bi ga držala, jer je svuda vladala stravična tama. Jednostavno je morao da veruje da je to čudo od onoga u koga nikada nije verovao!

— Gresi su tvoji preveliki, neverniče! — reče glas. Izgovori ih, ne da ih ja čujem, jer ih znam, već da ih čuju uši tvoje, kako bi mogao da poveruješ!

— Gospode! Gospode! — ponavljao je nemoćno kardinal, počinjući da veruje...

— Govori! Slušam te! — reče glas.

— Gospode! Za veru tvoju činim što činim — izgovori kardinal na napirlitanom, crkvenom latinskom.

— Laž je greh! — glas kao da je dolazio iz utrobe samog kardinala, ili se bar to njemu tako činilo. — Zlo činiš! Mrtvi ostaju iza tebe! Ispovedi se!

— Gospode, oprosti! Činim što mogu da bih uzdigao ime Svete stolice i Crkve u svetu — ponovi kardinal, pa se i njemu samom te reči učiniše bljutavima i lažnim. — Varam i lažem ljude... To činim! Priznajem i kajem se! Okupljam ljude koji zlo čine... I ubijaju! Ali, moja ruka...

— Mišlju se ubija, neverniče, a ne rukom! — zagrmi glas niotkuda. — Čemu nesreće koje širiš oko sebe?

— Sveta stolica mir raznosi zemljom. Moje je da nemir stvaram kako bi mir bio uspostavljen — izgovori kardinal, pa začuta, svestan koliko je apsurdno to što je rekao, mada je to, u stvari, bila sušta istina...

Njegovo tajno odeljenje Svete propagande bavilo se izazivanjem nemira! Ubistva, atentati, državni udari, otmice, uce, ne, prevare, faslifikati, i mnogo šta drugo — to je organizovao,

sve u cilju da destabilizuje ovaj ili onaj deo sveta, kako bi se Crkva, na čelu sa Papom, pojavila tamo, kao mirotvorac, institucija stabilnosti i božjeg poretka, dokazujući svoju moć, za koju su valjda samo glupi mogli da smatraju da dolazi sa neba.

— Spremaš se da opet krvlju uprljaš ruke, slaboverni! — reče glas, dok je raspeće sada gorelo žutim plamenom, i postajalo sve toplije i sve bliže licu kardinala Patricija.

Kroz glavu starog sveštenika su prolazile slike — milion slika u sekundi. Bile su to slike svih ružnih stvari koje je u životu uradio, a uradio je toliko toga što bi svako normalan mogao nazvati ružnim da su se sada te slike gomilale u njegovom mozgu kao roj razljućenih, divljih pčela. Najednom je postao svestan da poseduje ono što je mislio da je odavno uspeo da potisne negde u zapećak uma — savest! — ta savest ga nije grizla, već se spremala da eksplodira u njegovoj glavi!

Raspeće pred njegovim očima zgasnu, a onda buknu ne-

čim što je ličilo na belo usijanje i — opeče ga, zaslepi, uno-seći u celo njegovo telo bol kakav nikada u životu i nije mogao osetiti. Istovremeno glas iz tame se promeni, zvučeći sada kao nebeska moć ustostručena gnevom:

— Rubi Li!?! Rubi Li!?!

Kardinal jeknu. Bio je gotov da pomisli kako ima posla sa božanskim moćima, a sada mu je, najednom, sve to ličilo na prikazu đavolskih veština kojima ljudsko biće ne može da sagleda ni uzrok ni način objavljivanja. Strah je paralisao njegovo telo, i to u tolikoj meri da je bilo pravo čudo kako mu se uopšte pluća pomeraju i kako mu uopšte srce kuca, ali je svest ostala nepomućena i ta svest mu je naprosto naredivala da govori:

— Devojka poseduje dokumenta koja će diskreditovati mnoge ljude Svete stolice. Crkva ne bi mogla da otrpi takav udarac. Jednostavno, dobio sam zadatak da je nateram da dokumenta preda nama... zbog uništenja! Zapalićemo... Meni su rekli... On mi je rekao... On mi je naredio!

A onda kardinala izdade glas, kao i sve ostalo... Zapade u nešto nalik na kliničku smrt! Bio je van tokova života tačno četiri minuta i dvanaest sekundi. Takav nije mogao da oseti nekoliko veštih dodira, sasvim ljudskih, ne božanskih, koji su pokrenuli njegove životne sokove...

Otvorio je oči i suočio se, naravno, sa dubokom, neprozirnom tamom. Cela koža mu je drhturila, iako u dubini uma više nije osećao strah. Pokušavao je pogledom kroz tu tamu da nazre negde ono raspeće koje je gorelo ispred njegovog lica, ali nije mogao da vidi ništa. Nije čuo ni glas...

Kardinal je naterao utrnuo telo da se pokrene, pa je ustao, prišao prekidaču, upalio sva svetla, a onda prišao ogledalu u uglu...

Lice mu je bilo u opekotinama!

Jeknuo je okrećući se ka mestu gde je stajalo raspeće! Pogled na to mesto mu je sledio krv u žilama — raspeće je bilo rastopljeno!

Otvorio je vrata i potrčao hodnikom, ne znajući kuda trči.

Urlao je nešto nerazumljivo, lud od straha!

Iza njegovih leđa su se ponovo ugasila svetla u njegovoj sobi...

Ninđa je u mraku mogao bolje da pronade dokumenta koja su potvrđivala veze Svete propagande sa teroristima iz Sjedinjenih Država, a to je bilo ono što je tražio...

— Puši, kučko! — zarežao je krupni, mlitavi čovek košulje natopljene znojem.

Mršava devojka, vezana lisicama za nožne gležnjeve, a zatim kratkim lancem za noge kreveta, jedva je uspela da podigne pogled ka njemu. Duboki podočnjaci i zenice koje su ispunjavale čitavo oko govorili su o količini droge koja je kolala njenim krvotokom...

Krupni čovek je imao, u očima Rubi Li, ogromnu glavu sa dvanaest pari očiju. Usta su mu bila mlitava, a između sva-

kog od stotinak zuba visio je po jedan anđeo, ali samo sa jednim krilom. Ruka koja se pružila prema njoj izgledala joj je dugačka bar milju, a na kraju te milje se nalazila cigareta sa verovatno najjačom marihuanom koju je taj glavonja uspeo da nabavi na tlu Evrope — doduše, Rubi Li nije imala pojma da je u Evropi...

— Puši! — ponovo je naredio glavati, zapalivši cigaretu. — Vuci! Zamuti još malo taj idiotski mozak, isperi ga već jednom...

Rubi Li je mlako uvukla dim, a onda se zakašljala i iscerila na tu karikaturu koju je registrovao njen mozak natopljen opojnim sredstvima.

— Ništa Hans! — okrenuo se glavati drugom čoveku, koji je sedeo za stolom i igrao nekakvu video-igru. Taj drugi je bio veoma lep mladić, duge plave kose i prefinjenih crta lica. Sa njim jedino nije bilo u redu to što mu se koeficijent inteligencije mogao izmeriti brojem cipela.

— Šta? — upitao je Hans.

— Ništa! — glavati je raširio ruke u neverici. — Sve sam

pokušao. Sve sam joj dao. Vidi samo kako sam joj izbušio vene na obe ruke!

Uzeo je devojčinu ruku i zadigao rukav prljave bluze. Ceo red ožiljaka sa krvnim podlivima nizao se od zgloba do podlaktice.

— Našmrkao sam je sa pola kile kokaina i sve to... I, opet, ona se samo blesavo isceri kada je pitam za te stvari...

— Zanemari, Lars — lenjo je odvratio Hans počinjući iznova jednu od video-igara. — Nije vredno truda... Uostalom, baš nas briga hoće li ona reći to što treba da kaže ili neće.

— Kako to misliš? Kako »baš nas briga«?! Zar nije Lenart rekao da će nam isplatiti po dvadeset hiljada svakome ako je nateramo, ali bez masaže?

— Zanemari, Lars — ponovio je Hans. — Nešto se mislim... da li je Lenart uopšte mislio ozbiljno?

— Naravno da je mislio! — uzviknuo je Hans nervozno i krenuo ka frižideru. Uvek kada je bio nervozan organizam mu je tražio nove količine piva.

Nalazili su se u jednom od još neuseljenih stanova na periferiji Minhena, u Nojfarnu. Bilo je sasvim sigurno da ih tu niko ne može uznemirivati u njihovom poslu, jer je čak i policija u tom mestu bila uredno i na vreme potkupljena i rečeno joj je da ni u kom slučaju nesvrća na gradilište na kome se nalazila zgrada i stan. Osim toga, na ulazu u zgradu su se smenjivala trojica mladića spremnih da polome noge svakome ko pokuša da uđe u zgradu...

— Dvadeset hiljada nije mala stvar — nastavljao je Lars, sedajući za sto preko puta Hansa. — Niko neće ponuditi takve pare ni za šta. Osim toga, zar bi se Lenart mučio da je dopremi čak ovamo da se ne radi o nečemu važnom? Ako je želeo da dobije od nje informacije o tim dokumentima, ili šta god ona to krije, mogao je lepo da je isprebija u garaži, da napujda na nju gomilu propalica, da joj upropasti život, a onda bi ona propevala kao svako normalno ljudsko biće i sve bi bilo u redu. Međutim, on je rekao »bez suvišnog nasilja« i

»nemojte je izubijati«, već sve polako i »samo vi nju napunite drogom«... Kao da će sama od sebe propevati! A vidiš šta se događa?

— Vidim... — bezvoljno je izgovorio Hans i pogledao prema Rubi Li. — Nekako mislim da je njoj dobro. Uživa! Vidi joj samo osmeh na licu!

Lars je prvo zaklokotao pivom, a onda je uzdahnio i klimnuo glavom:

— Da mene pita, Lenart bi je umešao u nekakav beton, ovde, na gradilištu i sve bi se zaboravilo za dva-tri dana...

— Da mene pita ja bih je pustio da ide kud je noge vode — iscerio se Hans. — Ali bih je pre toga okinuo. Tek da zapamti nešto iz ovog haosa ovde.

— Aha... — iscerio se i Lars, ali ne zbog Rubi Li i nečega što je mogao da zamisli, već zbog nečega što nije mogao da zamisli. — Ti bi je okinuo?! Čoveče, zašto pričaš gluposti? Hoćeš samog sebe da zavara-vaš?!

Hans je prekinuo video-igru, puštajući da mali aparat uludo pišti. Gledao je nekuda u stra-

nu, a usne mu pobeleşe od besa. Međutim, nije rekao ništa. Nije se usudio. To što se Lars otvoreno rugao njegovoj neizlečivoj impotenciji ga je ugriзло za srce, ali je, istovremeno, bio svestan da je Lars ludak koji bi zaista devojkę ubio i izmeşao sa nekakvim betonom... I ne samo devojkę! Hans se uplašio i oćutao.

— Ja samo ćekam da ona zaista izblebeće to... — rekao je Lars okrenuvši se prema devojci sa nekakvim zlim sjajem u oćima.

U tom trenutku je zazvonio telefon...

Rubi Li je tu zvonjavu ćula kao nešto nalik na fantastićan koncert crkvenih zvona — zvona iz dve hiljade visokih tornjeva koji su se u njenom umu izvijali u neverovatne oblike.

Ni drogirana ni »ćista« nije imala pojma šta od nje traže ti ljudi. Taćnije — znala je šta žele, ali nije znala gde je to što oni traže. Dok je još nisu napunili drogama verovala je da oni već imaju tu gomilu papira koji su, u stvari, predstavljali stotinak dosijea sa podaćima o gotovo svim ćlanovima

tajnih organizacija na tlu Sjedinjenih Država. Sve se to skupilo u njenim rukama zahvaljujući tome što joj je jednostavno bilo dosadno dok je boravila meću tim ljudima. Kada je shvatila da poseduje nešto što bi se moglo nazvati informaciona bomba, sklonila je tu dokumentaciju na sigurno mesto, a kada se organizacija raspala nameravala je da te papire ponese sa sobom u Evropu i preda predstavnicima sluųbe obezbeđenja NATO, u Esbornu, u zamenu za svoju slobodu.

Znala je da su dokumenta bila u torbi koju je pozajmila od Dųulije Limits, i da je ta torba bila jedna od tri koje je ponela na put. Znala je i to da su sve tri torbe bile uredno predate aerodromskoj sluųbi. Znala je i to da su ljudi koji su je uverili da će je dopratiti do Esborna — uzeli torbe... Zato je verovala da oni već imaju to što su tako uporno traųili od nje.

U poćetku se samo ćudila, a onda, kada je već bila drogirana, neki ćudan sklop u njenom razumu terao ju je da se samo

ceri na pomen tih dokumenata. Nije čak bila toliko svesna ni da objasni tim ljudima da ne može da im pomogne, jer je — za nju — torba bila izgubljena!

— Kučka je zaista posebna — nastavio je Lars svoj monolog. — Do sada nam je samo rekla to njeno »La Gvardija« i ništa drugo. Ali, sada ćemo drugačije sa njom. Moraće da propeva!

— Ko je bio na vezi? — upitao je lenjo Hans, jer je Lars upravo bio obavio kratak telefonski razgovor, pri čemu je on samo klimao glavom i ponavljao »da«.

— Lenart — odgovorio je Lars ispijajući do kraja svoje pivo. Izgledao je kao čovek koji se sprema da dovrši mučan posao. — Rekao je da možemo da činimo sa njom šta god nam padne na pamet, ali da mora do večeras da nam kaže šta je uradila sa tim dokumentima. On će doći...

— Ko? — upitao je Hans.

— Lenart — reče Lars. — Doći će večeras da lično prisustvuje.

— Čemu? — upita pomalo blesavo Hans.

— A čemu ti misliš da bi mogao da prisustvuje? — uzvratio je Lars i iscerio se tajanstveno.

Ustao je potom i odgegaao se do kreveta za koji je bila privezana Rubi Li. Stajao je neko vreme kao da procenjuje šta prvo treba da uradi.

I, zaista je procenjivao. Mislio je: »Ako je prvo silujem, može, kakva je, da zapadne u komu, pa onda neću ništa moći da doznam. Ako je prvo isprebijam, može da umre pre nego što bilo šta izgovori. Moraću polako i postepeno...«

Nagnuo se nad devojkicu, polusvesnu od droge, i uhvatio je rukom za bradu.

Njene oči su bile, međutim, sasvim prazne i njen um nemoćan da shvati o čemu se radi.

— Bolje bi bilo da mi kažeš šta treba da mi kažeš, pa te ništa neće boleti — rekao je glavati čovek.

No, do razuma Rubi Li je dopirao samo smrad njegovog znoja.

— Kako hoćeš, curo — uzdahnuo je Lars i počeo da radi svoj posao.

Za početak joj je raspalio seriju snažnih, zvonkih šamara. Glava Rubi Li je letela levo i desno od udaraca, ali ona nije prestala da se smeje. . .

— Bogami. . . — rekao je Lars. — Izgleda da ću pošteno zaraditi svojih dvadeset hiljada maraka!

I, nastavio je. . .

Ispred iznajmljenog »sitroena« na razdaljini od, otprilike, pola kilometra, vozila su dva BMV-a. U jednom je bio Lenart, u društvu jednog od svojih najvernijih telohranitelja. Drugi je bio takođe Lenartovo vlasništvo, samo je sada bio pun vrlo mladih momaka, koje je Lenart povremeno upošljavao na poslovima koji bi se moglo gazvati — prljavim.

Za upravljačem iznajmljenog »sitroena« sedeo je Leslie Eldridž, miran i usredsređen na put ispred sebe koji nije poznavao, a koji je, prema saob-

raćajnim znacima, vodio ka Minhenu. Drum je krivudao uglavnom kroz naseljena mesta, a za ono što je Leslie smerao bilo mu je potrebno malo više pustog prostora, bez ljudi koji bi mogli biti nezgodni svedoci.

No, kao i uvek, imao je i rezervni plan, u slučaju da put ne prolazi kroz nenaseljene krajeve. I, pažljivo odmeravajući sve argumente i činjenice, došao je do zaključka da će morati da postupi po tom planu. Jer — više nije imao mnogo vremena, budući da nije znao kuda se to Rudolf Lenart uputio.

Lenart je mogao da skrene nekuda već u sledećem trenutku, baš kao što je mogao da vozi još nekoliko stotina kilometara. Leslie to nije mogao da zna. Ali, znao je da će, pre ili kasnije, morati da reaguje i bolje je bilo da to obavi što pre. . .

Pritisnuo je papučicu gasa i »sitroen« je poslušno ubrzao. Nekoliko minuta kasnije je već vozio »u rep« drugom BMW-u, uopšte ne brinući šta će oni iz automobila ispred njega misliti.

Na ravnom delu puta je uključio pokazivač pravca i propisno obišao prvi automobil, a potom i drugi. Zatim je ubrzao još više i neko vreme vozio tako da ni u retrovizoru nije mogao da vidi par BMW-a.

Naravno, nije smeo da dozvoli sebi da ih izgubi. Zato je zastao kod prve pumpe i izašao iz svog automobila, praveći se kao da želi nešto da proveriti na kolima, budući da je pumpa bila bez osoblja, jedna od onih automatskih. Naginjući se nad vozilo kojim je upravljao, video je BMW-e kako su prošli. Nekoliko desetina sekundi kasnije je ponovo krenuo za njima i neko vreme ponovo vozio na pristojnoj razdaljini...

Sve dok ta dva automobila nisu skrenula na sporedni put — onaj koji je govorio da vodi ka Nojfaruu!

To je bio trenutak i Lesli je to osetio svojim izoštrenim, ratničkim instinktom. Ubrzao je i za tili čas je ponovo pretekao BMW-e, potom ponovo ubrzao i nestao sa njihovog vidika, ali tek toliko da bi se zaustavio iza prve duže krivine, poprečivši svoj »sitroen« preko celog kolovoza.

Imao je toliko vremena da otvori vrata, izađe ne zatvarajući ih, a onda da otvori haubu i iščupa nekoliko kablova pomoću kojih je lako zapalio ostatke ulja na motoru...

Zapaljeni automobil je u očima Lenarta i njegovih ljudi bio ne samo znak, već i prepreka na putu koja ih je naterala da stanu. Lenartov vozač je izašao iz svojih kola. Nije imao nameru da pomogne, bez obzira što je lako pretpostavio da se radi o nezgodi — imao je nameru samo da ukloni tog nepažljivog i nesrećnog vozača sa drumu, kako bi Lenart mogao da prođe...

Prišao je zapaljenom automobilu ne pogledavši pažljivo vozača, visokog, mladog čoveka koji je naizgled bespomoćno stajao pored automobila koji je goreo.

— Gubi se odavde! Miči to govno od kola i gubi se! — rekao je Lenartov vozač na nemačkom.

— Šta? — upitao je Lesli na engleskom, praveći se da ne razume.

— Šajze! — reče Nemač.

— Imate nešto da mi kažete?
— upita blago Lesli, ponovo na engleskom.

Vozač se okrenuo prema BMW-u i raširio ruke, sležući ramenima. Zatim je iz Lenartovih kola izašao još jedan čovek koji povika:

— Hajde, ukloni ga! Žurimo!

— Dasa je Englez, bogamu!
— odvrati vozač. — Znaš li da govoriš dovoljno dobro da te razume?

To mora da je čuo i Lenart koji, uz izlive gneva, izađe iz BMW-a i dreknu:

— Neka je i prokleti Papa! Tresni ga po glavi, pa odgurajte njegova kola! Nemam vremena za gubljenje!

Vozač se okrete Lesliju i pokuša ponovo mešajući mucavo reči oba jezika, i pri tom razmahujući rukama, kao da zaista želi da pokuša da objasni u čemu je nevolja i potreba. Međutim, Lesli se nije dao prevariti. Već samo to što mu je čovek prilazio, koračajući pažljivo, govorilo mu je dovoljno. Jer, vozač je stopala spuštao na zemlju poput borca koji vodi računa da mu telo bude u

ravnoteži i Lesli je bio svestan da sledi napad. . .

— Pomaknuti. . . Šajze! Ne znati kako reći. . . Maknuti. . .
— govorio je vozač i već se nalazio na dva jarda od Leslija.

— Oprostite! Ne razumem o čemu govorite — rekao je Lesli i pri tom se osmehnuo kao da je zaista zbunjen.

Verovatno je taj osmeh zavarao vozača, koji je pomislio da će taj »Englez« biti lak za logaj. Pa, krenuvši brže prema Lesliju, vozač zaboravi na položaj nogu, stabilnost i sve ostalo što svaki uvežbani borac odlično zna, ostavši načas u raskoraku. . .

To što ga je pogodilo među oči nije mogao da vidi. Da je mogao da ostane pri svesti možda bi po jačini udarca pomislio da se radi o metalnoj šipci ili nečemu sličnom. Ali, to je bila samo ruka, koja se pokrenula neviđenom snagom i neslućenom brzinom. . .

Vozač je ostao još nekoliko sekundi da stoji, iako mu je svest bila zagubljena u dubinama mozga, a onda se skljkao na tlo!

Lenartov drugi pratilac je u tom trenutku izvukao revolver, ali je bilo dovoljno da spusti hitar pogled na svog onesvećenog kolegu, pa da taj čovek pored zapaljenog automobila — nestane!

Lesli se vešto povukao, iskoristivši to što su svi obratili pažnju na padajućeg vozača. Iskrsnuo je pet ili šest sekundi kasnije u nesporednoj blizini Lenartovog BMW-a!

— Hej! — uzviknuo je Lenartov pratilac sa oružjem u ruci.

Ali, nije stigao da ga okrene prema tom čudnom čoveku koji kao da se pojavio iz zemlje. Pre nego što je okrenuo ruku Lesli je priskočio, ščepao ga za zglob i uvrnuo tako silovito da je kost pukla na nekoliko mesta, a stravičan bol je gotovo oslepeo telohranitelja!

Lenart je bio suviše iskusan u takvim prilikama i brže-bolje se povukao u unutrašnjost automobila, računajući da je suviše dragocen po čovečanstvo da bi se izlagao opasnostima, a bilo je očigledno da je taj visoki čovek opasnost i po njega

i po njegove ljude. Međutim, još uvek nije shvatao šta se dešava i da li je ta burna reakcija tog čoveka samo drski odgovor na zahtev da ukloni svoje vozilo sa puta ili nešto drugo.

Kada je i drugi telohranitelj bio onesposobljen, ostalima je bilo jasno da će Lenart od njih svakako zahtevati da onemoguće stranca da sredi još nekoga i — poskakali su iz kola, jurnuvši, zajapureni u licu, ka Lesliju!

Sačekao ih je, povukavši se hitro, ali nekako klizajućim koracima, samo nekoliko jardi od vozila. Sačekao je i da oni načine krug tela oko njega. Krug mladih, žilavih, snažnih i glupih tela! Dovoljno glupih da ne uključe bilo šta što su imali u glavama i pokušaju da razumeju u šta se to petljaju!

A posle samo dvadeset sekundi im je bilo jasno da su se upetljali u sam pakao...

Toliko je Lesliju bilo dovoljno da razbije dve arkade, polomi još dve podlaktice, izbije nekoliko zuba, slomi jednu vilicu i razbije dve lobanje! Učinio je to tako da su njegovi

protivnici mogli samo da pomisle kako se nalaze u srcu uragana koji huji ne preko njih nego — kroz njih!

Sve je bilo gotovo brže nego što se i Leslie nadao. Kada je ostao jedini da stoji na kolo-vozu, dok su se oko njega, gotovo u pravilnom, koncentrisanom krugu, prostirala mlada i glupa, onesveštena tela, shvatio je da gospodin Lenart za pratnju ima amatere.

Rudolf Lenart nije mogao sasvim dobro da vidi šta se dogodilo, a i u ono što je video nije bio spreman da poveruje. Jer, sve se dogodilo tako brzo i sa takvom količinom energije da je Lenart samo treptao, no-ktiju zarivenih u tapacirung automobila, tonući sve dublje u sedište. Nije mu ni palo na pamet da iz futrole ispod pazuha izvuče pištolj. Uostalom, on je oružje nosio uglavnom zbog poze — nije znao zapravo ni kako se tim oružjem rukuje.

Srce mu se ohladilo kada je video da mu taj čovek prilazi, izgovarajući na ponešto akcentovanim nemačkom jeziku:

— Nas dvojica, gospodine Lenart, imamo jedan mali za

datak i, tako mi Boga, vi ćete mi pomoći da taj zadatak obavimo.

— Ne znam ko ste vi!? — rekao je nekakvim krkljavim glasom Lenart.

— Pa... recimo da nisam prijatelj zlih kardinala — osmehnuo se Leslie, i taj osmeh je u Lenartovoj svesti siknuo kao oštrica brijača. — Budite uvereni da o vama znam više nego i vi sami, što uopšte ne znači da vi morate da znate ko sam ja. To, za vas, uostalom, nije ni važno. Brinite samo o tome da preživite ovaj susret i sve će biti u redu.

Lenart se osvrtao oko sebe u magnovenju. Silno je želeo da odnekle dođe bilo ko, makar i policija, da ga spase iz situacije u kojoj se našao, a da nije bio svestan kako. Stranac ga je plašio do bezumlja. Nije tačno znao šta se od njega očekuje, ali je bio toliko ispunjen iskrenim strahom da je požurio da izgovori:

— Učiniću sve! Sve! Samo...

Leslie ga je prekinuo pokretom ruke kojom se mašio za futrolu ispod Lenartovog pazu-

ha. Izvukao je pištolj i smestio ga sebi u džep, dok je vlasnik oružja nemo gledao pitajući se kako je taj čovek uopšte mogao da zna da on ima oružje.

Lesli ga je izvukao iz BMW-a i povukao za sobom na drugi kraj te pozornice, svrativši samo do iznajmljenog »sitroena«, koji se, u međuvremenu, ugasio, da bi iz kola izvukao neveliku torbu u kojoj se nalazila oprema koja mu je bila potrebna za izvršenje zadatka.

— Kuda ćemo? Šta treba da uradimo? Kako mogu ja da pomognem? — zapitkivao je Lenart ličeći i sam sebi na dečaćića koga stariji ljudi prvi put vode u lov.

Umesto odgovora Lenart je dobio udarac nadlanicom po ustima! Dovoljno snažan da mu razdrma svaki veštački zub, kojih je njegova vilica bila puna, ali i dovoljno slab da mu usne od toga ne nateknu. Jer, Lesliju je bilo potrebno lice Rudolfa Lenarta bez modrica i otoka.

Fotografisao ga je »polaroidom« u prolazu između dve zgrade, usput, vukući ga nekuda

gde su mogli na miru da razgovaraju. Lenart je sve podnosio ćutke, jer nije više želeo da mu stradaju veštački zubi. Ni Lesli nije ništa govorio, birajući mesto za razgovor za koji se nadao da će biti kratak.

Konačno, ugledao je park. Dovoljno veliki da je rastinje moglo da ih sakrije od eventualnih noćnih šetača. Uvukao je Lenarta u žbunje i naterao ga da klekne. Zatim je samo stajao iznad njega, ćutke, nekoliko minuta, čekajući da strah učini ono što nikakve batine ili reči nisu mogle...

Posle tih nekoliko minuta, izgrizen strahom iznutra, uspaničen da mu se ne dogodi nešto toliko ružno da čak nije ni mogao da zamisli šta, Rudolf Lenart je bio spreman da odgovara na pitanja. Lesli je to odlično procenio po popucalim kapilarima u Lenartovim zenicama...

— Dakle — reče Lesli. — Moraš me detaljno uputiti kako da dođem do Amerikanke koju držiš pod ključem! Rubi Li!

Rudolf Lenart se umalo nije srušio od iznenađenja i straha. Sada je znao šta se od njega

očekuje, ali nije imao pojma sa kim ima posla. Međutim, njemu i nije bilo baš mnogo stalo da dozna ko je taj čovek koji ga tako mirno pita o tajni za koju je bio siguran da zna jedan vrlo uzak i poverljiv krug ljudi. Lenartu je bilo važno samo da zadrži svoj kukavni život, po svaku cenu.

— Odveću vas! Ja ću vas odvesti — zabrzao je. — Tamo su Lars i Hans. Reći ću im da se gube i predaću vam devojk. Ona je živa. U redu je sve sa njom...

— To, na žalost, ne mogu da poverujem — reče Lesli. — Ali, ako stignem na vreme možda ću moći da joj pomognem.

— Rekao sam im da ne smeju da joj učine ništa... — zaustio je Lenart, a onda se naglo dosetio da je promenio naređenje.

— Samo ti meni detaljno ispričaj kako da stignem do nje — reče mirno Lesli, savršeno siguran da će Lenart učiniti šta se od njega tražilo.

I, dok je Lenart govorio, Lesli je gledao fotografiju, a zatim i Lenarta vrlo pažljivo, pažljivije nego što se to moglo zaključiti po njegovom mirnom stavu. To pomno proučavanje fotografije bilo je od izuzetne važnosti. Drugim delom mozga

je pamtio svaku reč koju je govorio Lenart...

A Lenart je bio prilično opširan, trudeći se da gomilom informacija otkupi svoj život za koji je verovao, i to sa pravom, da mu je ugrožen.

— U redu je! — reče Lesli kada je Lenart konačno umukao. — Mislim da ću se snaći.

— Ali, zašto? Ja mogu... — ponudio se Lenart ponovo.

— Ne možeš — reče jednostavno Lesli. — Jer, dok ja budem tamo, ti ćeš spavati.

— Kako to?!? — zabezeknuo se Rudolf Lenart.

— Ovako! — reče Lesli uz blagi osmeh i pogodi ga prstom ispod oka.

Bio je to užasan udarac koji nanosi stravičan bol. Istovremeno, tim udarcem biva pogođen jedan poseban splet živaca koji, ako je udarac izuzetno snažan, prouzrokuje paralizu nekih centara u mozgu.

To se i dogodilo Rudolfu Lenartu, koji se izvrte na leđa, trzajući onim udovima koji su još uvek bili pokretni i pitajući se ostacima uma šta se to dešava sa njim. Da je grlo moglo da mu funkcioniše verovatno bi vrištao. Međutim, on se samo trzao, u travi, u žbunju, u parku... Gledajući kako taj visoki stranac odlazi, ostavlja-

jući ga tu, da visi iznad provalije koja deli život i smrt.

Lesli se nije ni okrenuo da ga pogleda. . .

Lice joj je bilo na dva mesta obeleženo krvnim podlivima, a koža je ispod levog oka pukla i krvarila, ne mnogo ali uporno. Bila je na ivici svesti posle dugotrajnih batina. U venama su joj kolale droge tako da nije osećala bol, ali je zato osećala mučninu. Strašnu mučninu — gotovo neprolaznu. . .

Obamrla od svega što joj se dešavalo poslednjih dana, a naročito od časa kada ju je taj beskrupulozni, ledeni čovek počeo tući, nemilosrdno i sistematski, Rubi Li je duhom koraćala po ivici dva sveta, od kojih jedan nije bio za ljude. A, ipak, negde duboko u njoj, tinjala je nada da još živi, da još može da misli, da još uvek može sebe da smatra normalnim ljudskim stvorom, i samo ta tanka nada joj nije dozvoljavala da poludi ili umre. Zahvaljujući toj podsvesnoj želji da preživi sve, još uvek je disala.

Lars se, naravno, umorio od šamaranja, udaranja pesnicom,

nogom, kasnije bocom i neakvom četkom koju je pronašao u kupatilu. Više nije imao snage da udara. Ispijao je ko zna koje pivo i huktao:

— Prokleta kučka, Prokleta, glupa kučka! Zašto mi jednostavno ne kaže gde drži ta dokumenta, pa neću morati ovako da je ubijam?!

Hans nije mnogo učestvovao u svemu tome, osim što je povremeno donosio vodu kojom su poivali Rubi Li, ne bi li je održali pri svesti, a nešto ređe bi priinosio špric i zarivao u neku od njenih već izrešetanih vena. Osim toga Hans je ređao pasijans ili igrao video-igru bez kraja i mrštio se kada bi Rubi Li nesvesno jećala.

— Kada bi Lenart došao i video njeno lice, sigurno bi nam naredio ili da je pustimo ili da je se rešimo — rekao je Hans.

— Ti si lud! — Lars je otvorio još jedno pivo. — Već sam ti objasnio da ona Lenartu vredi mnogo više od dvadeset hiljada maraka koliko nam je obećao. Zašto bi je ubijao? On želi da sazna šta je bilo sa tim prokletim papirima koje ona negde drži sakriveno! On želi da mu ona kaže. . .

Kucanje na vratima je prekinulo njegovu pijanu tiradu. Trgao se i pogledao Hansa. . .

— To je Lenart! — šapnuo je Lars. Brutalan, neurotičan

do kliničkog slučaja, on je prema Rudolfu Lenartu osećao strahopoštovanje i to iz jednog jedinog razloga. Naime, u Larsovim očima Lenart je bio moćan, jedino zbog toga što je raspolagao bogatstvom. Za neobrazovanog, neinteligentnog Larsova čovek koji je imao novac morao je biti dovoljno pametan da ga stekne. Ili, mnogo pametniji od njega samog!

Hans je mirno isključio video-igru i krenuo ka vratima. On je bio dovoljno glup da prema Lenartu ne oseća ništa. Njemu je bilo svejedno da li će, kada otvori vrata, tamo stajati Lenart, ili kancelar Kol ili Šeron Stoun. Kao da je raspolagao samo uslovnim refleksima, znao je da vrata treba otvoriti kada neko kuca...

Rubi Li nije mogla da čuje kucanje. Bila je zapala u neku vrstu sna. U stvari, samo su joj se čula isključila na nekoliko trenutaka, a baš u to vreme se čulo kucanje. U takvom stanju je čak i sanjala — videla je svoju majku na pragu kuće u kojoj su stanovali dok je još njen otac bio sa njima, i videla je svog dedu, ali ne starog, već nekako pretvorenog u mladića... U tom bolesnom snu Rubi Li je gledala u lice podmlađenog dede, koji je govorio nešto na kineskom, koji ona nikada nije znala. ali je sada

odnekuda bila savršeno svesna da te reči znače utehu i ohrabrenje!

Hans je otvorio vrata uopšte ne razmišljajući o merama bezbednosti. Uzdao se u oči i pamet stražara koji su bili raspoređeni u zgradi i ispred nje.

Ispred vrata je zaista stajao Rudolf Lenart, ali nekako je Hansu izgledao čudno. Možda zato što je bio bar pola stope viši od onog Rudolfa Lenarta koga je Hans poznavao. No, to nije smetalo da Hans spremno izgovori:

— Dobro veče, gospodine Lenart!

Udarac koji je pogodio Hansa u grlo smrskao mu je jabučicu i definitivno razorio tkivo koje, inače, zdravoj i odrasloj osobi služi za disanje i govor! Momak je zakrkljao, šćepao svoje grlo obema rukama, ali kada je osetio krv na prstima u očima mu sevnu samrtnički strah!

Srušio se, grčeci se nemoćno!

Onaj koji je prošao pored njega bez osvrtnja znao je vrlo dobro da će Hans umirati dovoljno dugo da se, u bolu, priseti svih zlodela koje je u životu počinio.

Lars je, iz druge prostorije, ne videći pridošlicu, viknuo:

— Hans! Ko je to?

Kada je osoba sa licem Rudolfa Lenarta ušla u sobu u ko-

joj je Lars ispijao pivo, prvo što se dogodilo bilo je da je glavonja osetio izvesnu hladnoću. Budući da je bio pristojno naliven pivom, nije mogao da primeti razliku u visini. Međutim, nešto u stavu gospodina Lenarta mu je reklo da stvari ne stoje baš onako kako se on nadao.

— Gospodine Lenart — rekao je snishodljivo Lars — učinio sam sve što sam mogao, ali ona neće...

Nije dovršio rečenicu. Zane-meo je, mada nije znao zbog čega. U njegovoj svesti je ta osoba i dalje bila Rudolf Lenart, ali mnogo šta nije bilo kako treba. Pre svega činjenica da je taj Rudolf Lenart prišao i šćepao Larsa za vilicu, i to samo jednom rukom...

Lars je imao na umu da kaže još nešto, ne bi li opravdao sebe. Uopšte mu nije padalo na pamet da pruži bilo kakav otpor. Možda je zbog toga bio sa takvom lakoćom odbačen prema zidu o koji je tresnuo svom težinom svojih sto dvadeset kilograma! No, ostao je na nogama i okrenuo se ponovo Lenartu, ili toj osobi za koju je još uvek bio ubeđen da je Lenart, i rekao:

— Ja nisam kriv! Hans ju je nakljkao toliko da više...

Osoba koju je Lars smatrao Lenartom prišla je i Lars je u

njenim očima video nešto što ga je podsetilo na zver koja je krenula u lov. Nije više ništa govorio. Stegao je pesnice, mada još uvek nije svesno razmišljao da pokuša da se odbrani od nečega što je stizalo, a da Lars toga nije mogao biti svestan.

Otvorio je usta da kaže nešto, mada nije bio siguran da li je u stanju da sroči rečenicu dovoljno razumljivu i njemu samom. Udarac rubom šake mu je izbio četiri ili pet zuba iz vilice, a drugi — nogom — smrskao mu je mošnice! Od naglog bola Lars je počeo da tone u duboku tamu i nekako je imao osećaj da se iz nje više neće vratiti...

Bio je sasvim u pravu. Sa malim dodatkom — čovek sa licem Rudolfa Lenarta je imao ozbiljnu nameru da omogućiti Larsu da umire veoma polako...

Jedan munjeviti udarac, samo jednim prstom, presekao je vratnu arteriju kroz koju je krv napajala Larsov zločinački mozak — krv je šiknula!

Rubi Li je sve to gledala sasvim mirno. U njenim očima sve je to izgledalo kao nekakav balet koji su izvodile dve zveri obučene u ljudsku odeću. Nije u tome mogla da prepozna ništa što joj se ikada moglo urezati u sećanje. Iscerila se kada je jedna od tih zveri krenula

prema njoj, prilazeći sve bliže i, istovremno, menjajući lik.

Sada je pred njom stajao čovek čiji je lik već videla i mogla, čak i pod uticajem narkotika, da poveže sa svojom nesrećom. To je bilo lice čoveka kome su je doveli kada su je oteli iz majčinog stana. . .

No, nije se cela ta predstava u očima Rubi Li završila na tome. Naglo, nekakvim istrzanim pokretima, to biće je počelo da svlači svoje lice i Rubi Li je sa narkomanskom radošću očekivala da taj čovek zguli svu kožu sa lica i da se pred njom ukaže samo ogoljena lobanja!

No, umesto lobanje je, načas, ugledala privlačno i brižno lice mladića koga nikada ranije u životu nije videla!

— Tvoj deda ti šalje pozdrave! — rekao je Leslie na kineskom, ne očekujući da ga Rubi Li, u takvom stanju, uopšte razume.

Rubi Li ga zaista nije razumela. Ne samo stoga što nije znala kineski, i ne samo stoga što je, u tom trenutku, njen drogom natopljen mozak u njenu svest projektovao sliku te osobe kao niz latica nekog cveća, uobličenog u nešto nalik na ljudsko lice, već i zato što je njen sluh u tom času naprosto zakazao. No, negde, u dubini uma, te reči su odjeknule ja-

če od bilo kakvog vriska i ona je sasvim jasno mogla da prepozna osećanje — osećanje bezbednosti! Valjda samo onom prostom željom za životom, osetila je da uz tog čoveka može biti sigurna da joj se više ništa neće dogoditi.

Lesli je vrlo brzo procenio u kakvom je stanju Rubi Li. Zato je iz džepa izvadio nekoliko kuglica nalik na klikere od voska. . .

— Ovo će ti pomoći da dođeš sebi — šapnuo je nežno Leslie gurajući joj u usta stare, oprobane, tradicionalne japanske lekove, koji su mogli da devojkju povrate u život.

Lesli je znao da se ne bori samo sa ubojima i modricama, već i sa drogom. Znao je da Rubi Li predstoji višednevna borba sa narkoticima, koje je morala da izbaciti iz organizma kako bi se zaišta vratila u život. Lekovi su bili samo početak terapije — nastavak je mogao biti samo teži. I to je Leslie odlično znao. Bio je duboko svestan da će Rubi Li povraćati, bacakati se u grčevitim bolovima, urlati, bukvalno se raspadati od grčeva koji će celo njeno telo vezivati u stravične čvorove, ali tu nije mogao da joj pomogne drugačije nego da pazi da se u tom ludilu ne povredi. Apstinentska kriza koja joj je pred-

stojala zahtevala je da smesti Rubi Li na sigurno mesto, daleko od bilo čijih očiju i ušiju i to je upravo i nameravao da učini.

Kada je dolazio, morao je da stavi na lice masku Rudolfa Lenarta kako bi lakše prošao pored stražara oko zgrade. Sada, lišen te maske, mogao je da nestane...

Sa lakoćom je uzeo na ruke izmoždjeno telo Rubi Li, koja je, pod uticajem preparata koje joj je dao, već spavala, i po-
neo je van stana, idući hodnikom do požarnih stepenica, kojima su se oboje spustili u prizemlje

Lesli je vrlo pažljivo izbegavao bilo kakvo svetlo, krećući se po dubokim, tamnim senkama gradilišta, vešto izbegavajući ionako pospane oči stražara. Kada se, posle desetak minuta, našao izvan prostora gradilišta znao je da je na sigurnom i da mu predstoji samo sitna operacija, ali od životne važnosti...

Bio je u pitanju prevoz! Taksija nije bilo miljama unaokolo i Lesliju nije ostalo ništa drugo nego da obije prvi pristojan automobil parkiran na ulici na koji je naišao. Učinio je to sa zavidnom veštinom i izuzetno brzo.

Dalje je sve išlo lakše. Naravno ako se uzme u obzir da je,

pre nego što je krenuo na sud-bonosni susret sa Rudolfom Lenartom Lesli već bio iznajmio jedan bungalov u polupraznom letovalištu, u blizini mesta zvanog Rahau, nedaleko od Minhe-na. Bio je siguran da će u bungalovu omogućiti Rubi Li da, bez prisustva radoznalih osoba, vrtoglavo jurne u svoju bitku protiv droge koja joj je trovala krv.

Bacio je brz pogled na zadnje sedište na kome je ležala devojka i pomislio na jednog starog Kineza iz Njujorka.

Đian Čang Li — šapnuo je za sebe Lesli. — Misliš li na nju noćas?

Bio je siguran da odgovor može biti samo potvrđan.

Stari Kinez je bio iskreno uzbuđen i iznenađen pojavom mlade Japanke, koja je, tog popodneva, zakucala na njegova vrata. Zadivljen njenom jednostavnošću, ali elegantnom lepotom, u prvi mah nije mogao da poveruje da ona dolazi u ime čoveka po imenu Lesli Eldridž.

— Oprostite starcu — rekao je. — Nisam najbolje razumeo

šta vi tražite u mom skromnom domu.

— Lesli vam šalje pozdrave iz Evrope — rekla je Sumiko, Lesliejeva životna saputnica. — Ne brinite. Iako sam žena, u mene možete imati poverenja koliko i u Leslieja. Ja sve znam.

— Baš sve? — upitao je Dian Čang Li. Umalo nije tražio od nje da dokaže koliko zna, a mogao je da veruje samo osobi koja zaista sve zna.

— Znam i to da ću oдавde, iz vašeg stana, morati da odem na aerodrom, jer moj avion le-ti za manje od dva časa — rekla je Sumiko. — Letim do Frankfurta. Tamo ću se zadržati na aerodromu tek toliko da sačekam let prema Njujorku. Tamo me čeka Lesli. Ima za vas nekoga...

— Rubi Li... — šapnuo je stari Kinez.

— Pronašao je devojkę — reče prosto Sumiko. — Ja ću otići po nju i budite sigurni da ćemo pre zore biti ovde. Dođuše, Lesli je rekao da moram da vas upozorim da vaša unuka nije u najboljem zdravlju. Ono što je preživela bilo je mučno za nju i možda će još dugo osećati posledice.

— Tukli su je, zar ne? — upita starac.

— Na žalost — reče Sumiko sa iskrenim saosećanjem. — I ne samo to... Bojim se da su

je drogirali i od toga će još dugo nositi posledice.

— Sanjao sam je, gospođice — reče Ćiang Čang Li. — Sanjao sam je i molio sam se svim bogovima da nađe u sebi snage da izdrži.

— Izdržala je — reče Sumiko. — I, još nešto... Lesli je rekao da nije nemoguće da je ljudi, koji su je oteli, ponovo potraže. Zato vam predlaže da pronađete način da stupite u vezu sa FBI. Rubi Li raspolaže sa izvesnim dokumentima koji su od velike važnosti ne samo za nacionalnu bezbednost. To bi mogla biti moneta kojim bi Rudi sebi mogla platiti slobodu. I sami znate da je na nekakvoj crnoj listi.

— Moneta? — starac podiže obrve. — Mislite da kažete da bi to što Rubi Li ima moglo da posluži kao zamena...

Nije dovršio rečenicu. Bio je dovoljno star da nije mogao da misli brzo i da prati sve ono što mu je govorila Sumiko. Osim toga, starac je proveo život rukovodeći se određenim moralnim normama koje nisu podrazumevale nikakva pogadjanja — voleo je čist život. Međutim, lagano je shvatao da ono što je ta Japanka govorila mora da bude put kojim bi Rubi Li mogla da opere svoju burnu prošlost i obezbedi sebi na-du za budućnost.

— U moje vreme takva događanja sa zakonom nisu bila moguća — reče Ćiang Ćang Li. — Ali... vremena postoje da bi se menjala.

— Verujte da je za Rubi Li to najbolje što se može učiniti — rekla je Sumiko.

— Verujte da imam poverenja u vas koliko i u Leslija — reče starac. — Ipak bih bio srećniji kada bi Lesli sve to mogao da mi lično kaže.

— Hoćete, u stvari, da pitate zašto on nije doveo Rubi Li? — osmehnu se Sumiko. — Odgovor je jednostavan. Pokušaće da spreči ljude koji su otišli Rubi Li da nastave svoj lov na nju. Ubeđen je da to može da učini.

— Ko su oni? — upita tiho sarac.

— Verujete li da na svetu postoje stvari za koje je čoveku bolje da ih ne zna? — uzvraća Sumiko pitanjem.

— Znam šta hoćete da kažete — reče starac. — Lesli misli da je bolje da niko, ni ja, ni Rubi Li, ni FBI ne znaju ko su ti ljudi, zar ne?!

Sumiko se još jednom osmehnu i klimnu glavom. Ni sama nije znala tačno o kome se radi. Kada ju je Lesli obavestio telefonom o svemu što treba da uradi rekao je da mora da putuje u Rim kako bi dovršio posao. Pomenio je i nešto što

ni samoj Sumiko nije bilo jasno. Rekao je: »Možda će i sam Papa morati da mi pomogne!«

— Mogu li bar da znam čime je Rubi Li zaslužila toliku pažnju od tih ljudi?

— Radi se o nesporazumu, u stvari — reče Sumiko. — Oni su bili ubeđeni da ona poseduje nešto do čega je njima strašno stalo. Istini za volju, ona je to i imala u rukama, sve do otmice. Međutim, dogodilo se da je upravo prilikom otmice to iskliznulo nekako. Zaista nesporazumom. Ona čak ni sada ne zna gde se to nalazi.

— Plašim se da sam dovoljno star da vas ne razumem dovoljno — reče stari Kinez.

— Rubi Li je imala pri sebi dokumenta o teroristima koji su pohvatani, ali i o brojnim ličnostima upletenim u tu aferu — objašnjavala je Sumiko. — Uverena sam da o tome dovoljno znate. Ta dokumentacija je, mislila je Rubi Li, bila njoj neka vrsta štita. Bojim se da je pogrešno izračunala. Jer, ljudi koji su po svaku cenu hteli da se toga dokopaju, moćniji su od mnogih, i svakako drskiji i beskrupulozniji. Dogodilo se da je, uoči pokušaja bekstva... Znate već, ili bar pretpostavljate da je Rubi Li htela da se skloni kod svoje majke, u Nemačku. I, dogodilo se da nije imala dovoljno torbi da pone-

se sav svoj prtljag. Jednu torbu je pozajmila o jedne svoje prijateljice. Na aerodromu, pri likom otmice, otmičari su uzeli i njen prtljag, ali samo onaj koji je bio obeležen njenim imenom. Na torbu sa imenom nepoznate osobe nisu obratili pažnju... Sve u svemu, avion-ska kompanija je uredno vratila torbu, ovde, u Njujork. Prijateljica Rubi Li, izvesna Džulija Limits, je torbu zadržala, i čuvala je neotvorenu, čekajući da se Rubi Li pojavi.

— Mogli su je ubiti, a Rubi Li im ne bi mogla udovoljiti — naježi se starac.

— Upravo tako — potvrdi Sumiko. — Srećom, Leslie je stigao na vreme.

— Šta će se dogoditi sa tobom? — upita Ćiang Čang Li. — Vi ste rekli da Rubi Li može računati na njenu sadržinu?

— Naravno — osmehnu se mlada Japanka. — U stvari, sa tobom se već dogodilo ono što treba da se dogodi. Ona je na sigurnom. Leslie me je zadužio da obidem Džuliju Limits i da je zamolim da meni preda torbu na čuvanje. Na nesreću, gospođica Limits nije bila kući kada sam došla po torbu...

Sumiko je zastala, nadajući da će starac shvatiti. I, on je shvatio. Osmehnuo se:

— Nisam znao da Leslie ima toliko sreće sa ženama. Vi ste pravi dragulj!

— Shvatiću to kao tipično laskanje jednog muškarca — osmehnu se Sumiko, videvši u očima starca blesak starog sećanja na mladost. — U svakom slučaju, torba sa dokumentima je na sigurnom. I, Rubi Li će je dobiti kada za to dođe vreme. Leslie vam to garantuje!

— Voleo bih da ga vidim uskoro — reče setno starac. — Znao, iz dana u dan postajem sve stariji. Možda bi za moj duševni mir bilo dobro da vidim jednog...

Proverio je u očima mlade žene da li sme da izgovori reč koju se spremao da izgovori, ali ga Sumiko preteče:

— Nemojte izgovarati ono što može da se pomisli — rekla je. — Videćete ga. Čim završi posao... u Rimu...

— Neka ga sreća prati — reče stari Kinez.

Sekretar kardinal Patricija je stajao trepćući zbunjeno pred svojim kardinalom, koji je, opet, sa svoje strane bio više nego zbunjen. Bruno je od-

lično poznao starca i znao je po količini znoja na njegovom licu da kardinal prolazi kroz teške trenutke. Nikada ga ranije nije video tako uzbuđenog i smetenog. A to što je ušao kod kardinala i najavio posetu novinara iz Sjedinjenih Država po imenu Leslie Eldridž kao da je dodatno zbunilo obojicu. Naime, sekretar nikako nije mogao da se seti kako i kada je taj Eldridž zakazao posetu — jednostavno je u svom kompjuteru našao belešku o zakazanom sastanku, a nije mogao sebi da objasni odakle ta beleška u memoriji. Kardinal je bio zapanjen, gotovo uplašen:

— Ko je taj novinar, Bruno? — upitao je kardinal.

— Bojim se da detaljnije podatke o njemu nemamo — reče sekretar. — Znam samo da je član nekih dobrotvornih organizacija na zapadnoj obali Sjedinjenih Država. Pored njegovog imena stoji da je to razlog njegove posete vama.

— Blagi bože! — uzdahnio je kardinal Patricio. — Kakve veze ja imam sa dobrotvornim organizacijama?

Bruno je slegnuo ramenima. Na licu mu se čitalo da savršeno razume svog kardinala. Ni jedan ni drugi zaista nisu imali nikakve veze sa bilo kakvim dobrotvornim organizaci-

jama, niti bilo čime što podrazumeva čovekoljublje.

— Valjda on ima razloga što želi kod mene — zavajka se pomalo odsutno kardnila. — I, valjda ja imam dovoljno razloga da ne odbijem jednog američkog novinara. I sam znaš kako su oni osetljivi.

Kardinal je odmahnuo rukom. Mislio je: »Posle onoga što mi se dogodilo u Minhenu... gospode! Posle toga mi se više ništa ružno ne može dogoditi...«

Bruno je izašao, da bi se posle nekoliko trenutaka vrata ponovo otvorila i kroz njih ušao elegantni, visoki mladi čovek sa tajanstvenim osmehom na licu. Gost je pozdravio kardinala na neuobičajen način za jednu posetu visokoj crkvenoj ličnosti:

— Pa, kako je, pope?

— Molim?! — uzvratio je zabezeknuto kardinal.

— Hajde, hajde, pope! — smešio se Leslie na način koji je čak i kardinalu govorio da taj mladi čovek zna nešto što njemu, kardinalu, ne može biti za ponos. — Znamo se mi bolje nego što možeš da se setiš. Nema smisla da ja tebi sada govorim »monsinjore« ili bilo šta drugo... Bilo bi glupo. Uostalom, ti dobro znaš koliko poštovanje zaslužuješ.

— Mladi čoveče... — započe kardinal, a onda se suoči sa Leslijevim očima i zaneme načas, da bi nastavio: — Mislim da nemate razloga da sa mnom govorite tako. Uostalom, ko ste vi?

— Valjda ti je tvoj sekretar rekao — reče Lesli. — Ja sam predstavnik više dobrotvornih organizacija iz Amerike. Sasvim slučajno sam novinar, što tebi ne bi moralo ništa da znača, ali bi i moglo. Na primer, siguran sam da ti ne bi odgovaralo da ti se ime, u tvojim godinama, povlači po novinama.

— Imate li vi pojma o čemu govorite? To što čujem je samo primer drskog, gotovo divljačkog ponašanja — reče kardinal, ali je sam sebi zvučao lažno i neuverljivo.

— Aha! Biće da je tako kao što kažeš, pope — isceri se Lesli prišavši kardinalu na svega korak razdaljine. Gledao ga je u oči sa nečuvenom drskošću.

Starac se nije uplašio, ali je osećao nešto čudno i bilo mu je vrlo neprijatno. Nije znao da li da nastavi da pokušava da urazumi tog Amerikanca, ili da pozove, skrivenim dugmetom, Bruna i obezbeđenje, ili da, naprosto, pristane na takvu vrstu razgovora. Nije se dugo dvoumio. Odlučio se...

— Dobro, zaboga! Šta vi želite od mene? — upitao je.

— Kako šta? — tobože se iznenadio Lesli. — Želim dobrotvorni prilog. Ovaj svet je prepun gladnih, golih, bosih i bolesnih. Njima treba mnogo novca da bi preživeli u ovom hrišćanskom raju... Ali, ti to bolje od mene znaš, pope, zar ne?

— Ali, kako bih ja mogao novčano da pomognem kada... — kardinal nije bio baš siguran da li, možda, taj novinar zna nešto o novčanoj moći organizacije kojom je on, kardinal, upravljao. — Zašto se niste obratili zvanično, dopisom? Sveta propaganda nikada nije odbila da pruži pomoć.

— Ma nemoj! — nasmejao se glasno Lesli. — Veruješ li ti zaista u to što govoriš?

Kardinal je pokušavao da misli, ali su mu se misli sudarale i bivao je sve zbunjeniji. Sve što je mogao da smisli bilo je da rukom krene prema dugmetu kojim je mogao pozvati Bruna i, istovremeno, obezbeđenje koje bi tog drskog gosta za nekoliko minuta izbacilo iz Vatikana. Međutim, ruka mu je zastala na pola puta. Jer, Lesli Eldridž ga je samo pogledao, ali je i to bilo dovoljno da se kardinal sledi.

— Bilo bi od tebe pametno da se ne igraš, pope! — rekao je tiho i bez osmeha Lesli. — Veruješ li mi da nisi u stanju da učiniš ništa što bi ti produžilo život, ali si zato, vidim, spreman da napraviš glupost i skратиš taj bedni život... Značajno da ga skратиš, ako razumeš o čemu govorim!

Kardinal je osećao kako mu znoj curi sa čela. Buljio je u Leslija i, najednom, u njemu počeo da se rađa misao koja mu se skoro nametala: »On zna! On sve zna! Njemu ne mogu ništa sakriti!«

— Ne znam da li vam mogu pomoći... — zamučao je kardinal i odmaknuo ruku od dugmeta.

— Možeš! — rekao je ubeđeno Lesli. — Prvo, da budemo jasni. Nemam nameru da se igram tajanstvenih razgovora ovde sa tobom. Ni ti ni ja nemamo vremena za natezanje tog tipa, zar ne?! Zato bi bilo dobro da govorimo otvoreno i onda će i tebi i meni sve biti jasno.

Lesli nije ni očekivao da mu kardinal odgovori. Međutim, po naglim skupljanjima i širenjima starčevih zenica znao je da je vreme za iskren razgovor.

— Vidiš, pope — započeo je Lesli — ja sam jedan od ret-

kih živih ljudi koji zna čime se ti, u stvari, baviš. Možda je to tvoj posao, a možda hobi. Đavo će ga znati, jer Bog, očigledno, nema mnogo veze sa tobom, uprkos svim tim krs-tovima i raspećima. Možda se ti držiš onog Isusovog da nije došao na Zemlju da donese mir, nego mač?! Možda ti držiš taj mač. Ja verujem da ga držiš.

— Ne znam šta želite da kažete — reče kardinal, ali dovoljno neuverljivo da ni sam nije mogao poverovati svojim rečima.

— Zar ti nisam rekao na ču govoriti otvoreno? — uzvрати Lesli. — Sveta propaganda nikada i nije bila stvar koja se bavila širenjem dobre vere. Zar nije tako?

— Istorija... — zaustio je kardinal u poslednjem pokušaju da samog sebe ubedi u nešto u šta nikada nije verovao, a onda je odustao i samo odmahnuo rukom. Bio je umoran i radije se opredelio da sluša...

— Pusti istoriju, pope! Nisi joj dorastao — reče Lesli mirno. — Uostalom, možda se tebi čini da ispisiuješ istoriju organizujući, tu i tamo, neredе, plaćajući teroriste da bune svet, pa da posle gospodin Pa-

pa, tvoj poslodavac, može da šalje svoje poslanike, mirotvorce i blagotvorce da mire i blagosiljaju... Šališ se, pope! To nije istorija, već zločin!

Kardinal nije čak više ni imao snage da misli. Samo je tupo geldao u tog mladog čoveka, pitajući se nejasno da li je on došao da ga dovrši... Mislio je da mu se zaista ne može dogoditi ništa slično onoj noći kada je gorelo raspeće. Sada se uverio da može...

— Nema smisla da se lažemo, pope! Ja sve znam, a i ti sve znaš i onda čemu foliranje? — rekao je veselije Leslie. — Zato će biti dobro da ti meni lepo kažeš koliko novca ulažeš u sve to, pa da ti ja onda kažem koliko ja očekujem da ti uplatiš na nekoliko računa nekoliko dobrotvornih organizacija i sve će biti u savršenom redu. Ti ćeš moći da nastaviš da igraš svoju lepu ulogu sveštenika, a ja ću otići odavde zadovoljan jer će novcem Svete propagande moći da se nahrani nekoliko desetina hiljada gladne dece.

— Ne znate šta tražite od mene — reče vrlo tiho kardinal.

— Odlično znam — reče Leslie. — Tražim da platiš ucenu. Ta reč ti je sigurno poznata, zar ne? I sam se baviš tom aktivnošću, s vremena na vreme.

— Ucenu... — reče kardinal, odjeknuvši tiho u sobi koja se činila sve praznija.

— Pa da! — vedro će Leslie. — Ucenu! Jer, šta je to drugo? Ja tebi, u stvari, prodajem ne samo tvoj život, mada je i on deo pogodbe već i ugled Svete crkve! Jer, ako odbiješ da uslišiš moje zahteve, ja ću jednostavno otići kući, u San Francisko i tamo ću svim mogućim redakcijama novina, televizije, radija i drugih sredstava javnog informisanja podeliti dokumenta koja nedvosmisleno optužuju Crkvu za aktivnosti koje su sve drugo samo ne religiozne. I tvoje ime je pomenuto, više puta. Znam da ti ni na kraj pameti nije da mi to dozvoliš. Znam i da si u stanju da pomisliš da me ukloniš...

— Ne... — reče nemoćno kardinal.

— Ne zezaj, pope! Ako ne baš ovog trenutka, ali bi ti sigurno palo na pamet da nekako organizuješ da me ubiju. Već si činio slične stvari, zar ne? Uos-

talom, ja sam vrlo nezgodan svedok, koji zna mnogo, isuviše, u stvari... Ali, zapamti je dno! Ja sam neuništiv, pope! Jesi li se, možda, zapitao kako sam to ja došao baš kod tebe, a da se prethodno nisam najavio, niti dogovorio sastanak.

— Ali, Bruno... — prozborio je kardinal, presekavši rečenicu svestan da nema smisla govoriti.

— Da. To je možda dobro. Pitaj Bruna šta on misli... Oda-kle ja ovde?! Nema Bruno pojma, niti bilo ko zna kako sam dospao ovde — Leslie se osme-hivao sa dovoljno nadmoći da kardinal uzdrhti. — Možeš komotno da smatraš da u ovom slučaju ja zamenjujem tog Boga kome se klanjaš i u koga ne veruješ! U stvari, ja to i činim i ti protiv toga ne možeš ništa da učiniš. Ali, zato možeš da pristaneš na pogodbu. Ništa ti drugo ne preostaje.

Kardinal Patricio je ćutao, ali je zato veoma snažno osećao da Leslie Eldridž govori nešto što može biti samo istina. Jednostavno je osećao da se Leslie pobrinuo da osigura samog sebe na mnogo načina. Starac nije morao da pogađa — bio je

siguran da Leslie negde ima pristup dokumentima i da je zaista spreman da ih obelodani, a onda... zbogom kardinalsko, udobno mesto, i zbogom ugledu Crkve u svetu, i zbogom živote, jer i nad Svetom propagandom je postojao, u Vatikanu, neko ko je sređivao račune na sve moguće načine. I one najneprijatnije i najdrastičnije.

— Po očima ti vidim da želiš da me zagrliš i daš mi svoj blagoslov, pope — nasmejao se ponovo Leslie. — Onda, da vidimo... Prvo, dva miliona dolara na račune koje ću ti već dostaviti, preko kompjutera tvog sekretara. I, pazi da to bude uplaćeno u roku od pet dana! Ne mogu duže! Da ti ne objašnjavam zašto, ali sam zaista primoran da ti dam samo pet dana. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog toga što je i pet dana mnogo gladi za nekoga ko nema dovoljno novca da svaki dan plati sebi obrok.

— Verujem da je tako — reče pomirljivo kardinal, ali nekako kroz zube.

— Osećam li ja to gnev u tvom glasu? — Leslie načini grimasu. — Nemoj da budeš

takav, pope, jer ja mogu da se predomislim, ako taj novac ne budeš poklonio od srca, iz čistog hrišćanskog čovekoljublja! Zato, vodi računa da pokažeš svoju blagost i dobrotu.

— Biće kako kažeš... — reče kardinal tupo.

— Drugo, postoji na ovom svetu devojka kojoj si, posredno, učinilo mnogo zla — nastavio je mirno i ubedljivo Lesli. — Rubi Li... već znaš o kome govorim, zar ne?

— Znam — reče tiho kardinal.

— Zaboravi da je ona ikada postojala, pope! — reče Lesli naglo se uozbiljivši. — Ako se budeš setio da ona postoji, ja ću zaboraviti da postoji dogovor između mene i tebe, a onda... Bože moj, kakva se sve šteta može napraviti sa podacima koje su tvoji ljudi neopretno rasuli svetom!

Kardinal klimnu glavom.

— I, molim te, ne pitaj me kako možeš biti siguran da ću se ja držati svog dela pogodbe — nasmeja se Lesli. — Jednostavno, moraš da mi veruješ! Ne preostaje ti ništa drugo. Jer, nemam nameru da ti predam dokumenta koja si tako silno

želeo da dobiješ od Rubi Li. Ti papiri su moje sigurnost, a tebi preostaje da se pitaš da li te lažem ili ne... Možda te lažem?! Možda govorim istinu?! Možda ću održati reč?! Možda ću koliko sutra prodati novinarima tvoju priču?! Ko zna?! Pitaj Boga... Možda on zaista postoji, pa će, budući da je svemoguć, znati da ti odgovori na to!

Kardinal Patricio je, u tom trenutku — zaplakao! Krupne, krokodilske suze su lile niz staračko lice.

Lesli se na to samo iskreno nasmejao...

Pred oltarom stare rimske crkve je stajao red mladih ljudi u svečanoj odeći. Mrmljali su molitve koje je pompeznim glasom izgovarao sveštenik u belojoj odori, koji je nad oltarom izdizao pehar sa simboličkim vere.

Negde u pozadini tog svečanog čina stajao je Lesli Eldridž... Gledao je tu decu koja su iskreno verovala i još iskrenije molila i mislio: »Kako vas

lažu i varaju! Kako iskorišćavaju vaša čista srca i neokaljenu dušu, da bi ovaj svet pretvorili u svoju igračku! Ali, ako Bog postoji, onda ne postoji zbog njih, nego zbog vas i zato... Nemojte prestati da se molite! Možda zaista postoji!»

— K R A J —

Dobro došli u porodicu roto romana!

